MERCENAR

44 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Infern în Hawaii

Colecţia MERCENAR

44

Dick Stanford

INFERN ÎN HAWAII

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
2000

CAPITOLUL I

Primul foc de armă al războiului din Hawaii a fost tras în apartamentul luxos al unui distribuitor de stupefiante din cartierul Waikiki, Paul Angliano, al cărui teritoriu – destul de neînsemnat în comparaţie cu altele – aducea în jur de cincizeci de mii de dolari pe zi. E destul de uimitor că a început aici, totuşi aşa s-a întâmplat.

Mafiotul stătea în uşa întredeschisă a seifului când cea a salonului a ieşit brusc din balamalele care o ţineau în loc şi în încăpere a apărut brusc un om îmbrăcat în întregime în negru. Angliano avu atunci ocazia să contemple – deşi foarte puţin – faţa Morţii, aşa cum făcuseră înainte colegii săi mafioţi doborâţi de Bob Hunter.

Văzu o faţă dură, dăltuită parcă într-un bloc de gheaţă şi nişte ochi care aruncau fulgere de un albastru arctic, apoi mai remarcă şi un pistol mare şi negru care scotea o mică flacără portocalie. Asta a fost tot, căci un glonţ de 9 mm îi intră între ochi şi Angliano se prăbuşi fără demnitate pe mocheta de lână pe care o murdări de sânge. Totul se sfârşise pentru Paul John Angliano.

O medalie de trăgător de elită ateriză pe birou în timp ce al doilea om care se afla în încăpere la sosirea lui Hunter se depărta rapid de cadavru, ridicând braţele şi aproape atingând tavanul cu vârful degetelor. Joey Puli, un polinezian, nu voia deloc să aibă aceeaşi soartă ca cea a patronului său defunct.

— Nu! Nu! strigă el.

Privirea lui plină de oroare se întoarse de la mafiotul aproape decapitat şi se opri asupra celui de al doilea cadavru lungit în antreu, lângă uşa smulsă.

— De ce nu? întrebă calm o voce de dincolo de mormânt. Aş avea nevoie de un motiv.

— Cum? Ce? Dar... nici măcar nu-l cunoşteam pe tipul ăsta!

— Ce tot spui, Joey!

Un glonţ smulse un smoc din mochetă între picioarele polinezianului care sări în loc ca o balerină isterică.

— Ah! strigă Puli. OK, OK!

Se trase înapoi clătinându-se, se lovi cu umerii de perete şi se opri. Se întrebă o fracţiune de secundă de unde naiba îi ştia numele diavolul acela negru şi îşi zise că nu era momentul să

facă pe şmecherul. Când Joey Puli făcea pe şmecherul cu cineva, pierdea totdeauna. Deoarece îşi cunoştea această calitate, se decise să vorbească.

— Aştept, zise celălalt.

— OK, zise Puli. Mărturisesc că lucrez aici. Sunt mesager.

— Ajuţi la trecerea mărfii, zise Hunter.

— Oh! zise Puli cu o voce abia audibilă. Din când în când duc un mic pachet ca să fac un serviciu, sau mă duc să las ceva bani ici şi colo, atâta tot.

Omul în negru se uită rapid la medalia de pe birou, apoi se adresă lui Puli:

— Vei lua această medalie şi o vei da destinatarului ei.

Puli zâmbi cu toată gura, uluit că scăpa atât de ieftin.

— Păi, cum să nu. Evident, o voi duce. Cui trebuie s-o dau?

— Lui Oliveras.

Zâmbetul încremeni şi dispăru. Joey fusese din nou cel mai prost.

— Auzi, zise el, nu ştiu dacă...

— Ba da, ştii, răspunse Hunter. Iar eu voi şti după ce-ţi vei îndeplini misiunea. Dacă te sustragi, Joey, vei muri.

— Nu, nu, i-o voi da, zise el imediat.

— Pleacă, îi ordonă Hunter.

Puli luă medalia de pe birou, se repezi spre uşă şi părăsi încăperea în fugă. Hunter se apropie de seif, îşi însuşi imediat conţinutul, băgă totul într-un buzunar mare, apoi părăsi şi el repede încăperea.

După câteva minute, Hunter se afla în faţa unei ferestre într-un hotel imens lângă Ala Wai Harbour. Îşi alesese cu grijă camera, căci avea o vedere impecabilă şi, de la fereastră, se putea observa fără probleme un imobil foarte mare care se afla mult mai departe pe plajă.

O carabină Weatherby Mark IV pe trepied fusese instalată – pe pervazul ferestrei, echipată cu un Startron folosit de US Army, un sistem de ţintit noaptea, încorporat într-un telescop. Arma era îndreptată spre altă fereastră aflată la o distanţă de aproximativ un kilometru. Aceasta era luminată, ceea ce făcea perfect vizibil apartamentul somptuos de care era interesat Hunter. Dar, după toate aparenţele, acolo nu se afla nimeni sau nu se arăta. Profită deci ca să verifice încă o dată sistemul de ţintire şi să facă o mică corecţie.

În sfârşit, complet satisfăcut de arma lui, Hunter lipi ochiul de telescop şi aşteptă.

Aşteptă, aşteptă, aşteptă. Viaţa lui era făcută numai din răbdare.

Căci acum totul depindea de Joey Puli.

*

* *

Cel pe care conta Bob Hunter încerca în acel moment să obţină permisiunea de a trece ca să poată ajunge în sfârşit la domiciliul lui Frank Oliveras, regele traficului cu stupefiante din insulele hawaiiene. Se războia curajos cu interfonul.

— Eu sunt, Joey Puli. Sigur că da. Angliano. Angliano a fost asasinat mai adineauri. E destul de clar, nu? Trebuie să vorbesc cu domnul Oliveras imediat. Poate că viaţa lui e în mare pericol.

Puli îi zâmbi dispreţuitor paznicului care primi înapoi aparatul măsurându-l din cap până în picioare. După câteva clipe urcă într-un ascensor care îl duse ca o rachetă în vârful turnului. Cu mâinile în buzunare, micul traficant repetă în gând textul şi scena pe care avea de gând să o joace pentru marele om, în timp ce pipăia cu vârful degetelor medalia din buzunarul drept al pantalonilor.

Ieşi din ascensor şi fu apucat cu brutalitate de nişte mâini neprieteneşti care îl scotociră peste tot cu neruşinare, apoi îl duseră cu forţa în antreul apartamentului şi îl puseră să stea jos pe un scaun. Oamenii ieşiră imediat şi se pomeni singur. Antreul era dar un mic culoar fără ferestre şi la fiecare extremitate se afla o uşă masivă. Scaunul – neconfortabil – pe care stătea constituia toată mobila.

Puli se uită la o oglindă, apoi îşi luă repede ochii de la ea, înfiorându-se, convins că era o oglindă trucată şi că în spatele ei se aflau oameni cu feţe pline de cruzime, care îl examinau cu o privire necruţătoare. Îşi pipăi degetele, îşi muşcă uşor unghiile, aprinse o ţigară ca să facă şi el ceva şi, idee genială, scoase medalia din buzunar şi începu s-o examineze.

Chiar în acel moment se deschise o uşă şi intrară doi oameni cu feţe de brută. „Ucigaşi”, îşi zise Puli.

Fu din nou scotocit peste tot fără menajamente, apoi unul dintre ucigaşi îi smulse medalia din mână.

— Hei! exclamă Puli cu o voce slabă. E pentru...

— Cum te cheamă? întrebă întorcând capul cel care îi luase medalia.

— Puli, Joey. Lucrez... în fine, *lucram* pentru...

— Ce cauţi aici?

— Trebuie să vorbesc cu domnul Oliveras. Pot, fac parte din...

Lucram pentru Angliano. În legătură cu asta trebuie să-l văd pe domnul Oliveras. Angliano e mort.

— Şi?

Puli se uită nervos, cu o privire îngrijorată, la cele două brute.

— Dar am fost acolo. Un tip i-a retezat o bună parte din cap. Şi apoi...

Aruncă o privire spre medalia din mâna ucigaşului.

— A lăsat chestia asta, conchise el.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire, apoi, pe un ton plin de subînţelesuri, cel care ţinea medalia zise:

— Şi ţi-a dat drumul să pleci?

— Da, răspunse Puli înfiorându-se.

— De ce?

Micul polinezian îşi pusese şi el întrebarea de zeci de ori.

— Pentru că, probabil, şi-a zis că nu merita să strice un glonţ pe mine.

Ucigaşul care până atunci nu zisese nimic, pufni în râs. Celălalt zise:

— Stai cu el, Charley.

Apoi ieşi. Charley se uită la Puli şi mormăi:

— Stai jos. Puli se aşeză din nou pe scaunul neconfortabil.

Aşteptă un minut, care i se păru cumplit de lung, hărţuit de privirea neliniştitoare a lui Charley care îl fixa parcă permanent. Auzi vocea primului ucigaş prin intermediul difuzorului ascuns în perete.

— Charley, vino în birou.

Puli se văzu dus printr-o serie de încăperi, tras printr-un mic patio plin de flori şi vârât într-un birou. Era o încăpere lungă, dreptunghiulară, care se afla în colţul imobilului, pereţii din colţ fiind formaţi din geamuri imense care dădeau spre mare şi spre plajă. Între cele două ferestre imense se afla un birou mare din acaju la care stătea un tip, dar Puli nu putea să distingă decât o formă scurtă şi îndesată, căci pe birou se afla o lampă care fusese astfel înclinată ca să-l orbească. De aceea nu vedea decât o masă neclară, dar ameninţătoare.

O voce răguşită zise:

— Cum ai zis că te cheamă?

— Joey Puli. Sunteţi domnul Oliveras?

— Gura!

— Am înţeles!

— Limitează-te să răspunzi la întrebările mele.

— Bine, domnule.

— Ce-ai spus în legătură cu Angliano?

— E mort.

— De ce?

Puli se uita fix la becul orbitor al lămpii inamice cu un stoicism admirabil, apoi explică:

— Venisem să-i aduc domnului Angliano câştigul zilei, iar domeniul Angliano îl punea în seif când, brusc, un tip a spart uşa. Era... Dumnezeule mare, cum să-l descriu? În orice caz, nu era unul din drogaţii ăia care o iau razna. Era înalt, foarte înalt. Avea un pistol negru cu surdină şi ştia tare bine să-l folosească. Era tot negru, adică hainele, nu el. El era alb. N-a zis o vorbă, a ridicat pistolul şi a tras un glonţ între ochii domnului Angliano. Apoi a aruncat medalia asta pe birou şi a îndreptat arma spre mine. Eu l-am convins să nu tragă. Dar l-a lichidat pe Tommy Dragon înainte de a fi intrat în birou. Tommy era de pază la uşă. L-am văzut după aceea cu creierul chisăliţă. Ştiam că tipul ăsta era gata la orice, drept pentru care i-am vorbit cu mult calm şi...

— Ce fel de medalie e asta, Joey? zise vocea răguşită.

— O medalie de soldat. Mi-a luat-o tipul, tipul care...

— O medalie de trăgător de elită.

— Zău? Nu ştiam.

— Nu ştiai?

— Nu, domnule. N-am făcut armata, aşa că nu cunosc...

— Omul ăla nu şi-a spus numele?

— Care? Cel care mi-a luat medalia sau...?

— Idiotule! Eşti un idiot!

— Poftim?

Joey Puli începuse să transpire. Oamenii aceia erau nebuni, iar situaţia devenea insuportabilă.

— Chiar crezi că ai să scapi cu aiurelile astea?

— Ce? Cum? Dar nu e ce credeţi! Domnule Oliveras, să ştiţi că vă spun numai adevărul. Mă credeţi pe mine în stare să vin aici ca să înşir gogoşi?

— Gura!

— Dar...

Cineva se apropie de Puli pe la spate şi îi trase o palmă zdravănă peste ceafa. Micul polinezian îşi reveni imediat şi închise gura.

Vocea răguşită a omului de la birou zise din nou:

— Ai idee de câte ori un prăpădit de felul tău a încercat o chestie ca asta, idiotule ce eşti? Ştii câţi pistolari de două parale au vrut să profite sau să se folosească de reputaţia acestui tip?

Crezi că o să începem să tremurăm de frică pentru că cineva îi pronunţă numele şi spune că a venit la noi? Drept ce ne iei? Mă crezi... Şi, la naiba! Nici măcar nu i-ai pronunţat numele! Vii aici cu porcăria asta şi ai impresia că am să te îmbrăţişez?

— *Ce* nume? zise Puli aproape gemând. Habar n-am despre ce vorbiţi. Tipul ăla a urcat, a forţat uşa şi a omorât pe toată lumea! A aruncat medalia pe birou şi mi-a spus să v-o aduc! Mai mult nu ştiu!

— Eşti un idiot! Acum spui că ţi-a zis să aduci medalia aici!

— Da, domnule. Credeam că v-am spus deja. Eu nu voiam, dar mi-a spus că n-am de ales. Sau duceam medalia, sau o păstram şi atunci eu muream. Dar eu nici măcar nu ştiu ce se întâmplă aici! Aşa că acolo, vă închipuiţi că...

— Acest aşa-zis tip, care ţi-a spus să-mi aduci medalia, îmi cunoştea numele? M-a numit precis?

— Dacă sunteţi domnul Oliveras, da, domnule. De dumneavoastră vorbea.

— Şi n-a spus cine era?

— Nu umbla cu politeţuri, domnule. Se comporta ca şi cum n-ar fi avut nevoie să se prezinte. Mi-a spus doar să duc medalia domnului Oliveras sau s-o păstrez, caz în care ar fi urmat ca eu însumi să mor.

— Tu?

— Da, domnule.

— Vrei să spui, în locul meu?

— Păi... ezită Pauli. Poate, domnule, dar nu ştiu. Imaginaţi-vă scena! Călcam în sângele domnului Angliano şi tipul stătea cu pistolul îndreptat spre mine...

Micul polinezian începea să cedeze. Avea privirea înspăimântată. Zise:

— Nu ştiţi ce înseamnă să-l ai pe tipul ăsta în faţă; ar trebui să-l vedeţi ca să credeţi. Mi-era frică, fir-ar să fie! Niciodată în viaţa mea nu mi-a fost atât de frică! Ochii lui! N-am mai văzut niciodată unii la fel! Şi de o răceală... Ai fi zis că e făcut din gheaţă! A...

— Ai spus că era înalt? întrebă cu o voce calmă ucigaşul care îi luase medalia şi care acum se afla în spatele lui.

— Da, înalt, răspunse Puli întorcându-se pe jumătate. Impozant, dar nu gras. Nişte umeri largi şi un tors mare. Un om puternic şi... şi îmbrăcat tot în negru. Nişte ochi care...

Oliveras oftă şi întrebă:

— Ce părere ai, Oscar?

— Nu pare o glumă, domnule, răspunse ucigaşul numit Oscar.

— S-ar zice că e într-adevăr Hunter, adăugă celălalt ucigaş.

Joey Puli înţelese în sfârşit că făcuse pe idiotul şi câştigase lozul cel mare, câştigase cupa învingătorului şi se vedea deja încoronat Regele Idioţilor. Simţi că leşină, paralizat de groază, genunchii i se îndoiră, îşi pierdu echilibrul şi fu gata să cadă.

— Cum? zise el cu o voce tremurătoare. Tipul ăla era...

— Acum pretinzi că nu ştiai?

— Vă jur, domnule Oliveras, zise Puli care se simţea din ce în ce mai pierdut. N-a aflat nimic de la mine. Vă cunoştea deja. Mi-a spus să iau medalia şi să i-o dau lui Oliveras. Trebuie să mă credeţi. Nu ştiam cine e. A zis...

— Gura!

— Am înţeles.

Puli trase capul între umeri ca o broască ţestoasă bătrână şi obosită, aşteptându-se la altă palmă. Aşteptă zadarnic. Rămase cocoşat, cu umerii înainte, cu ochii ţintă la podea, într-o atitudine de supunere totală.

— Oscar, zise Oliveras.

— Da, domnule.

— Vei verifica povestea asta. Dar nu personal. Sună-l pe tipul de la prefectură pe tura asta. Vreau să ştiu imediat.

Numitul Oscar se îndreptă spre fundul încăperii unde se afla un aparat telefonic.

— Charley, zise Oliveras.

— Domnule?

— Ocupă-te de micuţ până când aflăm despre ce e vorba.

Ucigaşul îl apucă pe Puli de braţ, îl făcu să se întoarcă şi îl împinse spre ieşire. Oscar stătea lângă o măsuţă din apropierea ferestrei şi vorbea la telefon cu glas scăzut. Puli văzu cu coada ochiului şi corpul enorm al lui Oliveras care părăsea biroul.

Apoi se dezlănţui iadul.

Fereastra mare care dădea spre nord se despică vibrând sub impactul unui proiectil care traversă încăperea smulgând jumătate din faţa lui Charley, ridicându-l de la podea ca pe o păpuşă de cârpe şi aruncându-l cât colo ca pe un burduf spintecat.

Geamul se despică şi mai mult, mai înainte ca Puli să aibă timp să reacţioneze, şi celălalt ucigaş, Oscar, încetă brusc să mai vorbească la telefon, un glonţ proiectându-l în cealaltă parte a încăperii, unde ateriză inundând mocheta cu un amestec de creier şi sânge.

Puli se aruncă la podea, în timp ce geamul se crăpa în toate

direcţiile din cauza gloanţelor care treceau prin el, demolând biroul.

În birou vrură să intre alţi oameni, dar Oliveras care, văzându-l pe Puli, se aruncase şi el pe burtă, îi făcu să dea înapoi strigând la ei.

Când împuşcăturile se opriră, tăcerea păru şi mai zgomotoasă decât trecerea gloanţelor. Doi oameni zăceau întinşi la câţiva paşi de Puli, oribil la vedere. Din încăpere, din acel birou frumos nu mai rămăsese aproape nimic. Puli îşi dădu seama ca strânsese pumnii atât de tare încât îl dureau degetele. Şi îşi mai udase şi pantalonii.

În spate auzi vocea lui Frank Oliveras care se uşura înjurând de mama focului, înjurături obscene, de o inventivitate admirabilă.

Marele birou era doar o adunătură de aşchii şi obiecte distruse şi era mai mult decât uimitor că Oliveras supravieţuise acelei ploi ucigaşe.

Apoi Puli îşi dădu seama de un alt miracol. El, Puli supravieţuise în urma a două atacuri ale Exterminatorului, fiinţa cea mai temută de cei din lumea interlopă în care gravita Joey Puli.

Bob Hunter venise în Hawaii.

Şi se vedea de la o poştă că era prost dispus!

CAPITOLUL II

Spectacolul era deja în toi la *Oahu Cove,* un local de noapte şi cabaret aparţinând lui Frank Oliveras, situat la subsolul imobilului în care locuia mafiotul. Era a treia săptămână când Tommy Anders apărea în spectacol – cel care era numit „cel mai hazliu rasist”.

Era prima dată de la Las Vegas când Hunter îl reîntâlnea şi nu era sigur că se bucura de asta. Era bine să te vezi cu prietenii, dar până la urmă îi complicau totdeauna existenţa. Îi evita totdeauna atunci când putea, dar de data asta fusese imposibil.

Purta un costum închis la culoare şi se instalase la o masă mică din fundul sălii, în umbră. Anders îşi termina numărul şi Hunter constate că nu-şi pierduse nimic din măiestria de altădată.

— Eu nu sunt rasist, sunt doar un macaronar rătăcit, în căutarea unui Naş „drăguţ”, dar trebuie să mărturisesc că oamenii din statul Hawaii sunt şi mai generoşi decât mine. Păi să vedeţi! Au ales un guvernator japonez, au trimis un chinezoi în Congres şi au un polinezian la curtea supremă. E grotesc! Nu e nici măcar o singură femeie în toată treaba asta! Eu nu sunt rasist, dar să fim sinceri, distracţia era mai mare în aceste insule când erau doar nişte teritorii anexate de colonialismul imperialist din Statele Unite. Mă refer la perioada care se situează cam între epoca primilor misionari şi cea a construirii lui *Honolulu Hilton.* Uite, prostituţia era legală în Hawaii când era doar un teritoriu. Pe vremuri puteai să te regulezi în deplină legalitate. Acum s-a terminat. Trebuie să te mulţumeşti cu florile care ţi se pun după gât. Nu mai poţi să faci pipi pe plajă, că te alegi cu amendă. Totul este ilegal de când majoritatea minorităţilor a luat conducerea. Remarcaţi că nu sunt rasist. Legea şi ordinea aranjează lucrurile mai curând pentru minoritatea din care fac şi eu parte. Şi mă doare în cot de cine e ales, de cine e numit guvernator, din moment ce oamenii îşi dau seama că noi, macaronarii, conducem totul. Şi acum, Tommy Anders, născut Giuseppe Androsepitone, născut în cartierele sărace din Mica Italie, vă urează noapte bună. Naşul să vegheze asupra noastră!

Micul italian părăsi scena în timpul ovaţiilor adresate de spectatori, reveni o secundă ca să-i salute, apoi cedă locul unei trupe de dansatoare polineziene.

După câteva clipe se aşează pe locul gol de la masa lui Hunter. Încă nu-şi trăsese sufletul şi ochii îi străluceau.

— Incredibil! şopti el. Eşti chiar tu. Ce cauţi în insula asta?

Hunter zâmbi şi strânse cu căldură mâna întinsă de italian.

— A, acelaşi lucru ca şi la tine.

Predica falsul ca să cunoască ce era adevărat, dar era logic să se creadă că Anders, care se dovedise un agent federal la Las Vegas, se afla la Hawaii într-o misiune.

Anders rânji şi îi făcu semn chelnerului să se apropie.

— Deci te învârteşti în loc, zise el. Telefonul fără fir merge la mare fix şi vestea e primită cu aceeaşi bucurie cu care întâmpini un val seismic. Am crezut că e o alarmă falsă, dar chiar ai venit...

Chelnerul ajunse la masă. Anders se uită întrebător la Hunter, dar acesta îşi acoperi paharul cu mâna scuturând din cap. Anders ceru un whisky şi chelnerul se depărtă. Italianul zise imediat:

— Am primit bileţelul pe care mi l-ai trimis în culise. Am citit şi mi-am zis: „E adevărat! A venit imbecilul ăsta, şi va arunca totul în aer!” Auzi, chiar ai o înclinaţie spre sinucidere? Cum ai de gând să părăseşti insula?

— Dar poate că nu va fi necesar, răspunse Hunter zâmbind.

Aprinse o ţigară, în timp ce Anders se uita la el cu nerăbdare, curios să afle mai multe.

— E o atitudine ciudată, zise în cele din urmă acesta. Credeam că prevezi totul înainte de a pune la cale o operaţiune.

— Numai începutul, sfârşitul se aranjează totdeauna de la sine. Dar tu ce faci aici?

— Termin a treia săptămână a unui angajament foarte bănos, răspunse cu amărăciune italianul.

— Aiureli!

Anders râse.

— OK, am datoria să fiu sincer cu tine. Localul ăsta, masa asta, scaunul pe care ţi-ai aşezat fundul aparţin... confreriei.

— Ştiu, zise Hunter. Adineauri am distrus apartamentul de sus.

Anders se albi la faţă.

— Ce-ai făcut?

— Am oferit un eşantion din ceea ce-l va aştepta pe Oliveras.

— Când?

Hunter se uită la ceas.

— Acum mai puţin de o oră.

Anders ridică ochii la cer, se uită nervos în jurul lui şi zise:

— De asta era atâta agitaţie. N-am făcut legătura între cele două zvonuri. De altfel n-ar exista nici un motiv ca tu să ataci un

centru atât de puţin important. Mai ales după Las Vegas, am fost obişnuit din partea ta cu operaţiuni de mare anvergură. În fine, cred că nimic n-ar trebui să mă mai mire când e vorba de tine. Totuşi aş vrea să te conving să te urci pe bicicletă şi s-o ştergi cât mai repede de-aici. Locul ăsta e o tabără armată. Aş putea să-ţi arăt cel puţin zece ucigaşi – nişte tipi foarte dezagreabili – fără să mă scol de la masă. În plus ei...

— I-am reperat, îl anunţă cu blândeţe Hunter.

Italianul zâmbi.

— Da, sunt sigur. Dar cum se face că nu te-au reperat ei pe tine?

— Morţii nu reperează pe nimeni, răspunse Hunter zâmbind ironic. Iar ceilalţi caută un anumit tip de om cu care mă străduiesc să nu semăn niciodată.

— Înţeleg, zise Anders uitându-se fix la Hunter. Pe cine ai lichidat?

— Doi din oamenii lui Oliveras. Deocamdată nu vreau să-l suprim pe el. Mai ales pentru că nu ştiu cine e superiorul lui. Trebuie să aflu asta ca să ajung la creierul operaţiunii. Nu cumva tu ştii?

Anders scutură din cap.

— Se vorbeşte de unii şi de alţii, dar sunt doar zvonuri fără nici o bază. Informaţiile mele mă fac să cred că Oliveras însuşi este marele mahăr.

— Nu, e de neconceput. Prea mulţi tipi vin aici de câteva luni. Rodani din Detroit, Topacetti din Chicago, Benvenuti din Saint Louis şi Pensa din Cleveland. Cei din *Commissione* i-au delegat pe Dominick şi Flora, iar Boston-ul l-a trimis pe Odono. Ăştia sunt tipi importanţi. Oliveras n-ar putea să-i controleze, el e doar un traficant. Aici se pregăteşte ceva mult mai important decât drogurile. Vreau să ştiu despre ce e vorba.

Anders scutură din cap şi se strâmbă neştiutor.

— Nimeni n-are habar.

— Ceea ce explică prezenţa ta, nu?

— E un motiv printre altele.

— Mai spune-mi unul.

— Îţi aminteşti de Ranger Sister?

Hunter îşi amintea prea bine.

— Da. Am întâlnit-o pe Toby la Detroit în urmă cu ceva vreme.

— E o meserie care presupune riscuri, zise comicul uitându-se la pahar cu un aer serios. Am aflat că ai văzut-o şi pe Georgette.

— Da, zise încetişor Hunter, aducându-şi aminte de acea faţă

drăguţă groaznic mutilată şi torturată căreia îi dăduse lovitura de graţie.

— Cunoaştem riscurile, continuă Anders. Şi le acceptăm când ne hotărâm să facem meseria asta.

— Da.

— Smiley a riscat.

Smiley Dublin era una dintre cele trei fete drăguţe pe care Hunter le cunoscuse la Las Vegas.

— Ce vrei să spui? mormăi Hunter.

— E căutată, răspunse suspinând Anders.

— Înţeleg. Pista duce până aici şi se opreşte.

— Exact. Sunt blocat aici de patru săptămâni.

Hunter închise ochii. Îşi amintea de un corp splendid, de o faţă de zână, de o fată amabilă care avea destul talent ca să reuşească în lumea spectacolului şi destul curaj ca să aleagă calea dificilă pe care o alesese. Îşi mai amintea şi de o altă fată care, într-un subsol infect din Detroit, îl implorase cu privirea să-i pună capăt suferinţelor.

— Ai spus ceva? întrebă Anders.

Hunter nu-şi dăduse seama că gemuse. După o clipă de tăcere zise:

— Am zis că patru săptămâni e prea mult.

— Poate că nu. Am auzit tot felul de chestii.

— Ce?

— Nu ştii nimic despre un chinez pe nume Chung?

Hunter dădu din cap.

— Un pistolar, răspunse el.

— Pe scară mare. Are o vilă imensă în Hawaii şi se spune că întemniţează acolo prizonieri politici.

— Pentru ce? întrebă Hunter.

Anders dădu din umeri.

— Cine ştie? Ca să se distreze, sau pentru altceva.

— Câte persoane lucrează pentru tine? întrebă Hunter.

— Deocamdată sunt numai eu, răspunse suspinând Anders. Evident, autorităţile ştiu, dar numai cele foarte sus-puse. În acest moment orice scurgere de informaţii e imposibilă.

— Ai vrea să plec? întrebă Hunter.

— De fapt, nu. Dacă tot eşti aici, mai bine să profităm de prezenţa ta. Fă puţin masacru, asta va acţiona ca un catalizator. Pe urmă, om mai vedea.

— OK, zise Hunter.

Puse câteva bancnote pe masă şi se ridică.

— Unde te duci? întrebă Anders cu o voce uşor îngrijorată.

— Vreau să urc.

Comicul oftă.

— Ştiu că e inutil să-ţi spun ceva, dar faci o mare nebunie. Poate că ai reuşit să intri o dată în seara asta, dar a doua oară vei fi ucis.

Hunter zâmbi şi îi întinse mâna.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd. O să dau un semn de viaţă.

— Sigur.

— Dacă cumva ai un amic acolo sus, acum e momentul să-mi spui.

— Ţi-am mai spus că lucrez singur.

Hunter zâmbi din nou şi părăsi cabaretul.

Străbătu un culoar, traversă intrarea imobilului şi se apropie încruntat de biroul paznicilor. Un paznic în uniformă îl întâmpină politicos, deşi manifesta o anumită nervozitate.

Hunter îşi lăsă haina întredeschisă, permiţând paznicului să-i vadă tocul de piele şi îi arătă o insignă de poliţist pe care o puse apoi imediat la loc în buzunar.

— La etajul paisprezece, zise el brusc. Zgomot, o plângere. Aţi fost acolo sus?

— Da, bineînţeles, răspunse paznicul străduindu-se să zâmbească. Am sunat acum o oră ca să spun că totul e în ordine.

Trase aer în piept apoi explică:

— Nişte păsări, un stol întreg s-a lovit de fereastră.

— Trebuie totuşi să urc, zise Hunter semnând în registrul vizitatorilor.

— Totuşi, staţi, bâigui paznicul. Trebuie să sun...

Dar Hunter se afla deja lângă ascensor.

Când uşile culisante se închiseră, Hunter văzu că paznicul se pregătea să vorbească la telefon. La sosire avea să fie aşteptat. Fixă surdina la capătul ţevii pistolului Beretta, luă alt încărcător pe care îl ţinu în mână, pregătindu-se să sară înainte imediat ce uşile se vor deschide.

Se arunca la întâmplare fără să ştie ce-l aştepta. Anders avea dreptate, era nebun. Şi? Situaţia nu era deloc nouă, era perfect normală pentru un om ca Hunter.

Poate că acolo îi vor rămâne oasele.

Ce era nou în asta?

CAPITOLUL III

În micul antreu de la etajul paisprezece, Hunter fii primit de patru oameni, dar nici unul nu se aştepta să se tragă în ei.

Erau cu toţii într-o atitudine relaxată. Unul dintre ei frunzărea nişte hârtii, aşezat la un birou de lângă uşile ascensorului, al doilea se instalase într-un fotoliu mare lângă perete, iar ultimii doi se sprijineau cu spatele lângă uşa de la capătul antreului, deasupra căreia se afla o cameră de luat vederi.

Erau pregătiţi, sigur, dar nu suficient.

Hunter ţâşni din ascensor trăgând. Primul glonţ îl nimeri pe omul de la birou, răsturnându-l peste perete. Al doilea glonţ sparse maxilarul tipului din fotoliu.

Al treilea şi al patrulea glonţ îi ţintuiră pe ceilalţi doi de perete. Toţi erau prea năuciţi de rapiditatea masacrului ca să reacţioneze. Al cincilea glonţ sparse obiectivul camerei de luat vederi iar ultimele gloanţe din încărcător sparseră broasca electrică a uşii apartamentului.

Hunter scoase încărcătorul gol, îl înlocui imediat şi intră în sala de aşteptare unde, mai devreme, Joey Puli fusese nevoit să aştepte înainte de discuţia cu marele patron al cabaretului *Oahu.* Nu trecuseră mai mult de câteva secunde de când Hunter coborâse din ascensor. Dar nu avea nici un moment de pierdut. Când intră în mica încăpere, înţelese imediat situaţia.

Uşa biroului era blindată şi probabil echipată cu o broască electronică. Hunter nu ezită. Apucă scaunul pe care Joey Puli aşteptase tremurând de frică şi îl aruncă cu toată puterea în oglindă. Scaunul trecu prin oglindă, luând cu el o porţiune bună din zidul pe care fusese fixată. Hunter se repezi prin gaură fără să ştie ce va găsi dincolo.

Se pomeni într-o încăpere mică în care se afla un pupitru de la care se controla camera de luat vederi şi diferitele broaşte din apartament. Acolo erau trei oameni. Unul dintre ei era rănit şi horcăia pe jos. Al doilea se sprijinise cu spatele de perete şi agita cu înfrigurare un pistol, în timp ce al treilea fugea spre uşă.

Beretta întră în funcţiune şi omul sprijinit de perete trase din reflex, apoi se prăbuşi cu ochii holbaţi. Fugarul se întoarse în apropierea uşii, trase la întâmplare, apoi dispăru. Rănitul încerca să ridice arma gemând. Hunter îl lichidă fără întârziere.

Studie rapid pupitrul electronic. Era exact cum îşi închipuise:

Oliveras era paranoic şi luase toate măsurile de precauţie imaginabile ca să se simtă în siguranţă. Fiecare uşă din apartament putea să fie încuiată de acolo.

Hunter neutraliză toate comenzile apoi deschise uşa. În acel moment, al treilea personaj, fugarul, încerca să părăsească încăperea în care intrase Hunter, trecând pe un culoar. Beretta trase şi glonţul îl nimeri pe fugar ridicându-l o clipă în aer, apoi lipindu-l de podea, mort!

Hunter ştia că individul se îndrepta probabil spre biroul lui Oliveras şi apucă pe acelaşi drum. La capătul culoarului descoperi o uşă grea decorată cu un ecuson aurit.

Uşa era întredeschisă câţiva centimetri dar cineva încerca s-o închidă corect. Hunter se repezi peste uşă cu o violenţă nemaivăzută. De cealaltă parte, un om mic de statură căzu pe spate scoţând un revolver 38 cu ţeavă scurtă. Glonţul lui Hunter făcu să-i explodeze faţa şi trecu peste el fără nici cea mai mică ezitare intrând apoi într-un dormitor mare, foarte luxos.

Văzu un pat circular de dimensiuni anormale, echipat cu tot felul de accesorii pentru plăceri sexuale. Tot acolo era şi un bar, o cămăruţă într-un colţ, o baie cu o cadă încastrată în pardoseală în alt colţ, apoi o minisală de gimnastică. În centrul acelei încăperi se găseau taburete, fotolii şi un divan. După toate aparenţele, Oliveras îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în această încăpere, dar acum nu se afla acolo.

Era prezent însă Joey Puli. Era legat de un scaun cromat. Avea ochii umflaţi, era alb la faţă şi gura plină de sânge. Micul polinezian se uită la Hunter care se apropia şi se încruntă.

— Vezi în ce hal m-au adus din cauza ta?

— Unde e Oliveras? se răsti Hunter.

Ochii polinezianului se îndreptară spre uşa dulapului mare de haine.

— Se ascunde în dulap.

Într-adevăr. Îmbrăcat cu o pijama de mătase, agitând o sticlă de coniac ca pe un revolver, cu privirea rătăcită, Oliveras îl întâmpină pe Exterminator cu un geamăt lung şi trist.

Hunter lăsă să cadă o medalie de trăgător de elită în paharul de coniac şi zise:

— Aşa!

Grăsanul se clătină şi căzu peste un şir de costume pe măsura lui.

— Stai, zise el tânguitor. Ştii ce faci?

— Da, răspunse Hunter cu o voce plină de răceală. Ia-ţi adio

de la viaţă.

— Stai, te rog. Ne putem înţelege. Sunt foarte bogat. Spune-mi ce vrei şi...

Hunter făcu un pas înapoi.

— Ieşi de-acolo.

Oliveras se agăţă de cadrul uşii, se ridică cu greu şi fu gata să cadă. Paharul îi alunecă dintre degete şi se rostogoli pe covor împrăştiindu-şi conţinutul.

— Sunt un om bolnav, se lamentă Oliveras.

Hunter îl puse să stea pe un scaun în faţa lui Joey Puli.

— Nu pentru mult timp, zise Hunter. Doar dacă nu cumva îmi spui nişte istorioare drăguţe.

— Tot ce vrei, jur. Orice.

Omul ăla ţinea la viaţă mai mult decât la orice. Dar ce avea de dat în schimb?

— De ce vine atâta lume în Hawaii? îl întrebă cu calm Hunter.

— Nu ştiu despre asta, mormăi Oliveras.

— Ai început prost.

Hunter se uită la Puli cu o privire rece.

— Te-ar distra să-mi dai o mână de ajutor, Joey?

— Dezleagă-mă şi-ai să vezi, răspunse micul polinezian.

— Stai! strigă Oliveras. Te referi la Dominick, Flora şi toţi ceilalţi?

— Da, şi toţi ceilalţi.

— Nu ştiu nimic despre treaba lor. Da, ştiu, protocolul spune că trebuie să fiu consultat şi nu ştiu mai ce, dar n-am nici cea mai mică idee despre ce fac aici.

— Cine i-a trimis?

— Ştii foarte bine.

— Spune-mi, că poate mă înşel.

— Bătrânii.

— Care bătrâni?

— În fine... ştii foarte bine.

Grăsanul îşi pipăia cu nervozitate degetele, ţinea ochii în jos şi se uita la papuci.

— Consilierii, zise el în cele din urmă.

Hunter ştia că era vorba de *Commissione.* Totdeauna era vorba de acel mare consiliu, iar oamenilor le era atât de frică de el încât trebuia să le înfrângi rezistenţa puţin câte puţin ca să-i faci să vorbească.

— Nu-mi spui nimic nou, absolut nimic! se răsti la el Hunter. Nu am timp de pierdut, iar tu nu mai ai timp deloc.

— Stai! Nu mint! Nu sunt nimic în ochii lor, nimic! Nu-mi spun *nimic!*

— Dă-mi măcar un motiv ca să nu trag imediat în tine!

Oliveras dădu ochii peste cap. Grăsanul suspină, gata să izbucnească în plâns. Chinuit de o luptă interioară, nu ştia ce să mai facă.

— Chung, zise el în cele din urmă cu o voce tânguitoare.

— Ce-i cu Chung?

Oftă din nou, înfiorându-se.

— El îi strânge.

— De ce? Unde?

— Jur că nu ştiu!

Beretta trase pe neaşteptate. Personajul acela josnic părăsi cu brutalitate scaunul şi căzu în fund pe covor. Joey Puli făcu ochii mari şi strânse din dinţi. Sângele ţâşnea sacadat din umărul lui Oliveras.

Hunter tăie cu cuţitul sfoara care îl ţinea pe Puli legat de scaun.

— E rândul tău să intri în joc, Joey, zise el.

Îi tăie şi legăturile de la mâini.

— Vrei să-l tai bucăţele sau să-i trag un glonţ în burtă?

— Stai! răcni Oliveras. Chung are o vilă pe o insulă mare, Hawaii. E vorba de o lovitură mare, de un lucru foarte important! Nu ştiu unde e situată exact vila. Într-o vale, departe de orice. Dar foarte mare!

Hunter nu-i răspunse. Se uita la Puli.

— Ce zici? întrebă el.

— Cuţitul, răspunse Puli cu o voce înăbuşită.

Înţelesese jocul lui Hunter şi accepta rolul atribuit de Exterminator.

— Vreau să-l tai bucăţică cu bucăţică, adăugă el.

În acel moment încetă *omerta,* jurământul de a păstra tăcerea. Oliveras se aşeză în genunchi şi începu să ciripească.

Din cascada verbală a traficantului nu se puteau extrage prea multe informaţii, dar când părăsi apartamentul, Hunter era sigur că ştia despre lovitura care se pregătea tot atât cât ştia şi Oliveras. Aflase şi în ce direcţie trebuia să se îndrepte.

Cei doi îl părăsiră pe Oliveras îngenuncheat într-o băltoacă de sânge, trecând din nou prin încăperile prin care Exterminatorul îşi croise drum şi coborâră în hol cu ascensorul.

Se opriră un moment lângă biroul paznicilor şi Hunter le zise:

— Sunaţi la prefectură, băieţi. Nu a fost un stol de păsări.

Cereţi să trimită şi o ambulanţă de la morgă.

Mai înainte ca să li se poată răspunde, părăsiră holul de la intrare şi ieşiră pe uşa care dădea spre plajă.

Puli reuşi să mormăie:

— Sunteţi un tip ciudat, domnule. Dar vă rog să nu vă mai enervaţi niciodată pe mine. Sper că nu aveţi nimic cu mine?

Hunter râse uşurel.

— Nu tu eşti duşmanul, Joey, răspunse el.

— Slavă Domnului! zise suspinând micul polinezian.

Şi cu aceeaşi ocazie spuse o scurtă rugăciune pentru cei care constituiau inamicul.

CAPITOLUL IV

Locotenentul detectivilor Greg Patterson ieşi din ascensor la etajul paisprezece. Venise să vadă abatorul. Doi detectivi, Tinkamura şi Kale, care ajunseseră acolo cu câteva minute înaintea lui Patterson, veniră în întâmpinarea lui, călcând cu grijă printre băltoacele de sânge.

— Pute a stârv! bombăni Patterson.

Masiv, puternic, trecut puţin de patruzeci de ani, Patterson era poliţistul tipic.

— Mai sunt şi înăuntru, îl anunţă Tinkamura.

— În total sunt zece, adăugă Kale.

— Inclusiv Oliveras? întrebă Patterson cu accente de speranţă în glas.

— Nu, el nu, răspunse Kale. Infirmierii l-au luat de aici în urmă cu cinci minute. O rană la umăr. A pierdut ceva sânge, dar asta e tot. Şi, fireşte, demnitatea.

Locotenentul păşi peste un cadavru ghemuit a cărui faţă mutilată oferea un spectacol hidos şi se uită la faţa distrusă.

— Ăsta e Wheels Morgan, îşi zise el foarte încet cu o voce aproape hilară.

— E sigur el, spuse Tinkamura. Nici o pagubă, nu?

— Toţi au fost împuşcaţi în cap, informă Kale. Cu greu te poţi uita la ei.

— Toţi? mormăi Patterson.

— Da. A fost un adevărat măcel. Cineva a reuşit să intre discret. A început să tragă doar după ce...

— Stai o clipă! se răsti Patterson. Mi se pare că te cam grăbeşti cu concluziile. *Cineva...* Mi se pare ciudat că foloseşti singularul.

Kale făcu o grimasă.

— Medicul legist a sosit odată cu noi. Şi pretinde că toate rănile au fost făcute cu aceeaşi armă. O singură armă, un singur om. Cu excepţia celor doi tipi din colţul de sud-est al apartamentului, dar ei au murit cu mult înaintea celorlalţi. Au fost omorâţi cu carabina. De aceea au fost puşi în nişte saci cu „greutate”. După părerea mea, erau destinaţi cimitirului marin. Aşa că...

— Nu te mai pot urmări, zise calm Patterson.

Tinkamura schiţă un zâmbet.

— La 21:02, eu şi Kale ne-am dus să anchetăm la Ala Wai Tower pentru că fuseseră semnalate împuşcături. Mai mulţi clienţi au auzit împuşcăturile care au fost trase dintr-o cameră situată la etajul de sus al hotelului. Am cercetat dar n-am descoperit nimic anormal. Exact în acelaşi moment, a sosit un raport referitor la acest imobil, un vacarm îngrozitor la etajul paisprezece. Dar nimeni nu a venit să cerceteze deoarece paznicii imobilului au telefonat şi au spus că totul era în ordine. Am aflat asta ulterior. Au pretins că un stol de păsări migratoare s-a lovit de una dintre ferestre. Se mai întâmplă din când în când...

— Da, da, zise nerăbdător Patterson. Grăbeşte-te.

— O oră mai târziu, la douăzeci şi două, am primit alt telefon de la paznicii acestui imobil. De data asta era o adevărată panică. O maşină de patrulare a sosit imediat, agenţii au urcat, au aruncat o privire, apoi ne-au telefonat. Când am sosit, am avut acelaşi gând văzând masacrul. Ne-am îndreptat spre colţul de sud-vest al apartamentului şi, bineînţeles, totul corespundea cu detaliile primite cu o oră mai devreme.

— Daa?

— Da. Un tip s-a instalat într-o cameră la o sută de metri de-aici ca să tragă în acest apartament şi ca să-i decapiteze pe Oscar Meyer zis Cârnatul şi pe Charley Boy Tellevecci. I-a decapitat. Vă daţi seama! Decapitaţi de un tip care trăgea de la Ala Wai Tower. Nu credeam că...

— Stai o clipă! se răsti locotenentul. Vreau să văd. În loc să-mi povesteşti toate astea, arată-mi indivizii.

După câteva clipe, Patterson se aşeză greoi pe patul circular al lui Oliveras, convins că văzuse destul ca să nu uite niciodată asta. Profită de poziţie ca să examineze capul oribil al lui Trigger John Minelli, care se bucurase de o oarecare reputaţie în insule, deoarece se spunea că e cel mai bun ţintaş din Pacific.

Medicul legist, un tip care părea obosit la culme, zise:

— Noaptea va fi lungă la morgă.

— Da, răspunse scurt Patterson.

— Zece dintr-odată. Ar trebui să existe un sindicat şi pentru medicii legişti, şi atunci am protesta cu energie împotriva acestor abuzuri de...

— Doisprezece, zise Patterson cu o voce mohorâtă.

— Aceste abuzuri de... Cum adică, doisprezece?

Locotenentul îi întinse o foaie de hârtie.

— Uite adresa. Încă doi. Pun prinsoare că şi ei au fost

împuşcaţi tot în cap. Aceeaşi armă, acelaşi om.

Medicul legist bombăni ceva depărtându-se cu un pas lent.

— Ce avea doctorul? întrebă Kale sosind lângă el.

— I-am anunţat moartea lui Paul Angliano şi a gărzii sale de corp. Asta l-a emoţionat profund, căci va fi obligat să facă ore suplimentare, ceea ce-i displace cumplit. Am primit mesajul prin radio când veneam aici.

— Măi să fie! zise Tinkamura cu un aer gânditor. Am impresia că vom fi blagosloviţi cu un război între traficanţi.

— Pun prinsoare că vom fi blagosloviţi cu mai mult decât atât, replică Patterson.

Locotenentul se uita în pământ şi se plimba de colo-colo gânditor.

— Ce-a spus Oliveras? întrebă el.

— Nimic, răspunse Kale aruncând o privire spre Tinkamura. Dar i-am anunţat pe cei de la spital că vom veni diseară să-i auzim declaraţia.

— Să faceţi asta neapărat, zise Patterson cu un aer preocupat.

Se aplecase ca să examineze un obiect pe care îl remarcase pe mochetă. Alături era un pahar de coniac gol.

— Vom pune să se ia amprentele de pe pahar, zise Kale.

— Da, să faceţi asta neapărat, răspunse Patterson.

Se vedea bine că era cu gândul în altă parte. Scoase o batistă din buzunar şi se folosi de ea ca să ia cu mii de precauţii obiectul descoperit.

— Ce-i? întrebă Tinkamura.

— Cred că răspunsul la toate întrebările, zise locotenentul Patterson cu o voce îngrijorată.

— Ce fel de răspuns?

— Neplăcut.

Patterson întinse batista spre subordonaţii săi ca să le arate ce găsise: un mic obiect metalic în formă de cruce cu o ţintă în centru.

— La dracu! Ar fi trebuit să bănuiesc, murmură Tinkamura.

— Ba nu, spuse Kale. N-ar fi venit *aici.*

— Mi-e tare teamă că a venit, zise Patterson. Cunoşti mulţi tipi în stare să nimerească un om în cap de la opt sute de metri? Asta pentru Hunter e o treabă zilnică, e un tir banal. Cine ar fi îndrăznit să dea o lovitură ca asta şi apoi să vină la faţa locului şi să lichideze pe toţi cei care au mai rămas? Hunter!

— Doctorul va avea ocazia să se plângă ceva mai mult, zise Tinkamura.

— Nu-mi vine să cred, spuse Kale cu îndărătnicie.

Se uită la scaunul de lângă el.

— Mă întreb cine a fost legat de acest scaun. Sunt sigur că e vorba de câteva incidente separate dar legate între ele. Partea proastă e că nu sunt sigur de asta.

Locotenentul se adresă agentului în uniformă care se afla lângă uşă:

— Să intre paznicul care se afla în hol.

Paznicul fu rugat să intre. Avea registrul sub braţ şi, depărtându-se ca să evite cadavrul de lângă uşă, aruncă în jur o privire îngrijorată.

— Cine a urcat aici în seara asta? îl întrebă Patterson. Paznicul îi întinse registrul.

— Numai două persoane, după cum vedeţi. La 20:50 a venit un tânăr de 23-24 de ani. Mi s-a spus la telefon să-l las să urce şi asta am şi făcut. Pe urmă nu a mai urcat decât sergentul Retnuh. Vedeţi... aici. N-a rămas sus mai mult de cinci-şase minute, după care a coborât cu tânărul Puli. Tânărul fusese brutalizat în mod serios, avea faţa plină de sânge. Primisem un telefon de la o doamnă care locuieşte la etajul treisprezece. Mi-a spus că a auzit câteva împuşcături. Eu ştiam că sergentul Retnuh se afla acolo sus, dar nu mai ştiam ce trebuia să facă. Apoi mi-am spus că poate are necazuri şi când am vrut să telefonez la comisariat, l-am văzut coborând. Mi-a cerut să sun la poliţie, ceea ce am şi făcut imediat.

— Ai spus: *câteva* împuşcături, preciză Patterson. Nu ştii câte exact?

— Cred că doamna a spus două sau trei împuşcături. Doamna Rogers, de la 13-A. Două sau trei.

— O surdină, murmură Tinkamura.

— Cum arăta acest Retnuh? întrebă Patterson uitându-se fix la paznic.

Paznicul, care dădea semne de nervozitate se miră.

— Cum, nu-l cunoaşteţi? Mi-a arătat legitimaţia de poliţist. Era înalt, cam de un metru optzeci şi şapte sau optzeci şi opt, optzeci şi cinci de kilograme, şi vreo treizeci de ani. Păr şaten închis, ten deschis. Ochii foarte albaştri, foarte sfredelitori. Aveam impresia că vede tot ce am în cap.

— Eu nu-l cunosc pe acest Retnuh, declară Kale.

— Aşteaptă afară, îi zise Patterson portarului. Şi să nu pierzi registrul.

Paznicul se grăbi să iasă.

— Ei bine asta e, spuse Patterson uitându-se la medalia lăsată de Hunter.

— Descrierea se potriveşte, zise Tinkamura.

— Duceţi-l pe paznic la prefectură, ordonă locotenentul. Să repete descrierea în faţa desenatorului.

— Bine, şi, aşa ca o verificare, îl voi căuta pe acest Retnuh. Dar e ciudat pentru că nu-l cunosc de...

Patterson îl întrerupse zâmbind ironic.

— Te mai preocupă asta? Nu există nici un Retnuh la prefectură. Retnuh e Hunter scris invers.

Ceilalţi rămaseră cu gura căscată, apoi Tinkamura izbucni în râs.

— Ciudat tip! zise el râzând.

Dar reacţia lui Kale fu diametral opusă de cea a colegului său.

— E nebun, spuse el cu glas scăzut. E adevărat că omul ăsta e dement. Ştie foarte bine că poate să fie prins pe această insulă. Vrea să se sinucidă? Nu va putea să ne scape.

— Asta e sigur! spuse Patterson cu o voce triumfătoare. Aşteptaţi sosirea tehnicienilor de la laborator, apoi îl veţi duce pe paznic la prefectură.

Patterson le întoarse spatele şi părăsi încăperea cu un pas rapid.

— Vreţi să dăm alarma? întrebă Tinkamura mai înainte ca superiorul său să iasă.

— Nici vorbă! exclamă Patterson. Mă ocup eu de toate!

*

* *

Chiar în momentul în care Patterson părăsea apartamentul însângerat, un anume Chung primea un invitat în vila sa în stil oriental, situată în Kalihi Valley, la nord de Honolulu. Omul acesta părea nervos.

Cei doi schimbară câteva cuvinte cu glas scăzut, apoi începură să se plimbe pe lângă bazinul cu nuferi din mijlocul grădinii. Ţeapăn, cu un aer jenat, vizitatorul mormăi câteva fraze banale aşteptând ca Chung să-l facă să înţeleagă că era liber să vorbească despre ceea ce-l aducea cu adevărat acolo.

Chung avea vreo patruzeci de ani, era bondoc dar solid, cu aspect de om puternic. Purta un kimono din prosop şi sandale în picioare. Avea o faţă cu trăsături dure, nişte ochi foarte mijiţi iar părul tuns era foarte scurt.

Cel pe care îl primise era un alb tânăr, destul de frumos. Purta un costum clasic de oraş, bine croit, dar părea nervos, stingherit.

Şi avea şi de ce, căci George Riggs era poliţist.

Chung se opri lângă o statuie mică a lui Buddha, se folosi de ea ca să aprindă un chibrit, pe care îl ţinu apoi sub un trabuc. În sfârşit, zise:

— Bine, George. Fă raportul.

Riggs presupunea că acest fel de rit imuabil era legat de securitatea lui Chung. Totdeauna se întâlneau în grădină şi se plimbau de obicei pe lângă bazin schimbând cuvinte de circumstanţă, lipsite de interes. Chung aprindea totdeauna un trabuc înainte de a întreprinde lucruri serioase. De aceea George Riggs avea totdeauna impresia neplăcută că era observat fără ştirea lui.

— Bob Hunter se află aici, îl anunţă el direct, uitându-se fix la celălalt ca să-i surprindă reacţia.

Chung nu avu nici o reacţie, ci trase de câteva ori din trabuc.

— E un lucru sigur sau numai o bănuială?

— Am primit un telefon de la Oscar Cârnatul pe la orele douăzeci şi unu. Mi-a spus că un mic pistolar a adus o medalie de trăgător de elită de la Angliano. Adăugând că Angliano şi gărzile lui de corp erau morţi. Voia să verific asta. Am verificat. Sunt morţi: un glonţ în cap. În timp ce vorbeam cu Oscar, la el era un vacarm cumplit. În mijlocul unei fraze, Oscar a ţipat şi nu l-am mai auzit. Mi-am dat seama că telefonul căzuse jos. Auzeam un zgomot infernal. Nu zgomot de împuşcături, ci de gloanţe care distrug totul în calea lor. Înţelegeţi ce vreau să spun? Proiectile care făceau totul praf. Totul a durat vreo cincisprezece secunde, apoi legătura s-a întrerupt. Am format imediat numărul dar sună tot timpul ocupat.

— Frank a murit?

— Nu. Trebuie să povestesc totul în ordinea în care s-a petrecut, altfel nu vei înţelege. Nu ştiam ce să mai fac. Vreo zece minute mi-am pus tot felul de întrebări. Apoi am luat maşina şi m-am dus la faţa locului. N-am intrat, am trecut de mai multe ori prin faţa imobilului. Poliţia nu era acolo. Am crezut că totul a reintrat în normal. Apoi mi-am zis că nu era cazul să fiu văzut, căci nu eram de serviciu. M-am întors la prefectură, dar de acolo n-am putut să aflu nimic. I-am telefonat lui Frank şi în sfârşit am reuşit să obţin legătura. Am vorbit cu Trigger John. Mi-a spus că Frank făcea baie ca să se calmeze, dar că era bine. În schimb, mi-a spus că Charley şi Oscar Cârnatul fuseseră ucişi, dar că făceau totul să nu se afle nimic. Un ţintaş incredibil – poate Hunter – se instalase undeva departe şi trăsese în biroul lui

Frank, şi mi-a mai spus ceva despre un mic polinezian care poate că era complicele ţintaşului. Pentru că mi-a cerut din nou să verific detaliile morţii lui Angliano, m-am dus la el. Am fost văzut intrând, aşa că am fost nevoit să mă comport normal. Am telefonat la prefectură, am raportat şi am cerut să mi se trimită oameni. Pe urmă am trecut prin faţa imobilului lui Frank. Am văzut maşini de patrulare în toate sensurile şi poliţişti peste tot. Am parcat maşina şi m-am apropiat ca să arunc o privire. În momentul în care am intrat în hol, l-am văzut pe Frank care era scos pe o targă. A avut noroc, Chung. Numai o rană la umăr. A putut să-mi spună că era într-adevăr Hunter şi să-ţi spun să fii foarte atent. Hunter nu fusese satisfăcut doar cu moartea lui Oscar şi a lui Charley, drept pentru care a urcat în apartament şi a reuşit să intre în ciuda tuturor sistemelor de securitate, după care i-a lichidat pe toţi oamenii lui Frank.

— Toate astea fiind opera unui singur om, zise Chung cu o voce netulburată.

— Da.

— Singur împotriva tuturor. Un erou incomparabil, nu?

Riggs aprinse o ţigară, trase un fum şi se uită la bazin.

— Da, asta se spune despre el. Trebuie judecat cu discernământ, luate în considerare exagerările mitului, dar nu există fum fără foc. Am citit toate rapoartele despre el şi – mit sau nu e un tip extrem de periculos.

— Asta am auzit şi eu. Am citit şi eu rapoarte. Rapoartele noastre.

— Da, bineînţeles. Cam asta e tot ce ştiu. Am crezut că trebuie să te informez.

— Aceste informaţii îmi vor fi foarte utile, zise Chung cu o voce foarte calmă. Dar...

Ezită.

— Dar ce? întrebă Riggs.

— Frank de ce n-a murit şi el odată cu ceilalţi?

— A avut noroc. A scăpat numai cu un glonţ în umăr...

— E ridicol! exclamă Chung.

— Păi, nu... Ah, da! Înţeleg ce vrei să spui. Nu crezi că a avut noroc.

— Întoarce-te la Frank. Încearcă să afli de ce n-a murit. Care a fost preţul pe care a trebuit să-l plătească pentru acest mare noroc? După ce vei afla adevărul, trimite-l pe Frank la prietenii săi în lumea umbrelor tăcute.

— Nu, domnule. Nu eu, protestă Riggs.

— Dar eşti singurul care te poţi apropia de el, zise Chung. Nimeni altul n-ar putea. E mai bine să fie redus la tăcere înainte ca avocaţii lui să reuşească să-l elibereze. După ce va ieşi din mâna poliţiei...

— N-am să fac asta, Chung, îl anunţă poliţistul cu o voce fără replică. N-am să merg până acolo.

— Vei merge exact până unde îţi voi spune eu să mergi, răspunse chinezul fără se manifeste nici cea mai mică enervare. Dacă refuzi, dacă preferi să faci pe eroul, voi avea grijă să ai funeralii foarte frumoase. La fel de frumoase ca ale prietenului tău Frank.

— Cum adică, *prietenul meu*?

Riggs aruncă chiştocul în bazin printre florile de nufăr şi părăsi grădina fără să mai spună nimic.

Chung rămase lângă statuia lui Buddha, ascultând cum se depărta maşina poliţistului. Puse trabucul în mâinile lui Buddha şi bătu din palme.

Doi chinezi în costum occidental ieşiră imediat din umbra de lângă zid. Unul dintre ei zâmbea.

— Ai auzit? întrebă Chung.

— Da, răspunse chinezul zâmbăreţ. A venit Răsuflarea Morţii.

— Într-adevăr, spuse Chung. Acum vom reuşi ceea ce zece mii de italieni n-au fost în stare să facă. Îl vom suprima pe Exterminator.

— Precum şi zece mii de italieni, adăugă chinezul zâmbăreţ cu o voce hilară.

— Oh, mult mai mulţi! replică Chung. Dar mai întâi trebuie să înăbuşim Răsuflarea Morţii.

— E ca şi făcut, răspunse chinezul zâmbăreţ.

Chinezul dădea dovadă de mare optimism, dar avea opt sute de milioane de motive să fie sigur de el. Opt sute de milioane de chinezi nu puteau să se înşele.

Poate că nu, poate că da.

În timp ce Chung şi cei doi chinezi urcau spre vilă cu un pas lent, braţ la braţ, o umbră se desprinse de lângă zid la numai câţiva metri de ei şi traversă tăcută grădina. Răsuflarea Morţii venise într-adevăr acolo şi auzise totul.

CAPITOLUL V

„Fortăreaţa” lui Chung se întindea pe două coline la intrarea în Kalihi Valley, în mijlocul unei regiuni de junglă şi vârfuri muntoase. La est, de cealaltă parte a munţilor, se afla regiunea puţin locuită din Oahu, care se numea Windwarde şi care se afla faţă în faţă cu Kaneohe Bay. La sud, norii erau străpunşi de piscul Nuuanu Pali.

În mod legal, cartierul general al lui Chung se numea *Trans-Pacific Cultural Association.* În interiorul incintei mărginite de ziduri înalte de doi metri şi jumătate se aflau câteva grădini, bazine şi fântâni arteziene, în mijlocul cărora se ridica vila, o clădire din sticlă şi oţel de inspiraţie chineză, având deasupra un acoperiş de pagodă.

Hunter îşi lăsă maşina la o oarecare distanţă în spatele proprietăţii, se apropie pe jos, făcu turul zidului, evaluă situaţia, apoi urcă pe înălţimea de la sud ca să arunce o privire pe deasupra zidurilor.

Un cercetaş bun poate să afle enorm de multe lucruri studiind atmosfera care domneşte într-un loc. Atmosfera din interiorul zidurilor era încordată, „electrică”. Mirosea a întâlnire cu agenţi clandestini. Iluminatul interior al vilei era destul de slab, în ciuda transparenţei pereţilor de sticlă. Iar iluminatul exterior provenea de la o serie de spoturi montate pe acoperiş şi îndreptate spre diferite părţi ale grădinii ca să scoată în evidenţă anumite locuri. Alte locuri erau luminate numai de lumina lunii, care abia dacă trecea printre nori.

Un bazin era luminat de lumini instalate sub apă şi strălucea ciudat în penumbră. În altă parte, o fântână arteziană curgea vesel, luminată de unul din spoturile de pe acoperişul vilei, provocând umbre mişcătoare care dansau pe peretele din fiind.

Oameni tăcuţi, echipaţi cu binocluri în infraroşu şi arme automate, patrulau în exteriorul zidului, doi câte doi, vizibili doar pentru ochii unui profesionist. Hunter numără trei perechi de paznici, calculă timpul fiecărei treceri şi drumul pe care se deplasau, apoi făcu un plan pentru infiltrarea în incintă.

Purta un combinezon negru, dar armamentul era minim, căci nu venise să ia cu asalt vila, ci doar să se informeze. Avea deci numai Beretta, un garou şi un cuţit. Îşi înnegrise faţa şi mâinile şi se încălţase cu bascheţi negri.

Deodată văzu apropiindu-se un automobil şi profită de trecerea lui pe aleea privată care ducea la vilă ca să se avânte în urma lui, la adăpost de lumina farurilor, apoi se desprinse şi alergă până la zid, aflat la o depărtare de vreo cincisprezece metri, şi, profitând de depărtarea paznicilor care patrulau perimetrul, se căţără în vârful zidului şi îşi dădu drumul în interiorul incintei cu o singură mişcare rapidă.

Atinse pământul cu picioarele şi rămase nemişcat, se lipi de zid şi se uită la maşina care se îndrepta spre vilă. În ea nu era decât omul de la volan. După toate aparenţele, oamenii de pază îl cunoşteau bine căci nu-i puseseră nici o întrebare. Maşina dispăru în spatele unui gard viu, apoi farurile se stinseră.

Se deschise o portieră, apoi fu închisă şi se auzi vocea unui bărbat:

— Spuneţi-i generalului că sunt aici. Îl voi aştepta lângă bazin.

Hunter aşteptă un moment în tăcere, apoi se deplasă pe lângă zid şi se opri văzând două personaje ieşind din vilă şi îndreptându-se cu paşi repezi dar fără zgomot în direcţia lui.

Cu ochii la ei, Hunter se apropie de colţul zidului şi se ascunse în spatele unui arbust înflorit. Bazinul se afla chiar în faţa lui. Cei doi oameni dispărură în umbră, ocupând locul părăsit de Hunter.

Încă se mai uita la ei când, brusc, un individ în costum de oraş apăru pe aleea acoperită de dale, de cealaltă parte a grădinii. De acesta se apropie imediat un alt individ, ieşit din vilă, un bărbat mic şi solid, tuns foarte scurt, îmbrăcat cu un kimono. Cele două personaje îşi dădură mâna parcă cu regret, apoi se îndreptară spre acea parte a grădinii unde se afla Hunter, discutând cu glas scăzut.

Era vorba probabil de general şi de vizitator.

Se opriră la marginea bazinului, iar conversaţia luă o cu totul altă întorsătură, devenind un adevărat raport. Cei doi tipi ascunşi în umbra zidului stăteau nemişcaţi şi ascultau cu atenţie. Unul dintre ei avea în mână un pistol cu o ţeavă foarte lungă îndreptată spre unul din personajele de lângă bazin – probabil spre vizitator.

Raportul îl interesă enorm pe Hunter, care în cele din urmă îl văzu pe vizitator plecând, după care ascultă discuţia dintre cei trei oameni rămaşi lângă bazin. Astfel începu să se contureze personalitatea fiecăruia dintre ei. Chinezul înalt care zâmbea întruna era mai important decât ceilalţi doi. Omul cu pistol era un subaltern, probabil doar o gardă de corp. Omul în chimono avea un grad important, dar nu era el creierul operaţiunilor.

Cei trei oameni părăsiră grădina urmaţi de Hunter care, ca şi ei, se îndreptă spre vilă profitând de umbra unui nor mare, care trecea lent pe cerul de deasupra acelei părţi de grădină. Intră în vilă în acelaşi moment ca ceilalţi, dar pe o uşă care dădea într-un patio în spatele vilei.

Un om mic de statură în pijama neagră sări din scaunul pe care stătea când Hunter intră, vru să ridice un pistol-mitralieră şi probabil să dea alarma cu un ţipăt. Cuţitul îi străpunse gâtul, înăbuşind strigătul într-un gâlgâit de sânge. Muribundul se prăbuşi răsturnând scaunul. Hunter luă PM-ul care căzuse din mâinile inerte, ridică scaunul, puse cadavrul în poziţia iniţială şi aşeză arma lângă el.

Continuă să înainteze şi în curând ajunse în partea întunecată a vilei, acolo unde probabil se reglau afacerile comerciale. Descoperi o serie de birouri, o sală de şedinţe, o mică sală de gimnastică în care ardea un bec roşu, apoi biroul directorului.

Scopul misiunii fusese atins.

Acolo se găsea un birou mic prin care se putea ajunge într-o încăpere mai spaţioasă care dădea spre grădină. Putu să vadă opere de artă orientală şi simţi un miros de tămâie.

În încăpere, a cărei uşă era întredeschisă, se afla o femeie superbă, aşezată la un birou cu spatele la el, şi, goală sub kimonoul transparent, studia un dosar. Hunter contemplă un moment forma ei voluptuoasă şi coada împletită după moda orientală purtată ca o tiară.

Intră în încăpere.

Ea probabil că îi simţi prezenţa, căci se întoarse cu un surâs forţat pe buze. Zâmbetul dispăru imediat, fiind înlocuit cu o mulţime de expresii fără legătură între ele.

Existau momente pe care Bob Hunter avea impresia că le mai trăise deja, iar acesta era unul dintre ele.

Fata în kimono transparent nu era alta decât Smiley Dublin, acea Ranger Sister pe care o cunoscuse la Las Vegas şi care dispăruse de patru săptămâni.

Hunter închise repede uşa, se uită cu atenţie la tânăra femeie şi se întrebă dacă vedea pe faţa lui ceea ce vedea şi el pe faţa ei. Aruncă o privire de profesionist în încăpere, se uită încă o dată la fată, apoi o luă în braţe şi o strânse tare.

Ea se lipi de el, îşi apropie buzele de urechea lui şi murmură:

— Zeul războiului în persoană. Ce mai face Hunter?

— Până acum destul de bine. Eşti pregătită? Tocmai voiam să plec.

— Nici vorbă! zise ea. Pleacă repede, dar singur! Să nu-mi spui că...

Ea îl împinse brusc şi se uită la el încruntată.

— Să nu-mi spui că ai venit ca să mă salvezi?

Hunter scutură din cap.

— Nu. Doar ca să arunc o privire. Alţii te caută. Sunt foarte îngrijoraţi din cauza ta.

— Nu puteam risca să le semnalez prezenţa mea, îi explică Smiley. Uită-te la mine, am reuşit să mă infiltrez în Organizaţie! Spune-le că mă distrez la nebunie, Bob, şi că sunt foarte bine. Sunt pe cale să descopăr o mare lovitură. Mai mare decât ţi-ai putea închipui. Aşa că pleacă repede!

Hunter se deplasă brusc cu rapiditatea unei feline, stinse lumina şi lipi fata de podea în spatele biroului.

— Hei, ce...

— Taci!

Uşa biroului se deschise brusc şi o formă întunecată apăru în cadrul uşii. Plafoniera se aprinse, apoi se stinse şi uşa fu închisă.

Hunter era pe jumătate întins peste fată, cu arma scoasă. Ochii fetei erau ciudat de luminoşi în penumbră. Răsuflarea ei fierbinte atinse uşor obrazul lui Hunter. Fata murmură:

— Mă exciţi, Bob. Zău că mă exciţi! Dar nu ştiu de ce totdeauna trebuie să se întâmple în nişte momente imposibile!

— Jur că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să repet figura în condiţii mult mai bune, îi promise Hunter. L-ai văzut?

— Nu, nici măcar nu l-am auzit mai înainte ca tu să mă...

— Dacă era căpitanul gărzii, nu mai am mult timp la dispoziţie. Va găsi un soldat mort. Vii cu mine sau nu?

— Nu! exclamă tânăra femeie.

Se ridică brusc, luă dosarul de pe birou şi i-l întinse lui Hunter.

— Mai bine ia ăsta. Dă-l celorlalţi. E foarte important, aşa că să nu pierzi nimic.

Hunter luă hârtiile şi le puse în interiorul combinezonului.

— Cine e Chung? întrebă el.

— Toţi îi spun „generale”. Eu însă îi spun „grăsunici”, ceea ce-i place la nebunie şi explică prezenţa mea aici. Acum, pleacă mai repede, altfel vei strica totul.

— Iar celălalt, cel care zâmbeşte tot timpul?

— Nu ştiu. Nu vine prea des şi nu mi-a fost prezentat.

— Ce se petrece aici, Smiley?

— Poate al treilea război mondial, răspunse ea străduindu-se să zâmbească.

— Nu rişti nimic?

— Nimic. E destul să-mi mişc fundul ca să se ţină după mine ca leşinatu'. Pleacă, Bob, şi nu te mai întoarce. Nu-i nimic pentru tine aici. Dacă crezi că eşti obligat să distrugi ceva, ocupă-te de *Kingfire.* E mai în stilul tău.

— Ce-i asta, *Kingfire?*

— Un loc foarte secret lângă *Volcanoes Naţional Park.* E pe insula cea mare. Acolo se întâmplă tot felul de lucruri ciudate. Ai fi în elementul tău.

— Încă o dată, Smiley. Vii?

— Bob, zise ea cu o voce resemnată, ai măcar cea mai vagă idee de câtă osteneală mi-am dat ca să ajung aici?

Hunter o sărută uşor pe buze.

— Noroc, zise el. Cel puţin îţi voi putea întări alibiul. Vei număra până la douăzeci, după care vei da alarma.

Tânăra fată îi zâmbi, iar el îi dădu o palmă uşoară peste fund. Lăsă o medalie de trăgător de elită pe birou, apoi ieşi în grădină.

— Noroc, şopti Smiley Dublin văzându-l că iese.

Hunter lăsă întredeschisă uşa care dădea spre patio şi plecă în fugă. Ajunse lângă umbrele tufişurilor de lângă zid fără să fi fost reperat, apoi auzi alarma.

După cinci secunde, Smiley începu să ţipe din toate puterile. Oamenii dădură fuga. Grădinile se luminară brusc. Se auzi sunetul unei sirene.

Hunter trecu peste zid cu Beretta în mână.

Patrula din exterior fu surprinsă, rămânând cu gura căscată şi ochii îndreptaţi spre luminozitatea bruscă din interiorul incintei.

Beretta „tuşi" de două ori, oamenii se prăbuşiră în tăcere şi zeul războiului, cum îi spusese Smiley Dublin, părăsi în grabă locul. Nişte arme automate începură să-şi scuipe veninul în stânga lui şi o puşcă bubui de pe culmea zidului. Totul era zadarnic. Hunter scăpase, lăsând în urma lui o fată care era, la urma urmelor, şi mai periculoasă decât el pentru Organizaţie.

Bine că nu venise să distrugă totul la Kalihi. Din păcate, mai devreme sau mai târziu tot va trebui să pustiască totul acolo, iar prezenţa lui Smiley nu va facilita deloc lucrurile. Deocamdată trebuie să se ocupe de *Kingfire.*

Kingfire... Focul regelui sau regele focului.

Era ceva predestinat.

CAPITOLUL VI

Patterson privea harta mare a oraşului. Un agent veni să-i spună că Bob Hunter voia să vorbească cu el la telefon. Patterson nu crezu.

— Nu spune prostii! se răsti el.

— Sunt foarte serios, domnule locotenent, insistă agentul. Tipul de la telefon mi-a spus că e Bob Hunter şi vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Patterson oftă dezgustat şi ridică cu brutalitate receptorul.

— Da, ce-i? strigă el.

Îi răspunse o voce calmă şi plină de răceală:

— Aici pasărea din insule. Eşti Patterson?

— Eu sunt. Mi s-a spus că eşti Bob Hunter. Pot să râd sau trebuie să mă controlez?

— Fă-o imediat cât încă mai poţi. Ceea ce am să-ţi spun e important. Verifică-mi identitatea dacă vrei neapărat, dar grăbeşte-te.

— Hunter, ai? Eşti chiar tu?

În sinea lui, Patterson nu se îndoi deloc. Se aşeză încet pe birou. Avea mâinile ude de sudoare.

— Cum ai aflat numele meu?

— A fost uşor, răspunse vocea rece. Am întrebat cine a fost numit să conducă ofensiva anti-Hunter. Nu te-am sunat ca să-ţi urez noroc, locotenente. Mă adresez autorităţii competente.

— Poftim?

— Am o informaţie pe care vreau să ţi-o dau. Am considerat că eşti persoana care va şti să se folosească de ea în modul cel mai inteligent.

— Ai curaj, nu glumă! se răsti Patterson.

— Ăsta e punctul meu forte. Tu însă ai un punct slab. E poliţist şi e amic cu un anume Chung. Presupun că-l cunoşti pe Chung?

— Da, îl cunosc pe Chung! răcni locotenentul Patterson. Nu face cu mine pe şmecherul, Hunter. Dacă ai ceva să-mi spui, spune!

— Ţi-am şi spus. Nu-i ştiu numele, dar e tânăr, înalt, slab, blond cu părul lăsat peste urechi şi se deplasează cu un Plymouth albastru. Ar trebui să-l poţi identifica. El a făcut raportul despre moartea lui Angliano. Oliveras i-a spus să se ducă la faţa locului ca să verifice. Mai târziu, s-a dus la Chung ca

să-i spună ce i s-a întâmplat lui Oliveras. Am crezut că fac bine să te previn.

— Bineînţeles, spuse Patterson cu o voce dispreţuitoare. Iar eu trebuie să te cred pe cuvânt. OK, foarte bine, eu...

— Dacă continui jocul ăsta, Patterson, închid imediat, îl ameninţă calm Hunter.

Locotenentul îşi frecă palma mâinii de cracul pantalonilor şi, schimbat la faţă, se uită rând pe rând la poliţiştii din echipa lui care se apropiaseră de birou.

— Îmi pare rău, zise el. Mi-am pierdut sângele rece. Îţi sunt recunoscător pentru informaţie. Voi verifica, bineînţeles. Auzi, Hunter... ăăă... mai eşti la telefon?

— Sunt.

— O să pun mâna pe tine, Hunter.

— Felicitări. Dar sper că nu te superi dacă fac mai întâi puţin turism? De ani de zile n-am mai fost în insule!

— Ah! Deci ai mai fost?

— Da, de mai multe ori când purtam uniforma militară. Am petrecut câteva luni la Schofield.

— Atunci înseamnă că cunoşti foarte bine această insulă.

— Ca pe buzunarul meu, răspunse Hunter cu o voce amabilă. Îmi plăceau la nebunie valurile mari de pe coasta de nord.

— Ai făcut surf pe valurile mari?

— Mă distra să încerc, răspunse Hunter râzând.

— E clar că nu faci decât lucruri mari!

— Mă străduiesc. Nu e nimic altceva de făcut, Patterson, poate doar să izbucneşti în lacrimi. Cum probabil ştii, lacrimile nu servesc la mare lucru. Nu?

— Nu plâng prea des, Hunter.

— Nu mai des decât reuşeşti să bagi pe cineva după gratii, Patterson.

Locotenentul se abţinu să răspundă cum ar fi vrut, controlându-şi tonul vocii.

— Ne descurcăm cu mult mai bine decât cele mai multe oraşe importante pentru turism.

— Cu mult mai bine nu înseamnă destul, spuse Hunter a cărui voce devenise rece şi serioasă. În acest moment primiţi aici o mulţime de indezirabili. Ţipi precum Odono, Dominick, Flora, Rodani şi mulţi alţii.

— Cunoaştem prezenţa lor.

— Şi pretinzi că nu plângi?

Hunter începu brusc să râdă, tăind vorba locotenentului. Apoi

se controlă.

— OK, a fost o glumă gratuită, nu eşti de vină pentru legile care te împiedică să acţionezi. Nu poţi. Eu însă pot.

— Curând n-ai să mai poţi nici tu. Fugarii n-au nici un mijloc de a părăsi această insulă, Hunter. Vom pune laba pe tine!

— Ei bine, vom vedea. Până atunci ar trebui să vă uitaţi bine în jurul vostru şi să nu-l pierdeţi din vedere pe Oliveras. Colegul vostru corupt va încerca probabil să-l suprime.

— Eşti sigur?

— Mai mult decât sigur. Ca să fiu cinstit, chestia asta nu i-a plăcut deloc, dar am o presimţire că va executa ordinele. Nu-l poţi refuza pe Chung.

Mâna lui Patterson începu să tremure.

— Nu te mai înţeleg deloc, Hunter! bombăni el. Ce treabă ai tu dacă Oliveras moare sau nu? Ai încercat chiar tu să-l omori de două ori. Iar acum îmi spui că e în pericol de moarte!

— N-am încercat să-l omor, Patterson. Am un motiv foarte bun ca să-l cruţ aşteptând momentul potrivit. Exact pentru acelaşi motiv vrea şi Chung să se debaraseze de el cât mai repede. Pune-l sub protecţia poliţiei şi nu-l lăsa pe poliţistul tău corupt să se apropie de el. Nu vreau să trag într-un poliţist, nici chiar în ăsta.

— Haide să ne întâlnim, îi propuse brusc Patterson care se contra din nou. Încheiem un armistiţiu. În fond, cred că eşti un tip cinstit. Mi-ar plăcea să-ţi dau o mână de ajutor. Haide să ne întâlnim şi o să vorbim despre asta.

Hunter râncji.

— Frumoasă încercare, Patterson. La drept vorbind, sunt sigur că în sinea ta eşti un tip cumsecade şi că faci ce-ţi stă în putinţă ca să-ţi rezolvi treburile. Dar şi eu aş vrea să-ţi dau o mână de ajutor. Acum să-ţi spun ce voi face pentru tine. Îmi voi rezolva treburile în mare viteză şi voi părăsi insulele astea fermecate mai înainte de a fi obligat să te ocupi de mine. Între timp, mi-ai face un serviciu dacă te-ai ocupa de Oliveras. De fapt, locotenente, ştii cu adevărat cine e Chung?

Patterson începu să se bâlbâie:

— E... Chung e... E...

— E un general din Armata Roşie a Republicii Populare Chineze. După părerea ta, ce-ar putea să pună la cale un general chinez împreună cu Mafia în insulele tale dragi?

— Ce? Cum? Hunter! Hunter!

Dar la celălalt capăt al firului nu mai era nimeni. Hunter

închisese.

— Nu-mi vine să cred, zise încetişor Patterson închizând şi el. Cutezanţa acestui tip!

— Am înregistrat totul, anunţă unul din poliţiştii din echipa lui.

Un alt poliţist chicoti cu nervozitate, atrăgând atenţia locotenentului, şi îi zise:

— Vă mai caută cineva la telefon. Un tip care sună de pe continent, de la Washington, de la Departamentul Justiţiei. Un anume Brognola.

— Ce! răcni Patterson.

Se repezi şi ridică receptorul.

— Nu ştiţi cine e Brognola?

Patterson ştia, evident. Harold Brognola era al doilea poliţist ca importanţă din Statele Unite. Şi mai era şi şeful suprem al Brigăzii Anti-Hunter.

Totuşi, după ce vorbise cu Bob Hunter, apelul lui Brognola nu i se mai părea cine ştie ce.

— Aţi putea să-mi explicaţi, domnule Brognola, întrebă Patterson, de ce intenţionează Bob Hunter să execute un general chinez? Căci mi-a spus adineauri, acum mai puţin de un minut, că numitul general chinez este şeful execuţiilor pentru Cosa Nostra în Hawaii. Toate astea vi se pare că au vreun sens?

— Voi pune mâna pe cel mai rapid avion de la Washington, zise Brognola. Vin acolo.

— Aţi face bine să veniţi cât mai repede dacă doriţi să participaţi la acţiune, zise locotenentul suspinând. Hunter are intenţia să pornească la atac. Chiar mi-a spus asta.

Locotenentul închise, se întoarse spre oamenii lui, şi le zise cu o voce ostenită:

— La posturile de luptă!

CAPITOLUL VII

Hunter se reîntâlni cu Tommy Anders în apartamentul cu două camere pe care îl închiriase în una dintre marile reşedinţe din Waikiki. Avea un dormitor, o cameră de zi şi un balcon care dădea spre ocean.

— Incredibil, murmură artistul comic. Te deplasezi cu mai mult calm decât mine. Chiar nu ştii că toţi poliţiştii de pe această insulă se gândesc numai la tine? Şi, ca şi cum asta n-ar fi foarte de ajuns, *Oahu Cove* a fost închis pentru a găzdui echipele de ucigaşi. Toate spectacolele au fost anulate până mâine seară. În acest moment, în cabaret sunt mai multe „torpile” decât erau în calele tuturor submarinelor la Pearl Harbor.

— Ştiu, zise Hunter. Vin de-acolo. Un tip a vrut să mă angajeze pentru un salariu mizerabil de cincizeci de dolari pe oră. Asta e preţul obişnuit, dacă cumva te interesează...

Anders zâmbi şi ridică ochii la cer.

— Te sfătuiesc să nu accepţi mai puţin de o sută. Ce? Sunt nebuni? Nişte tipi care acceptă să moară la preţul ăsta?

Hunter zâmbi cu amărăciune.

— Uiţi recompensa. Capul meu valorează cinci sute de mii de dolari.

— Nu-mi pasă. Ticăloşii ăştia ar fi trebuit să se afle în antreu cu mine când infirmierii au scos cadavrele. Am numărat zece!

Comicul dădu din cap cu nervozitate.

— Credeam că-mi împuiezi capul cu baliverne. Nu credeam că ai să urci. Dar de ce? Cât timp crezi că vei putea acţiona în felul ăsta?

— Până la moarte, replică vesel Hunter întinzându-i hârtiile pe care i le dăduse Smiley Dublin. Mi s-a cerut să înmânez astea cui trebuie. Sunt convins că tu eşti persoana respectivă.

Anders se instală pe canapea şi studie rapid dosarul. După un moment întrebă:

— De unde ai astea?

— Mi le-a dat Smiley.

Italianul rămase un moment înmărmurit, cu gura căscată, apoi zâmbi, ba chiar începu să râdă cu jovialitate. Emoţia era prea puternică şi se descărca râzând. Hunter înţelese şi aşteptă să se liniştească. Apoi Anders spuse cât se poate de serios:

— Eşti un fel de miracol. Unde e fata?

— E bine, răspunse Hunter. E mulţumită şi a găsit un filon. A vrut să rămână acolo unde am găsit-o.

— La Chung, ai?

— Da. Într-o vilă din valea Kalihi. Oficial acolo e *Trans-Pacific Cultural Association.*

Anders se încruntă.

— Am auzit, zise el sobru. Ce fel de asociaţie e asta?

— Are drept scop ameliorarea artelor marţiale, îi răspunse Hunter aruncând o privire pe hârtiile din mâna lui Anders. E inventarul.

— Da, dar... jumătate e în chineză, zise el strâmbându-se nemulţumit...

— Exact, preciză Hunter. Sunt manuale de antrenament, referitoare la unele arme militare.

— Au arme grele la Kalihi?

Hunter scutură din cap.

— Nu, după spusele lui Smiley. Dar mi-a spus să mă duc şi să arunc o privire în insula Hilo. A vorbit de un loc care se numeşte *Kingfire,* lângă *Volcanoes Naţional Park.*

— Va trebui să-i spun asta lui... zise brusc Anders.

Părăsi canapeaua, traversă repede salonul spre dormitor, apoi se opri brusc, se întoarse şi îi zâmbi lui Hunter.

— N-am spus nimic... dar cred că-mi cunoşti managerul. Nu mă mai părăseşte. Te-ar deranja dacă i-aş spune să intre? O să te surprindă.

Anders începu să râdă.

— Sper că-ţi plac surprizele.

Hunter dădu din umeri, se strădui să-i zâmbească italianului, dar expresia ochilor săi era rece. În situaţia sa, lui Hunter nu-i plăceau deloc lucrurile neaşteptate.

Anders se apropie de uşă şi bătu vesel în ea.

Hunter ieşi pe balcon şi se aşeză cu spatele la ocean. Luna strălucea dar balcoanele erau în umbră. Dacă trebuia să se confrunte cu o surpriză, prefera ca asta să se întâmple în penumbră, obiectul surprizei fiind cât mai luminat cu putinţă.

Anders se adresă cuiva din dormitor.

— Ieşi. Uite cine a venit!

Un tip înalt, clădit ca un atlet, făcu câţiva paşi în camera de zi, deplasându-se cu aceeaşi prudenţă ca a lui Hunter. Purta nişte pantaloni mototoliţi, o cămaşă albă descheiată la gât şi o cravată cu nodul slăbit. Mai purta şi un toc de piele la subsuoară.

Mâna lui Hunter atinse uşor mânerul Berettei, apoi îl

recunoscu. Ultima dată îl văzuse la Las Vegas, dar îl cunoscuse de la începutul războiului împotriva Mafiei. Surpriza se numea Carl Lyons. Era un poliţist din Los Angeles unde Hunter atacase cu o brutalitate puţin obişnuită. Mai târziu, la Las Vegas, Hunter îi salvase viaţa.

— Los Angeles e departe, zise Hunter.

Poliţistul se înclină şi răspunse:

— Intră, altfel o să ne strici reputaţia.

Poliţistul şi fugarul se întâlniră în centrul camerei de zi şi se îmbrăţişară.

— Mi-am zis că tu eşti, spuse Lyons. Tommy mi-a povestit de întâlnirea voastră de la începutul serii.

— Dar eşti cam departe de casă. După câte văd, poliţiştilor din Los Angeles le place să călătorească.

— Sunt în permisie, îi explică Lyons aruncând o privire spre Anders. Durată nelimitată. Mă distrez supraveghindu-l pe cel mai haios dintre italieni.

— Cu arma în mână, zise Hunter.

— Da, adăugă Anders cu o voce ironică. De fapt, cred că a primit ordin să mă lichideze dacă dau chix.

— Nici vorbă de aşa ceva, zise Lyons. Până acum ar fi trebuit să te omor de o sută de ori.

— Ca să vezi! exclamă comicul rânjind.

Faţa îi redeveni serioasă şi îi relată coechipierului său veştile aduse de Hunter.

— Bob a găsit-o pe Smiley. A penetrat organizaţia lui Chung şi se simte cum nu se poate mai bine.

Faţa poliţistului se destinse brusc, aprinse o ţigară, puse o mână amicală pe umărul lui Hunter şi se duse în bucătărioară.

— Puţină cafea? întrebă el. Faceţi-vă comozi, mă ocup eu de asta.

Hunter îşi scoase haina, o aşeză pe spateaza unui scaun şi se aşeză în faţa lui Anders.

— Acum faceţi echipă?

— Da. Lucrăm pentru acelaşi om, dar te rog să nu-mi pui alte întrebări despre asta.

Hunter dădu afirmativ din cap şi aprinse o ţigară. Lyons se apropie, aducând cu mare grijă trei ceşti şi o cafetieră.

— Şi totuşi mi-ai spus că nu e nimeni în culise, îi zise Hunter lui Anders.

— Carl nu e în culise, e tot timpul lângă mine.

— Mai există şi alţii care nu sunt? întrebă Hunter cu o voce

ironică.

Lyons râse încetişor şi luă un scaun pe care îl aşeză între cei doi prieteni.

— E o operaţiune importantă, Bob, mărturisi el.

— Asta mi-a spus şi Smiley.

— N-a exagerat.

Hunter luă o înghiţitură de cafea şi trase lung din ţigară. Tăcerea îi învălui pe cei trei bărbaţi, încărcată de subînţelesuri. Hunter suflă fumul şi le spuse:

— Nu e momentul să ne jucăm cu subtilităţi, băieţi. Aţi face bine să-mi spuneţi adevărul.

— Numai că nu avem dreptul să facem asta, murmură Lyons.

— Arată-i dosarul, Anders, zise Hunter.

După câteva minute, Lyons aprinse nervos a doua ţigară examinând cu o privire îngrijorată foile de hârtie dactilografiate.

— OK, îi zise el lui Hunter. Ştii deja multe. De unde ai informaţiile astea?

— Smiley mi-a dat tot dosarul.

— Înţeleg.

— Eu, nu, zise Hunter.

Lyons şi Anders se uitară unul la altul jenaţi.

— Nu avem dreptul să discutăm despre asta, Bob, spuse încetişor Anders.

— Du-te la naiba! replică Hunter la fel de calm.

Se ridică, îmbrăcă haina şi se îndreptă spre uşă.

— Să nu vă apropiaţi, zise el depărtându-se.

— Dar ascultă-ne... protestă Lyons.

Însă Hunter deschisese uşa. Se întoarse spre cei doi şi zâmbi cu răceală.

— Nu e nimic grav, zise el. Înţeleg.

Ieşi şi închise uşa. La mijlocul drumului spre ascensor, auzi o uşă deschizându-se în spatele lui şi o voce de femeie îi zise:

— Nu te prosti, Bob! Fă repede cale întoarsă, Dumnezeule mare!

Hunter se întoarse zâmbind. Surprizele nu se terminaseră. Toby Ranger, frumoasă de-ţi tăia respiraţia, stătea în cadrul uşii.

Războiul din Hawaii căpăta un cu totul alt aspect.

CAPITOLUL VIII

Acum nu mai era vorba de nimic altceva decât de misiune, de operaţiunea aflată în curs de desfăşurare, iar Toby Ranger era cât se poate de evident ingredientul necunoscut, un *outsider.*

Întâlnirea avea loc în apartamentul vecin cu cel al lui Anders, probabil sala de şedinţă. Văzu acolo hărţi ale regiunii, fotografii aeriene, diferite ghiduri turistice, o serie de fotografii ale unor mafioţi, arme şi câteva dosare.

Tommy Anders se trântise într-un fotoliu lângă uşa prin care comunicau cele două apartamente. Lyons se instalase lângă bucătărie, iar Toby Ranger, superbă în şort şi bluză transparentă, fără sutien, stătea lângă uşa de sticlă a balconului şi contempla cerut cu o privire încruntată.

Aşezat la masa din sufragerie, Hunter aruncă o ultimă privire pe harta cercetărilor efectuate şi zise:

— S-ar zice că aţi acoperit tot. Şi n-aţi găsit nimic?

— Nimic, răspunse Toby păstrându-şi atitudinea bosumflată.

— Aţi făcut totul din avion?

— Da. E un teren foarte accidentat care trece de la nivelul mării la cinci mii de metri în câteva secunde de zbor. Sunt munţi, faleze, revărsări de lavă şi cratere. Cratere mari în activitate. Fără a mai pune la socoteală că insula e imensă.

— Câţi sunteţi? întrebă Hunter.

— Ăştia suntem toţi, răspunse Toby.

— Plus Smiley, adăugă Anders.

— Aveţi o hartă detaliată a parcului naţional?

Toby se apropie de masă, scotoci prin teanc şi descoperi o hartă geodezică.

— Asta e tot ce avem, zise ea.

Desfăcu harta şi se aplecă peste Hunter ca să se uite în acelaşi timp cu el.

Lui Hunter îi veni greu să se concentreze, căci petrecuse momente de mare intimitate cu Toby, iar amintirea acestor momente îi revenea constant în memorie.

— Toby, mormăi el, nu mă mai chinui.

Ea se dezlipi de el lent, se lăsă să alunece cu voluptate de-a lungul braţului său şi se aşeză pe un scaun de lângă masă.

— Soldatule, pe harta asta nu sunt păşuni verzi, şopti ea, adăugând printre dinţi: „Şi e tare păcat!”.

Amândoi cunoscuseră „păşunile verzi” la Detroit. Fusese un timp foarte scurt, furat din misiunea distrugătoare pe care o avea Exterminatorul. Bob nu-l uitase, fusese prea recent. Acum însă trebuia să alunge sentimentele. Toby ştia şi ea asta; fără „păşuni verzi”...

— Craterele astea sunt un adevărat infern, îi zise Hunter tinerei femei.

— Da. Ultima dată când le-am survolat, le-am auzit „mârâitul” şi am remarcat câteva fisuri roşiatice.

Puse degetul pe hartă.

— Cam aici.

— Cunoşti legenda Peleei? întrebă Hunter.

— E zeiţa focului, nu?

— Da. Legenda spune că locuieşte în craterul Kilauea şi dansează în ţâşnirile craterului care hrăneşte insula cu aceste jeturi. Fapt e că insula se măreşte cu fiecare an.

— E fascinant, zise Toby. Dar nu văd legătura.

— Poate că e o legătură, spuse Hunter gânditor. Numele de *Kingfire* poate că e simbolic. Dar s-ar putea să fie şi numele unei localităţi. În orice caz ştim – credem că ştim – că se află în regiunea vulcanilor.

— Nu e de ajuns, răspunse Toby. Am avea nevoie de un întreg batalion şi de o mare baftă ca să dăm de locul ăsta, dacă ar trebui să acţionăm conform ipotezei tale.

Hunter fu de acord cu ea. Petrecuse destul timp în acea insulă ca să cunoască dificultăţile terenului.

— Atunci nu mai rămâne decât un singur mod de a acţiona, spuse el cu o voce sinistră.

— Cum?

— Să mă lăsaţi pe mine.

— Fulgerul şi tunetul, zise Lyons.

— Exact.

— Pe lângă tine, maica Peleea e o mică copilă, spuse Anders.

Lyons suspină.

— Nu merge, Bob. E o violare a regulilor noastre. Nu trebuie să...

— Carl! exclamă tânăra femeie.

— Lasă, Toby, replică Lyons. Am luptat toţi trei alături de tipul ăsta. La toţi ne-a salvat viaţa – unora de mai multe ori. Sau mergi alături de el, sau nu mai mergem deloc, dar eu m-am săturat să ne tot învârtim în loc. Îţi interzic să te foloseşti de el!

— E nedrept! protestă cu energie Toby. Nu aveam deloc

această intenţie.

Hunter avu brusc impresia că era absent. Aprinse o ţigară şi ieşi pe balcon. Cearta se întârâta din ce în ce mai mult în apartament şi nu voia să asiste la ea. Închise uşa de sticlă, se instală pe balustradă, fumă în tăcere şi încercă să ignore ciorovăiala dinăuntru.

În cele din urmă Toby deschise uşa şi zise cu calm:

— Bob...

El intră, luă haina şi o îmbrăcă.

— Lucrez mai bine singur, zise el cu glas scăzut. Dar nu vă apropiaţi, nici unii şi nici alţii. Nu vreau să fiţi răniţi.

— Dar stai o clipă! exclamă cu tristeţe Lyons.

— Am luat hotărârea să-ţi spunem totul, îi explică Anders.

Hunter aruncă o privire spre Toby Ranger.

— În unanimitate? întrebă el.

Ea lăsă ochii în jos.

— Da, răspunse ea. Vrem să cunoşti organizaţia noastră. Numele nostru de cod la Washington este SOG-3. Formăm a treia unitate din *Sensitive Operations Group* care depinde direct de biroul US Marshals.

— Brognola e şeful vostru?

— Posibil. Ne-am întâlnit, dar nu ne leagă nimic de el.

Lyons îi explică.

— Să zicem că suntem mai mult sau mai puţin independenţi. Nu există nicăieri vreo urmă a salariilor sau a cheltuielilor noastre generale. Ne revin situaţiile delicate. Ne situăm la jumătatea drumului între lege şi banditismul absolut.

— Cu un picior în cur şi cu altul în iad, spuse Hunter, zâmbind ironic.

— E destul de ambiguu, mărturisi Lyons care părea jenat de întorsătura pe care o luase discuţia. S-au inspirat după tine, ai servit drept model, iar grupul a fost format la puţin timp după Las Vegas. Au ajuns la concluzia că am lucrat bine împreună. Ni s-a dat un portofel şi am fost lăsaţi liberi în natură: Toby, Tommy, Smiley şi cu mine. Georgette Chableu şi Sally Palmer au intrat în altă unitate. SOG a fost în întregime conceput după metodele tale.

— Brognola, zise Hunter zâmbind.

— Cine ştie? S-ar putea.

Hunter ştia. Brognola le încredinţase portofelul pe care i-l oferise lui în timpul războiului din Miami. Hunter îl refuzase, dar probabil că ideea îl interesase în continuare pe Brognola.

— Noi avem un avantaj suplimentar, zise Toby. Putem să cerem ajutorul tuturor prefecturilor din Statele Unite şi putem folosi serviciile lor.

— Numai în cazuri critice, bineînţeles, adăugă Anders.

— Filosofia grupului constă în a rămâne invizibil, preciză Lyons.

— De aceea trebuie să înţelegi de ce nu putem coopera, murmură Toby. Tu...

— Las-o baltă, spuse Hunter. Te aflai în misiune SOG la Detroit?

Ea scutură din cap.

— A fost exact cum ţi-am spus atunci. Dar am omis câteva detalii. Unitatea în care activa Georgette atacase filiera canadiană. Conducerea grupului mi-a permis să anchetez pentru că eu şi Georgette fusesem foarte apropiate. Dar la Detroit acţionam în mod independent.

Hunter schiţă un zâmbet amintindu-şi de aventura lor.

— N-ai mai fost acolo? întrebă el.

— Nu, contrar a tot ce-am spus atunci. M-am reîntors la unitatea mea şi am preluat imediat cazul de care ne ocupăm acum.

— Smiley a luat-o înaintea noastră, preciză Lyons. L-a urmat pe Lou Topacetti şi a venit aici de la Chicago. În felul ăsta a penetrat Organizaţia. Nu ştim exact ce căutăm, dar urmăm o filieră.

— O filieră care v-a dus până în Hawaii, spuse Hunter.

— Da, au venit aici din toate oraşele: Boston, New York etc. Am început să ne punem tot felul de întrebări.

Hunter dădu din cap. Venise în insulă pentru că şi el îşi pusese aceleaşi întrebări.

— Când Smiley a dispărut, mi-a fost frică să nu se repete cele întâmplate la Detroit, zise Toby.

Hunter se gândise şi el la asta.

— Am făcut în aşa fel încât Tommy să fie angajat la *Oahu Cove,* ceea ce n-a fost greu. Apoi eu şi Carl am început să căutăm prin împrejurimi.

— Am fost peste tot, zise Lyons cu o voce sinistră. Chiar şi la morgă.

Toby continuă:

— Acum două săptămâni, ne-am spus că probabil nu o vom mai vedea niciodată pe Smiley. În acel moment începeam să ne dăm seama de importanţa reală a lui Chung. Omul ăsta e un

adevărat mister. Şi el...

— Nu ştiu dacă înţelegi, spuse Lyons întrerupând-o. Acest Chung şi-a făcut apariţia în urmă cu un an şi a început să ia controlul regiunii. Se pare că are sprijin la Hong Kong, dar nu e sigur. E un om necunoscut. Toţi poliţiştii au auzit de el dar nimeni nu l-a văzut, nimeni nu ştie cum arată la faţă. Datorită sistemului de ascultări telefonice al FBI-ului am putut să-i aflăm numele, iar un informator care are acces la *Commissione* – spune că un şef chinez al execuţiilor a fost angajat ca să conducă Hawaii. Astfel nimeni nu ştie exact despre ce este vorba, dar prezenţa lui se face simţită din plin.

— Smiley ştie, spuse Hunter.

— Bun, evident, acum, dar...

— Este generalul Loon Chuk Wan din Republica Populară Chineză.

Urmă o tăcere lungă. Toby se apropie de uşa de sticlă a balconului şi se uită la cer. Lyons aprinse o ţigară. În cele din urmă, Anders zise:

— E o glumă.

— Nici vorbă, răspunse Hunter.

— Bătrânii ştiu asta? întrebă Lyons.

— Probabil, spuse Hunter. De ce?

— Pentru că nu e logic. Aproape toţi sunt anticomunişti convinşi. Nu-i văd deloc aliindu-se cu comuniştii chinezi.

— Îi subestimezi, spuse Hunter. Sunt mult mai subtili decât mulţi politicieni americani. Mă aşteptam la asta de la şederea mea la San Francisco. Se apropie desprinderea, iar bătrânii vor să profite prin toate mijloacele. Chung este unul din mijloace.

— Dar ce are de câştigat acest Chung sau Loon?

— E cantitatea necunoscută, răspunse Hunter.

— Aici intervenim noi, spuse Anders. SOG trebuie să determine care e interesul lui.

— Exact, zise Lyons. Asta ne străduim să facem de la Las Vegas.

Toby luă brusc o ţigară de pe masă, o aprinse, şi începu să se plimbe prin încăpere vizibil agitată.

— Linişteşte-te, îi zise Hunter. Mai mult ca sigur că treaba e mult mai simplă decât pare.

— Poate pentru tine! Dar pentru majoritatea oamenilor asta poate să însemne moartea, al treilea război mondial!

— Cam asta a zis şi Smiley, zise Hunter. Dar nu cred. Cred că Chung e un fel de disident care face propriul său joc, sau care

acţionează în numele unei facţiuni a opoziţiei chineze. E destul să-l expunem. Probabil că guvernul lui îl va abandona. Cu siguranţă că dacă s-ar întoarce acasă la el ar fi executat.

— Asta începe să devină din ce în ce mai mult de domeniul SOG, spuse Anders.

— Adună arme, preciză Hunter. Le ascund undeva pe-aici. Dar unde? E vorba de nişte arme speciale, iar interesul Mafiei pentru ele e lesne de înţeles. *Marea Lovitură.* Chung însă mă deranjează. Ce vrea? O tensiune deschisă între statele lumii? Să provoace o pierdere a prestigiului astfel încât să blocheze mersul lent spre destinderea internaţională? Sau e vorba de un gangster care vrea să fie mai curând bogat decât roşu?

— Asta ziceam şi eu! exclamă Toby. O situaţie complexă. Vreau să anunţăm biroul de la Washington!

— N-ar fi înţelept, Toby, spuse Hunter cu o voce calmă. Tipii de la Washington vor vrea să se ocupe ei personal de problemă şi să încerce să-i găsească rezolvarea pe cale diplomatică. Între timp, Chung şi ceilalţi ne vor scăpa printre degete şi va trebui s-o luăm de la capăt. Cum să-i mai găsim pe urmă? S-ar putea refugia oriunde în lume. Deja e destul de complicat să găsim *Kingfire,* dar cel puţin ştim că se află pe insula Hawaii. E un atu ce nu trebuie neglijat.

— Bob are dreptate, spuse Lyons. Biroul ne va spune să oprim totul imediat. Vom fi paralizaţi.

— Poate că aveţi dreptate, mărturisi Toby muşcându-şi uşor buza de jos.

— În felul ăsta, prietena noastră Smiley se va afla într-o situaţie fără ieşire. Nu mai e utilă. Ar fi trebuit s-o scot de acolo împotriva voinţei ei...

— Să acţionăm, sugeră Anders.

— Bingo! exclamă Lyons.

— Sunteţi nebuni! zise Toby.

— Cum ne va spune Bob, adăugă Anders.

— OK, răspunse Lyons.

— Sunteţi complet nebuni! le strigă Toby.

— Nu reuşim să dăm *de Kingfire,* îi explică Hunter. Aşa că vom face să vină *Kingfire* la noi. În zori vom ataca Kalihi.

— Nu vă e bine? Sunteţi complet nebuni, nebuni periculoşi! strigă Toby.

— Deci suntem toţi de acord, zise Hunter netulburat.

Se adresă lui Lyons:

— Ai putea să faci rost rapid de un deltaplan?

— Un ce? Te referi la zmeiele alea de care te agăţi?

Hunter se uită la cerut negru, la lună şi la stele.

— Da. N-am mai încercat niciodată asta aici. Dar de ce nu? Există curenţi favorabili şi altitudinea cerută. De ce să nu încercăm?

— Despre ce vorbeşti? îl întrebă Toby cu o voce îngrijorată.

— Am de gând să-i fac o vizită generalului şi îi voi cădea în cap.

— Eşti complet nebun, murmură Toby cu o voce disperată.

— Şi? întrebă Hunter. Nu e nici o noutate.

Se uită la ceilalţi.

— Atacăm în zori.

Războiul îşi schimba faţa; Exterminatorul îşi luase aliaţi.

CAPITOLUL IX

Deltaplanul este o treabă riscantă, chiar şi pentru un expert. Hunter nu era expert, dar nici începător. Mai practicase acest sport deasupra regiunilor de coastă unde vântul este stabil şi unde există totdeauna curenţi ascendenţi.

Odată reuşise să planeze aproape treizeci de kilometri de-a lungul coastei californiene, dar altă dată fusese gata să cadă pe stâncile de la poalele unei faleze înainte de a găsi un curent ascendent care îi permisese să se prăbuşească undeva în larg.

De data asta nu exista nici un fel de întindere de apă salvatoare.

Solul văii se întindea la picioarele sale, la mai bine de un kilometru sub el. Pante golaşe, păduri şi trecători îl despărţeau pe Hunter de ţinta lui, constituind pericole foarte grave.

Apoi mai erau curenţii tumultuoşi şi imprevizibili de pe flancurile muntelui. Erau curenţi de aer descendenţi suficient de puternici ca să provoace o cădere liberă, sau o cădere în vrie.

Dar natura nu era singurul pericol, iar Hunter ştia foarte bine că nu exercita nici un control asupra celor care urmau să-l întâmpine la capătul călătoriei. Putea să prevadă scena, să-i trimită acolo pe actori, să spere că aceştia îşi vor aminti textul, dar nu avea nici o putere împotriva tuturor necunoscutelor în acelaşi timp. După ce-şi lua zborul, era la mâna elementelor naturii.

În ciuda acestor detalii îngrijorătoare, Hunter credea în planul său. Toby, nu. Spuse acest lucru cu o voce plină de amărăciune, spuse că se spală pe mâini, apoi, după cum prevăzuse Hunter, după ce le împărtăşi rezervele ei asupra reuşitei planului lor, puse umărul la treabă alături de prietenii ei şi făcu multe sugestii cât se poate de utile. Hunter avea faţă de ea cel mai mare respect. Avea o minte originală şi inventivă şi tot atâta curaj ca oricare bărbat. Bombănea deseori, dar ăsta era felul ei de a se destinde, ceea ce Hunter înţelegea şi accepta.

Lyons găsise foarte uşor un deltaplan, pentru că acest sport devenise foarte la modă în Hawaii. În regiune erau mai multe cluburi. Existau câteva cluburi în regiunea Honolulu şi reuşise să facă rost de hărţile condiţiilor atmosferice deasupra regiunii Oahu.

Din păcate, spaţiul aerian cel mai puţin apreciat era cel în care

urma să evolueze Hunter. De fapt, ar fi fost primul care îndrăznea să comită o astfel de nebunie.

Deltaplanul ca atare nu inspira deloc încredere, şi Hunter îşi aminti de prima lui reacţie când văzuse acest instrument fragil căruia se hotărâse să-i încredinţeze propria sa viaţă. Plecarea în zbor consta în a apuca cârma şi a te lansa în gol din vârful unei faleze. Nu era nevoie numai de curaj, ci şi de o condiţie fizică bună căci, după plonjonul iniţial, ajungeai în voia curenţilor ascendenţi şi descendenţi, având drept singură apărare instinctul fizic şi o vagă înţelegere a principiilor de zbor.

Experienţa putea să se dovedească exaltantă. Beneficiind de curenţi de aer favorabili puteai să planezi ore în şir, ca un albatros, iar când condiţiile erau bune, un deltaplanist experimentat putea să facă să dureze această plăcere la nesfârşit.

Acum, Hunter se afla singur în creştetul munţilor Koolau şi se pregătea să înfrunte elementele naturii. Deltaplanul era asamblat, vântul era puternic dar regulat.

Stătea pe un pisc stâncos, de unde putea să observe simultan cele două părţi ale muntelui şi de unde se putea avânta în gol, datorită curenţilor de aer ascendenţi care se deplasau pe pantele inferioare.

Se înarmase pentru o luptă intensă. Imensul Auto-Mag.44 era prins la şoldul drept, iar Beretta se afla la subsuoara stângă. Bandulierele i se încrucişau pe piept; era plin de grenade, de rachete şi de bombe incendiare. Avea ochelari care să-l apere de vânt şi instalase un microfon discret şi un sistem de ascultare legat la un miniemiţător prins la centură.

Verifică încă o dată forţa curenţilor, consultă cronometrul, activă emiţătorul şi zise:

— Verificarea emisiei.

Vocea lui Lyons, care se afla în centrul văii, îi ajunse imediat la ureche:

— Te recepţionez perfect. Aici totul e bine.

— La fel şi aici. Gata de zbor. Rămâi pe recepţie.

La est, oceanul „mugea” în sclipirile roşiatice ale zorilor, anunţând apariţia soarelui. Luna dispăruse. În faţa vântului, peisajul se detaşa cu claritate, dar regiunea Kalihi rămânea cufundată în întuneric. Asta nu avea să dureze. Hunter socotise că zborul va dura cinci minute, şi cum era esenţial ca prietenii săi să poată conta pe asta, trebuia să respecte cu minuţiozitate orarul pe care şi-l impusese.

Privi orizontul la est, ridică deltaplanul deasupra capului şi aşteptă un moment. Vântul începu să bată şi Hunter fu gata să se lase dus.

Apoi veni şi momentul potrivit. Hunter făcu trei paşi înainte şi sări în gol.

La început nu se întâmplă nimic, doar căzu vreo zece metri înainte de a găsi un curent de aer ascendent care îl făcu brusc să urce, cu faţa la vânt, apoi să depăşească uşor piscul stâncos de pe care se avântase.

Ascensiunea i se păru mult mai impresionantă decât căderea. În câteva secunde ajunse la vreo sută de metri mai sus decât cel mai înalt dintre vârfurile munţilor Koolau. Întreaga insulă părea că se întinde dedesubt. Avea impresia că e un vultur.

Strânse chingile şi branşă legătura radio.

— Am decolat, anunţă el.

Vocea, mai fermă, a lui Carl Lyons întrebă imediat:

— Care e direcţia?

— Direcţia prevăzută. Porniţi la semnalul meu... Atenţie!... *Porniţi!*

— Am înţeles. Pornim!

Acum totul depindea de factorii imprevizibili.

CAPITOLUL X

Smiley Dublin fusese foarte ocupată de la plecarea lui Bob Hunter. Generalul răcnise de furie timp de o oră, apoi se agitase personal pentru a plasa noi oameni de pază care să-i protejeze bârlogul. Pe urmă sosiseră nişte colegi cu feţe sinistre, care luaseră loc la masa de şedinţă.

Lou Topacetti sosi cu o cohortă de albi cu mutre suspecte; Pensa şi Rodani sosiseră apoi şi ei de la *Oahu Cove* însoţiţi de o hoardă pestriţă. Pete Dominick şi Marty Flora, reprezentanţii celor din *Commissione,* sosiră cu elicopterul, de parcă veneau de departe, fiind însoţiţi doar de gărzile lor de corp.

Smiley nu căzuse în dizgraţie. Spre marea ei bucurie, devenise mai curând eroina serii. Generalul îi permise să facă pe stăpâna casei faţă de invitaţi. Nu putea fi vorba să rămână în sala de şedinţă, dar nu-i era interzis să intre sub diferite pretexte, iar privirile pe care le atrăgea în aceste momente arătau foarte bine că era apreciată.

Spionajul nu se face numai ascultând la uşi, ci evaluând atmosfera care domneşte într-o cameră sau identificându-i pe cei care se aflau acolo, studiind atitudinile fiecăruia sau remarcând un zâmbet, o grimasă...

Smiley Dublin îşi cunoştea perfect meseria. Trudea din greu ca să obţină informaţii iar ceea ce obţinea era aproape totdeauna fiabil.

Şedinţa luă sfârşit pe la patru dimineaţa. Dominick şi Flora se întoarseră imediat la elicopter, care decolă fără întârziere. Se formaseră mici grupuri răspândite în grădină şi în diferitele încăperi ale vilei până la cinci dimineaţa când Pensa şi Rodani plecară şi ei cu oamenii lor. Numai Topacetti şi oamenii săi rămaseră pe loc, iar primul se închise cu Chung în timp ce ucigaşii lui luară poziţii afară.

La începutul afacerii hawaiiene, Smiley fusese amanta lui Topacetti. Într-o seară, generalul o remarcase şi îşi exprimase interesul pe care îl avea faţă de ea. Drept pentru care Lou the Screw i-o făcuse cadou pe tavă pe Smiley. De atunci, Topacetti nu-i mai aruncase nici o privire.

Pentru o fată normală, asta ar fi constituit cea mai mare umilinţă, dar nu şi pentru Smiley, care cunoştea bine lumea şi obiceiurile junglei în care evolua. Era mai curând vorba de o

recompensă personală pentru că ştiuse să se facă apreciată de Topacetti, care o sfătuise în momentul despărţirii de ea:

— Poartă-te bine cu chinezoiul. Într-o zi va fi un om foarte important. Asta nu va însemna răul nici unuia dintre noi, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Smiley înţelegea foarte bine ce voia să spună Topacetti.

De aceea se străduí imediat să se poarte bine cu generalul chinez.

Smiley era într-un fel o prostituată, iar această stare de lucruri nu o preocupa nici cât negru sub unghie. Nu se simţea nici murdărită şi nici degradată de această formă necesară de sexualitate. Nu-şi ridica niciodată moralul pretextând sacrificiul profesional. Se folosea pur şi simplu de corpul ei ca de o armă eficace, de o sculă... de o sculă foarte bună. Nici un bărbat n-ar fi putut să devină intimul generalului Chung într-un timp atât de scurt. Probabil niciodată.

Generalul era foarte îndrăgostit de frumuseţea ei americană, se purta ca un gentleman perfect, tratând-o cu multă atenţie. Din această cauză, între ei se instalase o intimitate reală. Dar Smiley nu-şi pierdea niciodată capul. Nu uita niciodată de ce se afla acolo şi cum.

Nici că Chung era duşmanul ei.

Restul nu mai conta. Aflase destul despre Chung ca să-şi dea seama că era un om extrem de periculos, constituind o adevărată ameninţare pentru Statele Unite.

Sosirea neaşteptată a lui Bob Hunter i se păruse mai curând liniştitoare. Smiley ştia de ce era în stare. Se aflase la Las Vegas când se dezlănţuise Exterminatorul, şi văzuse masacrul cu propriii ei ochi. De atunci şi ea trăise cam la marginea societăţii, petrecându-şi cea mai mare parte a timpului în compania celor din Organizaţie, a mafioţilor, şi cunoştea ce efect avea Bob Hunter asupra lor.

Totuşi i se părea imposibil de conceput ca un singur om, acţionând fără nici un ajutor, fără sprijin oficial, să poată să creeze un astfel de haos în rândurile inamicului, doar prin simpla lui apariţie – oricât ar fi fost ea de ucigaşă.

Mafioţii erau nişte oameni duri.

Era ilogic să reacţioneze cu atâta emoţie, să fie cuprinşi de panică din cauza unui singur om. Dar Smiley constatase acest fenomen de mai multe ori: când Hunter îşi făcea apariţia, haita începea să urle!

Încercase să studieze discret aceste personaje încă de la

începutul serii ca să înţeleagă efectul pe care îl avea asupra lor. Frica e un sentiment natural, iar fiinţele cele mai curajoase cedează şi ele uneori. Dar frica era doar un element al sentimentului complex pe care îl aveau mafioţii imediat ce apărea Hunter. Îşi pierdeau capul, se transformau în muieri sperioase.

Era incredibil, fenomenal! Era „efectul Hunter”.

Generalul fusese şi el afectat de incident. Comandant voluntar şi exigent o clipă mai înainte, chinezul se transformase într-o fiinţă cuprinsă de panică care căuta să pară liniştită.

Păi, efectul Hunter! Smiley ştia că există, îl remarcase şi apoi îl studiase, dar încă nu-l înţelegea. Şi era convinsă că nici mafioţii nu înţelegeau acest efect. Îi văzu adunându-se ca să-şi ridice reciproc moralul.

Această strategie probabil că fusese eficientă căci, înainte de a se crăpa de ziuă, deşi cu un aer epuizat şi tras la faţă, generalul reluase frâiele puterii. Pistolarii lui Topacetti rămâneau pe loc ca să suplimenteze cu curajul lor pe cel al ocupanţilor vilei, iar Lou probabil că luase hotărârea să rămână şi el.

Generalul şi Topacetti părăsiră sala de şedinţă cu câteva minute înainte de răsăritul soarelui, braţ la braţ, râzând zgomotos. Când ieşiră pe culoar, Smiley îl auzi pe Topacetti murmurând cu o voce ostenită:

— Ar face bine să nu se atingă de *Kingfire...*

Să fi fost o ameninţare sau o dorinţă arzătoare?

Dar Chung era din nou el însuşi. Îi dădu voie lui Smiley să comande un mic-dejun copios.

— Pentru noi trei, preciză el. Să ni-l servească în patio.

Smiley se pregătea să plece când chinezul adăugă:

— Poate că ar trebui să te îmbraci ca lumea, draga mea. Florile de nufăr se înfioară de rouă rece a dimineţii.

Era felul lui de a-i face un mic reproş, deoarece Smiley avea obiceiul să se plimbe aproape goală în grădină la răsăritul soarelui, o practică care îl preocupa pe Chung. Totuşi nu făcuse niciodată o dramă din asta şi se limitase să precizeze că nu era „bine pentru moralul oamenilor”.

În dimineaţa aceea Smiley era mai îmbrăcată ca de obicei, dar pijamaua ei de mătase mai mult îi scotea în evidenţă decât să-i ascundă formele atrăgătoare.

Smiley acceptă sugestia.

— Da, e o idee bună. Vin şi eu în patio.

Urcă în camera ei, îmbrăcă un kimono transparent, se uită în

oglindă, zâmbi şi coborî.

Smiley Dublin, ca şi Bob Hunter, produceau totdeauna un anumit efect.

Doi valeţi – înarmaţi – aprindeau felinarele orientale din patio când ieşi tânăra femeie. Unul dintre ei îi zâmbi şi plecă să stingă luminile din grădină. Acolo se plimbau permanent doi oameni înarmaţi. Chung şi Topacetti se plimbau cu un pas lent, cu capul în jos. Cerul devenea cenuşiu, se crăpa de ziuă.

Smiley se apropie de masă, luă cafetiera de argint şi umplu două ceşti. Chung îi remarcase prezenţa şi îl conducea pe Lou the Screw spre masă când sosi în pas alergător căpitanul Wu, şeful securităţii vilei.

— O doamnă americană s-a oprit în faţa porţii de la intrare, anunţă Wu. Pretinde că i-a rămas maşina în pană şi cere folosirea telefonului nostru ca să cheme o asistenţă mecanică.

Limbajul stângaci al pistolarilor din Hong Kong nu o mai amuza demult pe Smiley. Generalul le interzisese să vorbească chinezeşte.

— Ne vom obişnui cu noile obiceiuri doar dacă perseverăm, îi spusese el într-o zi unuia din oamenii săi care uitase că nu trebuia să vorbească în chineză.

Se uită cu duritate la şeful securităţii.

— Nu era vorba de o decizie capitală, căpitane. Sunt sigur că puteai s-o iei singur.

— Maşina doamnei e oprită la intrarea drumului nostru privat, îi explică Wu. Am crezut că e mai bine să trimitem mecanicul nostru să se uite la maşină.

— Îţi las libertatea de a decide, căpitane, răspunse Chung cu bruscheţea lui obişnuită.

Îl prinse de braţ pe Topacetti şi merse mai departe spre masa la care îi aştepta Smiley.

Căpitanul se întoarse în loc şi plecă spre partea din faţă a vilei.

Chung nu făcu mai mult de trei paşi când auzi o voce americană strigând prin poarta de la intrare:

— Doamnă! Doamnă! Maşina dumneavoastră merge!

Un alt om răcni ceva în chineză. Era un ordin.

Chung şi Topacetti se întoarseră în direcţia din care veneau strigătele.

Un PM începu să tragă, imitat imediat de un altul.

O explozie asurzitoare acoperi orice alt zgomot şi un fulger alb lumină partea din faţă a vilei.

Generalul şi invitatul său se aruncară la pământ în timp ce

oamenii lor se repezeau spre poarta de la intrare.

Totul se petrecuse foarte repede. O secundă fusese de ajuns ca o grădină liniştită să fie transformată într-un câmp de bătălie cu un vacarm infernal. Smiley Dublin nu avu nevoie să-şi pună întrebări, căci recunoscuse imediat efectul Hunter.

Întoarse spatele şi se repezi în grădină, ferindu-se de oamenii care alergau în toate direcţiile, apoi se opri exact la timp ca să vadă ceva uluitor.

Chung căzuse pe un genunchi şi părea că prinsese rădăcini. Topacetti stătea în genunchi lângă el, agitând cu febrilitate un pistol mare, răcnind ordine la oamenii care treceau pe lângă el în pas alergător.

Privirea tinerei se îndreptă însă în altă parte. Ceva îi atrăsese atenţia. Zărise cu coada ochiului un fel de umbră care traversa cerul cu mare viteză la vreo cincisprezece metri de pământ, plana peste zidul dinspre sud, vira, apoi plonja în interiorul incintei.

La început rămase cu gura căscată din cauza mărimii uriaşe a păsării, dar mai înainte ca propriul ei creier să fi avut timp să refuze această imagine, lucrul acela se apropie destul de mult ca să-l recunoască. Se minună toată că un om poate să fie atât de nebun încât să atace o fortăreaţă agăţat de un zmeu!

Cineva din grădină dădu alarma.

Chung şi Topacetti se întoarseră în acelaşi moment că să privească la acel „lucru” care plana deasupra bazinului cu nuferi aproape la nivelul apei. Lou the Screw începu să tragă. Urmă o bubuitură de tunet şi o flamă subţire ţâşni de sub deltaplan. Smiley îl văzu pe Topacetti căzând pe spate în timp ce generalul o lua la sănătoasa spre vilă. Apoi, brusc, pasărea uriaşă atinse pământul, şi se prăbuşi peste general. O serie de explozii făcu să se cutremure succesiv toate colţurile proprietăţii. Oamenii nu ştiau ce să mai facă. Se împrăştiau prosteşte în grădină ţipând cuprinşi de panică.

Deodată Smiley îşi dădu seama că şi ea alerga. Se refugie în spatele zidului scund din patio ca să-şi ofere un scurt timp de gândire. Trebuia să examineze situaţia ca să se hotărască cum să iasă cu faţa curată. Totul se petrecuse mult prea repede şi semăna cu un coşmar diabolic. Flăcările atingeau acoperişul vilei şi un fum opac umplea grădina. Exploziile continuau să facă ravagii şi împuşcăturile nu mai conteneau.

Era faimosul efect Hunter! Smiley crezu că acum îl înţelegea.

O siluetă neagă trecu prin faţa ei în fugă şi o voce familiară îi

strigă:

— Smiley! Să nu te mişti de-acolo!

Se supuse fără să gândească. Vila se transformase într-un adevărat infern, şi chiar Smiley era paralizată de invadatorul în negru.

Efectul Hunter!

Smiley ştia acum că era ceva mai puternic decât frica. O reacţie viscerală provocată de Judecata din Urmă.

CAPITOLUL XI

Fortăreaţa lui Chung se afla în fundul unui canion pe versantul muntelui, cu înălţimi la sud şi la est şi un teren neregulat la vest şi la nord. Clădirea era dreptunghiulară, aliniată pe axa nord-sud, cu poarta mare de la intrare spre nord.

Grădinile erau la est şi la vest, dar la vest avea un patio şi bazinul cu nuferi înconjurat de fântâni. Singura poartă adevărată se găsea în colţul de nord-vest al zidului, la o distanţă de vreo treizeci de metri de parcarea care se afla în sectorul nordic.

Hunter prevăzuse să facă o survolare nord-sud la mare altitudine, apoi avea de gând să coboare suficient de lent pentru ca aliaţii săi să acţioneze.

Apropierea se făcuse fără incidente, aproape la secundă. Planând la aproximativ treizeci şi cinci de metri înălţime, dădu ocol proprietăţii pe care o examină cu privirea lui de vultur şi remarcă imediat maşina lui Toby, oprită în capătul de sus al unei pante, la zece metri de poarta de la intrare.

Luminile din grădină fuseseră stinse. Peisajul de jos abia începea să se detaşeze din întuneric, dar în spatele lui Hunter, muntele era încă învăluit în penumbră, făcându-l într-un fel invizibil.

Se lăsă să cadă până la o altitudine de zece metri, apoi întoarse ca să survoleze vila.

În cursul trecerii, o văzu apărând pe Toby care urca panta spre maşină. În acel moment, cronograful lui începu să sune, semnalând începutul numărătorii inverse.

Viră, luă înălţime trecând peste zidul de la nord şi stabili contactul:

— Situaţia? întrebă el.

— Totul e pregătit, îl anunţă Lyons.

— Încep bombardamentul, zise Hunter.

Viră din nou spre vilă şi coborî.

Pe dreapta o văzu pe Toby Ranger sprintând ca să caute un refugiu în tufişuri iar Carl Lyons se lăsă să alunece din vehiculul aflat în deplasare, căutând şi el să se ascundă în vegetaţia de pe marginea drumului privat. Maşina se îndrepta spre poartă. O voce înăbuşită începu să strige şi o rafală de PM răsună în liniştea dimineţii.

Era un strigăt de alarmă, dar era prea târziu.

Hunter survolă ultima dată vila, aruncând grenade, bombe fumigene, bombe incendiare, toate cu explozie întârziată.

Maşina lui Toby, plină de explozibili, izbi poarta şi făcu explozie atât de violent încât Hunter simţi unda de şoc în aer în timp ce vira ca să se apropie de grădină. Flacăra uriaşă lumină parcul şi toate personajele de jos care alergau spre poarta fortăreţei.

Coborî la cinci metri de pământ, survolă zidul de sud şi se apropie ca o umbră cu Auto-Mag în mână.

Oamenii alergau în toate direcţiile. Unii încercau să stingă focul care mistuia poarta. Bombele cu explozie întârziată începură să bubuie. Grenadele explodară. Hunter se îndrepta cu repeziciune spre haos.

Deodată văzu capul rotund al generalului chinez la douăzeci de metri de el. Corectă direcţia, veni spre el, moment în care un om din dreapta ţipă şi deschise focul.

Chung şi un om înarmat cu un pistol mare se întoarseră să-l secere din zbor. Hunter îl recunoscu într-o fracţiune de secundă pe omul care stătea lângă Chung şi care trăgea furios în el. Fără ca Hunter să fi avut nevoie să gândească, Auto-Mag tresări bubuind şi tipul cu pistolul se prăbuşi. Aparent fără armă, Chung încercă să se ridice ca să se ferească de deltaplanul care venea peste el, dar Hunter îl mătură pe la spate, îl făcu să cadă la pământ, se degajă de curele în momentul în care atingea solul, apoi îl lovi în cap pe general cu mânerul armei.

Chung se destinse brusc şi căzu sub deltaplan. Hunter se întoarse instinctiv şi văzu doi chinezi care traversau patio alergând în direcţia lui. O văzu fulgerător pe Smiley Dublin trecând prin spatele lor şi aşteptă înainte de a trage. Chinezii începură să tragă înaintea lui, dar riposta Exterminatorului nu se lăsă aşteptată. Cei doi agresori se prăbuşiră imediat, oribil mutilaţi. Hunter trecu printre cele două cadavre şi se îndreptă spre vilă.

Smiley se aruncase la pământ, ascunzându-se după zidul scund din patio. Hunter îi strigă un ordin apoi intră în vilă ca să împrăştie bombe incendiare.

La ieşire, o apucă de braţ şi o duse, prin barajul de fum de camuflaj, până la deltaplanul sub care zăcea încă generalul Chung.

— Ce facem? spuse tânăra femeie în timp ce Hunter îl obliga pe Chung să se ridice.

Generalul era năucit, abia conştient de ceea ce i se întâmpla.

— O ştergem! răspunse Hunter. N-avem nici o secundă de pierdut!

Îl împinse jos pe Chung în faţa lui prevenindu-l cu o voce ameninţătoare:

— Mişcă, generale. Ori mergi repede, ori renunţi la viaţă!

Chung reuşi să înţeleagă această indicaţie al cărei conţinut era extrem de clar. Îndreptă spatele şi mormăi:

— Cum doreşti.

Trecură fără probleme prin îmbulzeala îngrozitoare şi ajunseră în parcarea vilei. În acel sector nu mai trăgea nimeni. O maşină ardea şi un fum înţepător ieşea de sub poarta vilei.

Hunter alese o maşină decapotabilă ale cărei chei rămăseseră în contact.

— Perfect! exclamă el.

O puse pe Smiley la volan şi îi zise:

— Coboară capota, vom ieşi ca nişte oameni de stat.

Tânăra femeie părea la fel de năucită ca şi Chung, dar se supuse fără să discute. Porni motorul apoi coborî capota, în timp ce Hunter se adresa prizonierului:

— Nu mişca, nu face nici un gest. Poate că încă vei mai putea să scapi cu viaţă.

Generalul nu mai avea destulă energie ca să discute.

Urcă în spate, după cum îi indicase Hunter şi se aşeză pe speteaza scaunului din spate ca la defilare.

Hunter se aşeză pe scaun la picioarele generalului, cu ţeava armei la vedere lângă faţa generalului. Apoi îi zise tinerei femei:

— OK, mergi încet. Claxonează puternic.

Porniră astfel în vacarmul avertizorului sonor, cu generalul cocoţat pe spetează, cu ţeava armei lui Hunter aproape în gură. Strigăte în chineză se auziră din toate direcţiile, însoţind retragerea incredibilă a lui Bob Hunter. Străbătură maiestuos aleea, apoi ieşiră pe poarta mare care încă mai ardea.

Hunter remarcă câţiva oameni foarte agitaţi pe marginea aleii, dar nici unul nu făcu vreun gest văzând situaţia ingrată în care se afla generalul.

Ajunşi în vârful pantei din care fusese împinsă maşina lui Toby cu câteva minute mai înainte, Hunter întoarse capul ca să contemple masacrul. Avea de ce să fie mândru. Vila era un adevărat infern roşiatic ale cărui flăcări străpungeau norii de fum care acopereau întreaga proprietate.

Aproape tot zidul de lângă poarta de la intrare se năruise şi întreg sectorul fusese devastat de ploaia de împuşcături. Peste

tot zăceau cadavre, unele în afara incintei, mărgineau aleea care ducea în vârful pantei.

Hunter ceru oprirea maşinii şi îl obligă pe prizonier să coboare, apoi îi zise:

— Bun, ai noroc, generale. Dacă ai fi un om cu minte, ai pleca fuguţa acasă şi ai lăsa baltă *Kingfire.*

Generalul făcu ochii mari, dar se limită să întrebe:

— O vei elibera şi pe fată?

— Nu aici, răspunse Hunter cu o voce plină de răceală. Nu vreau să fiu urmărit, Chung. Coboară la ei şi explică-le situaţia.

Chung îi aruncă o privire pierdută tinerei femei apoi o porni la vale spre minele vilei.

— Demarează, Smiley, zise domol Hunter.

— Aproape că mi-e milă de el, zise ea.

— Da, şi eu îi plâng uneori pe şerpii cu clopoţei, spuse Hunter. Opreşte după cotitură, trebuie să luăm la bord nişte aliaţi.

Tânăra femeie opri acolo unde i se spusese. Toby Ranger şi Carl Lyons ieşiră din boscheţi, amândoi înarmaţi cu PM-uri şi urcară în maşină.

Smiley începu să plângă încetişor.

— Conduc eu, spuse Toby dând ocol maşinii.

— Rareori mi-a fost dat să văd un atac derulându-se cu atâta precizie, spuse Lyons cu o voce obosită.

— Totul a mers foarte bine, mărturisi Hunter.

— Crezi că l-am păcălit?

— Da. Mai devreme sau mai târziu va acţiona. În orice caz, nu mai are nimic care să-l reţină la vilă.

Toby pornise maşina, conduse până la încrucişarea cu şoseaua principală şi opri. Lyons îl bătu pe Hunter uşor cu mâna pe umăr apoi coborî.

— N-am să-i pierd din vedere, promise el.

— Verificarea radio din cinci în cinci minute, spuse Hunter. Spune-i şi lui Anders.

— Am înţeles.

Lyons traversă drumul în fugă şi ajunse pe înălţimile pline de verdeaţă din cealaltă parte a şoselei.

Hunter şi fetele porniră spre Honolulu.

Misiunea nu se terminase; abia începuse.

Exterminatorul şi a treia echipă din SOG urmau o pistă care avea să-i ducă la *Kingfire.*

CAPITOLUL XII

Hunter atacase fortăreaţa lui Chung şi insinuase că ştia totul despre *Kingfire* şi că avea intenţia să treacă la ofensivă. Lăsase să i se ghicească intenţiile, nu făcuse nici o ameninţare. Se limitase să spună*, „Kingfire”* în momentul în care inamicul suferise o înfrângere umilitoare. Profitase de rădăcinile culturale ale generalului chinez care fusese înjosit psihologic deoarece îşi pierduse demnitatea.

Hunter învăţase să profite de acest avantaj în cursul războiului din Vietnam.

Nu ştia care avea să fie dimensiunea reacţiei lui Chung şi trebuia să aştepte ca să vadă. Intenţiona totuşi să-i forţeze puţin mâna.

Îl instalase pe Tommy Anders pe un pisc al muntelui care domina ruinele fortăreţei incinerate. Artistul cinic, înarmat cu un binoclu, trebuia să urmărească inamicul după încheierea luptei şi să aprecieze care va fi reacţia lui imediată.

Lyons luase poziţie la intersecţia cu drumul principal. Avea să ştie dacă Chung şi anturajul său pleca spre Honolulu sau spre est, către munţi, trecând prin Wilson Tunnel. Un vehicul fusese ascuns în preajma drumului pentru ca Lyons să se poată ţine după ei.

Hunter coborâse din maşina decapotabilă la doi kilometri de intersecţie, acolo unde o altă maşină fusese ascunsă pentru el. De acolo, Hunter trimisese fetele la Honolulu unde trebuia să se plaseze ca santinele.

Dar, mai înainte se convinse că Smiley Dublin îşi revenise din mica criză de după luptă şi că era în stare să treacă din nou la treabă.

— Mi-e bine, zise ea cu curaj. Mi-am revenit complet, îi zâmbi şi adăugă: Dar nu ştiu cum aş fi scăpat de-acolo fără tine.

— Toţi avem nevoie unii de alţii, Smiley, zise Hunter. Unde crezi că se va duce acum?

— Ai vrea să se ducă pe insula mare. Nu?

El dădu din cap afirmativ.

— Da. Acolo se află miza partidei.

— Dacă se duce acolo, va trimite după elicopter. Dominick şi Flora au venit în urmă cu câteva ore la discuţii. Cred că s-au instalat pe insula mare. Au venit tot cu elicopterul. De o lună,

elicopterul a venit de două ori ca să-l ia pe general. Aparatul e cu siguranţă al Organizaţiei. E roşu cu dungi albe. Dar nu m-am putut niciodată apropia destul de mult ca să văd numărul de înmatriculare.

— Ce mărime?

— Oh! Destul de mare ca să transporte cinci-şase persoane.

— Un elicopter nu trece neobservat, zise Toby. Am putea parcurge regiunea întrebând dacă n-a fost văzut în acest sector. Poate că FAA ne va da o mână de ajutor. Orice avion civil trebuie să fie înregistrat la asociaţia de aviaţie federală.

— E o idee ce trebuie reţinută, zise Hunter. Dar de folosit în ultimă instanţă. Ar fi periculos să ne lăsăm reperaţi punând o mulţime de întrebări; i-am putea avertiza pe „amicii" noştri.

— Ai dreptate, recunoscu Toby.

Hunter i se adresă lui Smiley:

— În mod obişnuit, pentru cât timp e plecat când vine să-l ia elicopterul?

— Pentru toată noaptea, răspunse Smiley. Dar, Bob, dacă va veni elicopterul, cum vei putea să-l urmăreşti?

— Nu va putea să dea nici un telefon de la fortăreaţă, căci i-am distrus tot sistemul de comunicaţii. De aceea te întreb: unde se va duce acum?

— Îţi aminteşti de omul zâmbăreţ de care mi-ai vorbit ieri seară? Are o casă pe plajă între Waikiki şi Prince Kuhio Beach, lângă Diamond Head.

— Ai fost acolo?

— Da, acolo l-am cunoscut pe Chung. Ne-am văzut acolo de mai multe ori înainte de a trăi împreună. Aş putea să te duc la acea casă, dar nu cunosc adresa şi n-aş putea să-ţi indic drumul.

— Dar eşti sigură că ai putea s-o găseşti?

— Da, da. O voi recunoaşte imediat ce o voi vedea.

Hunter se gândi la toate astea un moment, apoi o întrebă pe Toby:

— Avionul tău e pregătit?

— Bineînţeles. E totdeauna gata să-şi ia zborul.

— OK. Vom încerca ceva, dacă sunteţi amândouă de acord. Toby, vei decola şi te vei roti deasupra lui Diamond Head. Cauţi elicopterul şi rămâi pe recepţie pe frecvenţa noastră. Fă asta şi nu pierde contactul.

— Şi eu? întrebă Smiley.

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Numai să încerci să te debarasezi de mine, spuse ea cu o

voce amenințătoare. E operațiunea mea. Eu am organizat-o și vreau să fiu prezentă până la capăt.

Hunter zâmbi.

— OK. Las-o pe Toby la aeroport apoi du-te până la casa de pe plajă. Pregătește o poveste pentru cazul în care Chung ar veni acolo. Ceva de genul: am coborât din mașină în plin câmp și ți-am spus să conduci mai departe; ți-a fost frică, nu știai ce să faci, apoi te-ai dus acasă ca să-l găsești pe Chung. În cazul în care Chung nu-i acolo, și în locul lui dai peste zâmbăreț, îndrugă-i și lui același lucru și așteaptă sosirea lui Chung. Dacă întârzie prea mult, întoarce-te la hotel, unde vei avea vești de la noi.

— Nu-mi place asta, zise Toby. Înseamnă s-o băgăm iar pe Smiley într-o situație periculoasă. Impresia mea era că vrei s-o scapi.

— Dar nu e nici o problemă, răspunse Smiley. Vreau să mă duc acolo.

— Toby are dreptate, zise Hunter. Am vrut de fapt să te scot din situația asta periculoasă. Și cred că ne vom putea descurca și fără ajutorul tău. Dar, după cum ai spus chiar tu, e o operațiune la care ai participat de la început. Ai dreptul să fii prezentă la deznodământul ei. De aceea, dacă nu reușim să-i urmărim, tu ești cel mai bun mijloc de a da de ei. Chung e îndrăgostit de tine, și cred că dacă ar fi nevoie – dacă Chung n-ar reacționa după cum sperăm noi – ai putea să-l aduci pe calea cea bună.

Smiley zâmbi.

— Bineînțeles, recunoscu ea.

— Dar lucrurile se complică, zise Hunter. Când Chung va ajunge în ascunzătoarea lui, va trebui să fii alături de el.

— Dar de ce? izbucni Toby. De ce s-o punem din nou în pericol?

— Ai putea să-l însoțești? o întrebă Hunter pe Smiley.

— Dat fiind... Da, cred că da. Cred că m-ar proteja dacă cumva...

Hunter îi întinse o brichetă.

— Păstrează asta, zise el. Înăuntru e ascuns un emițător. Dacă te pierdem, ne putem găsi datorită bip-bip-ului.

— Cum procedez?

— Aprinzi bricheta și emițătorul pornește. Nu mai poate să fie oprit, iar bateria durează doar douăsprezece ore. Deci, fără manevre greșite!

Smiley se strâmbă.

— OK, sunt gata să înfrunt pericolul galben!

Hunter le sărută pe cele două fete una după alta apoi le spuse:

— Fiţi prudente.

— Nu trebuie decât să-ţi urmăm exemplul, zise Toby făcând cu ochiul prietenei sale.

Plecară.

Operaţiunea continua.

Anders raportă pentru prima dată.

— Nu mai încearcă să stingă incendiul. Vila e în întregime distrusă. Am impresia că vor pleca. Adună armele abandonate şi îşi îmbarcă morţii. Doamne câţi mai sunt!

După câteva minute adăugă:

— Au plecat două maşini. Limuzine. Şase oameni în prima – oamenii lui Topacetti. Chung se află în a doua maşină împreună cu patru chinezi, un şofer şi trei gărzi de corp.

— Bine, răspunse Hunter. Părăseşte postul şi fii pregătit să virezi spre est dacă e cazul.

— Am înţeles, plec.

Lyons anunţă şi el:

— Am auzit totul. Rămân pe recepţie.

— Carl, zise Hunter, dacă vii spre mine, rămâi în urmă. Dă-le un avans de treizeci de secunde.

— Am înţeles.

Maşina lui Hunter era oprită pe o mică ridicătură de pământ care domina Likelike Highway, un drum cu patru benzi care traversa insula dintr-o parte în alta via Kalihi Valley. Hunter considera că existau mai multe şanse s-o ia pe drumul spre Honolulu. Dar Anders plecase în cealaltă direcţie pentru orice eventualitate. Lyons se afla între ei doi, gata să pornească într-o direcţie sau alta. Hunter avea de jucat un alt rol, cel al căpcăunului.

Se auzi vocea lui Lyons:

— OK, Bob, vin spre tine, îl anunţă el. Bară la bară; Chung e în a doua maşină. Repet: Chung e în a doua maşină. Pe drum nu mai e nici o altă mişcare. E rândul tău să acţionezi.

— Am înţeles. Acum îndreptaţi-vă amândoi spre poziţia mea, dar lăsaţi-mi destul loc ca să-mi fac treaba.

Anders şi Lyons aprobară unul după altul. Hunter luă un PM, îl încărcă şi se deplasă la marginea ridicăturii de pământ care domina drumul.

Şoseaua trecea printre doi pereţi stâncoşi, devenind un fel de culoar. Ţintele aveau să treacă la cincizeci de metri de Hunter. Vizibilitatea era excelentă, poziţia de tir extraordinară.

Cele două vehicule apărură în momentul prevăzut, deplasându-se prudent cu viteza legală ca să nu atragă atenţia, la o distanţă de vreo zece metri una de alta. Prima maşină era plină de ucigaşi pe feţele cărora se putea vedea o expresie vecină cu disperarea.

— Nu faceţi mutra asta, murmură Hunter. Ar putea să fie şi mai rău!

Luă poziţie la vedere, cu faţa la maşini şi trase o rafală interminabilă asupra primei maşini imediat ce aceasta intră pe culoar, ciuruind-o cu gloanţe pe o parte, din faţă şi până în spate.

Limuzina mare derapă, pneurile făcură explozie, se redresă, apoi se răsuci complet şi alunecă cu spatele pe o porţiune de vreo treizeci de metri înainte de a cădea în fundul unei râpe de la marginea capătului culoarului. Jos făcu explozie.

Maşina în care se afla Chung ajunse puţin de-a curmezişul frânând brusc şi trecu de pe o bandă pe cealaltă ca să evite soarta nefericită a predecesorilor. Şoferul pierdu controlul vehiculului când trecu peste băltoaca de ulei lăsată de prima maşină. Derapă, porni într-o alunecare lentă, şi se înfundă în pământul moale al rambleului de pe cealaltă parte a drumului. Un tip aşezat în faţă deschise focul cu PM-ul asupra lui Hunter, dar nu putea să tragă destul de sus.

Hunter îi răspunse, dar evită să atingă maşina. Voia doar să-i sperie nu să-i ucidă.

În partea din spate, generalul nu se mai vedea între cele două gărzi de corp. Limuzina se smulse brusc din rambleul în care se oprise. Omul din faţă continuă să tragă şi gloanţele loviră stâncile din jurul lui Hunter.

Acesta aruncă PM-ul şi apucă Auto-Mag cu care avea mai multă precizie. Ţinând arma argintie cu amândouă mâinile, Hunter urmări cursa nebună a maşinii care fugea. Cu calm, Exterminatorul trase de două ori şi văzu dezintegrându-se, sub impactul gloanţelor de 44, scutul uman care îl proteja pe generalul Chung. Hunter văzu fulgerător faţa tumefiată a chinezului pe fondul însângerat al cadavrelor ciopârţite şi spera ca undele de şoc să-i pătrundă până în străfundurile sufletului.

Maşina acceleră brusc şi intră în virajul unde prima maşină părăsise drumul exact în momentul în care aceasta exploda cuprinsă de flăcări.

Hunter trase două gloanţe în geamul din spate, având grijă să nu-l nimerească pe Chung, apoi stabili contactul cu ceilalţi.

— A plecat ca un iepure, îi anunţă el pe aliaţi. Îi luăm urma.

Lyons îl reperase deja.
— Ruta prevăzută, zise el.
— A trecut de intersecţie, zise Anders. Demarez.
Operaţiunea continua.

CAPITOLUL XIII

Brognola coborî din maşina oficială a lui Patterson care venise să-l ia de la aeroport. Se deplasaseră imediat la Kalihi unde se bănuia că fusese mâna lui Hunter.

— Uite, zise Patterson arătând cu mâna ruinele fumegânde ale vilei. Totul a fost găsit în starea asta. Cu siguranţă că şi-au luat morţii şi răniţii înainte de a pleca. Nu a mai rămas decât focul. Sunt însă urme de gloanţe peste tot. A fost un atac. Am găsit chiar şi schije de obuz. Uite zidul de colo. Experţii pretind că maşina distrusă de lângă poarta mare de la intrare a fost înţesată cu explozibili. Probabil că a sărit în aer în momentul acţiunii.

Brognola mârâi trecând prin gaura deschisă.

— Ai dreptate, zise el.

— Poftim?

— E mâna lui Hunter. Ceea ce vezi aici e tipic pentru el.

— Dar nu s-a mulţumit cu locul ăsta. A mai devastat în altă parte înainte să dea iama aici.

— Dar aici ce-a fost? întrebă Brognola.

— O misiune de schimburi culturale, ceva de genul ăsta.

— Ştiai despre ea înainte de atacul din dimineaţa asta?

— Recunosc că n-am auzit niciodată de locul ăsta înainte de azi dimineaţă, răspunse locotenentul. Dar ceilalţi de la prefectură se poate să fi ştiut.

— Va trebui să te mişti mai repede, zise încetişor Brognola.

— Au trecut abia opt sau zece, ore de când Hunter şi-a anunţat prezenţa la noi. Echipa mea e formată din oameni din toate departamentele prefecturii, dar...

— Operaţiunile lui Hunter nu durează uneori mai mult de opt sau zece ore. Dacă ai intenţia să pui mâna pe el, nu trebuie să pierzi timpul. Hunter atacă, apoi dispare. E posibil să fi plecat deja.

Se deplasau lent prin grădină spre vest, în timp ce poliţiştii şi pompierii examinau praful şi cenuşa. Uneori se opreau ca să se uite mai cu atenţie la un obiect calcinat.

— Încă n-a plecat de pe insulă, sunt convins de asta, zise Patterson. N-are nici un mijloc de plecare, am închis totul. Nu dormim pe-o ureche, te rog să mă crezi. Pot să-ţi garantez că în acest moment nu e nici un poliţist care să se odihnească. Am

chemat chiar şi rezerviştii.

Brognola se opri şi se lăsă în genunchi lângă un aparat ciudat, pe jumătate acoperit de molozul unui perete prăbuşit.

— O alarmă generală? întrebă el.

— De la un Capăt la celălalt al statului pe cât e cu putinţă, răspunse Patterson. Situaţia noastră în Hawaii e unică, nu avem o adevărată poliţie de stat. Poliţia din Honolulu County se ocupă de insula Oahu. Insula asta e imensă. Pe ea locuieşte optzeci la sută din populaţia statului Hawaii. Poliţia din Hawaii County se ocupă de insula mare, dar aici nu locuieşte decât zece la sută din populaţie. Insulele Maui şi Kauai se descurcă cum pot, dar nu contribuie cine ştie ce. Există totuşi o cooperare bună între diferitele prefecturi şi... Ce-ai găsit acolo?

— Nu prea ştiu, răspunse Brognola.

Trase cu toată puterea de un cadru metalic care era acoperit de pietrele zidului prăbuşit.

— S-ar zice un...

— Primul nostru scop, continuă Patterson, este să-l hăituim pe Hunter, să-l obligăm să rămână pe Oahu. Mai devreme sau mai târziu, vom reuşi să punem mâna pe el, e doar o chestiune de timp.

Se lăsă în genunchi lângă Brognola şi pipăi un tub de aluminiu.

— Am mai văzut zmeie mari zburătoare, zise el. Chinezii fac unele enorme, dar niciodată n-am văzut unul atât...

Brognola mârâi trăgând cu putere.

— Uite, zise el strâmbându-se.

Smulse o bucată de nylon calcinată, descoperind cadrul.

— Nu-i un zmeu, zise el. Uită-te la bara asta! Fir-ar să fie! Ştii ce-s astea? Sunt resturile unui deltaplan! Una din chestiile alea de care te agăţi ca să zbori...

Se ridică brusc şi se uită gânditor la zidul prăbuşit.

— Ce-i? întrebă nervos Patterson.

— Ăăă... nu ştiu, răspunse Brognola.

Se îndreptă spre bazinul cu nuferi, privind în jurul lui.

— Ce-i? repetă Patterson.

— N-ar fi deloc locul ideal pentru încercări cu deltaplanul, dar *el* ar fi în stare. Sunt sigur de asta.

— Cine? Ce?

— Stai puţin, nu sunt foarte sigur de ceea ce spun. Te pricepi la deltaplan?

— Deloc, mărturisi Patterson apropiindu-se de Brognola. Doar nu crezi că... Dar ţi-am arătat partea de zid pe care a aruncat-o

în aer ca să intre.

— Că a aruncat-o în aer, asta sunt de acord, zise Brognola. Dar asta nu înseamnă că a intrat neapărat pe-acolo. Trebuie să încercăm să-l înţelegem, Patterson. Hunter e un geniu militar, e un tactician fără pereche. Iar locul ăsta, după impresia mea, era foarte bine apărat... Să ştii că Hunter nu-i un supraom. Dacă cineva îl nimereşte, sângerează ca noi toţi. Nu trece niciodată la atac fără să fi prevăzut totul. Stabileşte un plan şi...

— Atunci a avut complici, spuse Patterson.

— Poate. Poate că nu.

— Gândeşte-te, zise Patterson. Fără complici, nu-i posibil. Vrei să spui că a avut loc o diversiune la intrare iar el a survolat zidul în partea din spate. E imposibil pentru un singur om.

Brognola făcu un semn de resemnare.

— Ai perfectă dreptate. E o ipoteză stupidă. A aruncat zidul în aer şi a intrat prin gaură.

Locotenentul se uită ciudat la oficialul de la Departamentul de Justiţie.

— Stai puţin, zise el. Să ne gândim. Dacă are complici, ar trebui...

— Nu, nu, zise Brognola întrerupându-l. A fost un gând absurd, un fel de fobie personală. Hunter lucrează totdeauna singur. Nu face excepţii. Sub ruine e un deltaplan. Şi ce? Cu siguranţă că fusese al vechiului proprietar. Să examinăm din nou zidul.

Patterson continuă să-l urmărească pe Brognola cu o privire suspicioasă, dar îl urmă până la zid fără să mai adauge nimic. Totuşi, ghici o mulţime de lucruri şi înţelese că Hal Brognola minţea.

După toate aparenţele, Bob Hunter nu acţionase singur.

Ideea că Hunter avusese complici îl înspăimântase pe Brognola. Era sigur că nu avea să-i fie bine din cauza prietenului său Exterminatorul.

După câteva minute îi spuse lui Patterson:

— Ar fi mai bine să ne întoarcem în oraş şi să pregătim riposta. Voi preveniţi câteva unităţi militare. La urma urmelor, Hunter e încă considerat un dezertor.

— Aş prefera să evit asta, protestă Patterson.

— N-ai putea să eviţi nimic, spuse Brognola. Hunter e hotărât să lichideze un străin, un străin important. Ordinele mele vin direct de la Casa Albă. Zău, Patterson, situaţia e destul de gravă. N-ai să poţi evita nimic.

Brognola îşi zise în gând: „Nimeni nu-şi va putea evita

destinul. Nici eu şi nici Bob”.

Exterminatorul trebuia să moară în Hawaii.

CAPITOLUL XIV

Cele trei maşini de urmărire îşi schimbau constant locul între ele, dar acum aveau un contact vizual cu maşina chinezului, care intră în cele din urmă pe bretela de racord cu Lunalilo Freeway, drumul care traversa Honolulu. Hunter, care avea poziţia din faţă, stabili contactul radio cu prietenii săi pentru a le da ordin să i se alăture.

— Suntem bară la bară pe Lunalilo, preciză el. O vom lua pe rampă, direcţia sud. Avansaţi ca să stabiliţi contactul vizual.

Lyons şi Anders răspunseră afirmativ şi accelerară, în timp ce Hunter pătrundea în ambuteiajele cumplite care blocau intersecţia spre Pali Highway.

— Dacă se duce la Prince Kuhio Beach, zise Lyons, va merge în continuare pe Lunalilo până la Waialae sau Kapiolani. Poate că ar trebui să-l ocolesc şi să-l depăşesc la nord de Waialae.

— OK, răspunse Hunter. Nu! Nu, stai puţin!

Maşina cu geamul din spate spart intră pe banda din dreapta şi semnaliză ieşirea de pe Ward Avenue.

Hunter le spuse complicilor săi ce se întâmpla.

— Face pe şmecherul, zise Lyons.

— Dar îşi complică sarcina, adăugă Anders. Cu siguranţă că se îndreaptă spre Kalakaua apoi spre Waikiki. Eu n-aş îndrăzni să fac asta într-o maşină care seamănă cu o sită.

— Îl urmărim prea de aproape, zise Hunter. Carl, urmăreşte-l din acest moment. Voi accelera până la viitoarea ieşire apoi voi da ocol prin spate. Tommy, să nu-l pierzi din ochi pe Carl.

Lyons, apoi Anders intrară pe rampa de ieşire, iar Hunter acceleră drept înainte ca să iasă de pe autostradă la ieşirea următoare.

După un moment, auzi vocea lui Lyons:

— A luat-o pe Bretania, direcţia sud.

— Bine. Voi ieşi pe lângă Grand Auditorium. Ţinem legătura.

— Da. Vom trece prin faţa Academiei de Arte... Facem la dreapta pe Pensacola.

Se auzi şi vocea lui Anders:

— Încearcă să ne ajungi la Kalakaua şi Kapiolani, Bob. Sunt sigur că va trece pe lângă Waikiki.

— Nu-mi place asta, bombăni Hunter. Cel mai bun drum pentru el ar fi fost să rămână pe Bretania până la Kalakaua dacă

se îndreaptă spre plajă. Să nu-l pierdeţi; apropiaţi-vă de el.

— Acum virăm spre Kapiolani, îl anunţă Lyons. Ceva mă face să mă gândesc la Ala Moana.

După câteva secunde adăugă:

— Exact. Acolo mergem. Suntem pe Piikoi şi vom traversa parcul.

— Portul de agrement? întrebă Hunter.

— Posibil. Tu ce crezi, Tommy?

— Ar putea să mai vireze spre Kalakaua, răspunse Anders. Dar cred că se îndreaptă totuşi spre portul de agrement. Până la urmă nu vom merge la Kuhio Beach.

— OK, zise Hunter. Vin la voi pe Atkinson Drive. Semnalează-mi poziţia voastră.

— Suntem pe Ala Moana, zise Lyons, câteva clipe mai târziu. Direcţia sud.

— Am înţeles.

— Ajungem la Atkinson. Stai pe recepţie. *Top!* Continuăm să ne deplasăm spre sud. Ala Wai e chiar în faţă.

— Bine, sunteţi înaintea mea cu aproximativ zece secunde; v-am cronometrat trecerea. Cedează locul lui Tommy.

— Accelerez, zise imediat Anders.

— Îl vezi? întrebă Lyons.

— Da. Lasă distanţă între tine şi el.

— Să nu-l scapi din ochi, Tommy, spuse Hunter. Acum o să fac turul. Care e poziţia ta, Carl?

— Sosesc lângă pod.

— Am înţeles. A ta, Tommy?

— *Kaiser Hospital.* Sosim lângă iahturi.

— Nu mai goni. Nu te lăsa reperat.

— Am înţeles.

— Carl, apropie-te de Tommy.

— Am înţeles.

— Intră în port, anunţă Anders. Sunt în parcare. Opresc.

— Carl, zise Hunter. Urmăreşte-i!

— S-a terminat, Bob. Ce-o să facem acum? O să mergem pe apă?

— Nu-i pierde din ochi, atâta tot, şi uită-te bine pe ce ambarcaţiune vor urca.

— Îi văd, nu-ţi face probleme, răspunse Lyons oftând.

O voce de femeie întrerupse conversaţia celor trei bărbaţi.

— Câtă panică în glasurile voastre! zise ea cu un ton vesel. Nu merge treaba?

Hunter ajunse în parcare, trase lângă maşina lui Anders, coborî cu un zâmbet ostenit pe buze şi branşă contactul radio.

— Unde eşti, Toby?

— Deasupra ta. Ia uite ce aripi frumoase am.

Hunter râânji.

— Sunt foarte frumoase, Toby. Şi să ştii că ne vor folosi.

— Bineînţeles. Să ştii că s-a întâmplat ceva cu Smiley. Recepţionez bip-bip-ul ei. Nu e cam devreme ca să semnalizeze?

Hunter băgă mâna în maşină, luă monitorul şi îl branşă imediat. Semnalul se făcu auzit cu o regularitate îngrijorătoare.

— Ai dreptate, zise el tinerei femei care întorcea în aer. Poţi să urmăreşti un iaht de sus?

— Pot să urmăresc şi o libelulă dacă mi-o arăţi. Ce facem cu Smiley?

— Ai dreptate, semnalul vine prea devreme. O să mă duc să văd ce se întâmplă. Toby, le vor trebui câteva minute ca să ridice ancora. Te rog să faci un tur în larg ca să mă ajuţi să găsesc emiţătorul lui Smiley.

— S-a făcut.

Micul avion viră spre larg.

Anders, care stătea lângă Hunter, îl întrebă:

— Ce-i cu Smiley?

— Probabil nimic, răspunse Hunter. Dar vreau să ştiu unde se află casa de pe plajă. Imediat ce va fi reperată, voi putea să ajung acolo fără ajutorul lui Toby. O să vi-l las vouă pe Chung deocamdată. Carl va urmări mişcările iahtului iar tu te vei duce să faci rost de o ambarcaţiune pentru voi doi.

— Păi astea sunt iahturi particulare! exclamă Anders. Nu pot să închiriez unul chiar atât de simplu!

— Nu-mi pasă. Închiriază, împrumută, rechiziţionează, dar fă rost de un iaht! Un iaht de croazieră cu motor rapid, capabil să navigheze de la o insulă la alta.

— Şi tu? Cum ai să faci ca să...

— Văd eu. Dacă pierdem contactul, ia legătura cu hotelul din oră în oră. Eventual îţi voi lăsa un mesaj. Să nu vă apropiaţi de Chung. Lăsaţi-l să se ducă. Dar faceţi în aşa fel încât să ştiţi unde se duce.

— Bineînţeles, răspunse Anders. Să fii atent ce faci!

— Da. Şi tu la fel.

Imediat se auzi vocea lui Lyons.

— Urcă la bord. Numai Chung. Uimitor, lipseşte un om.

— Nu înţeleg, zise Hunter.

— Nici eu. În faţă era un tip împreună cu şoferul. Probabil că a coborât înainte de a ajunge în port.

— La dracu! mormăi Hunter.

Apoi se adresă din nou lui Lyons:

— Eşti sigur că cel pe care îl vezi e Chung?

— Sigur. În acest moment urcă la bordul iahtului *Phoenix Peleea.* E un iaht foarte mare.

— Rămâi unde te afli, zise Hunter. Tommy s-a dus să facă rost de o ambarcaţiune pentru voi. Ai auzit ce i-am spus lui Toby?

— Da, tot. Noroc.

— Mulţumesc. Mă voi întoarce la voi. Ai grijă.

Anders avea un aer gânditor. Murmură:

— *Phoenix Peleea.* Zeiţa focului... cu aripi. Care renaşte din propria-i cenuşă. Greu să găseşti ceva mai simbolic.

Deodată se auzi vocea lui Toby Ranger, împiedicându-l pe Hunter să-i răspundă lui Anders.

— Bob, acum sunt destul de departe. Putem stabili triangulaţia. Busola indică nordul lui Diamond Head.

Hunter se uită la monitor.

— OK, am fixat. S-ar zice că e vorba de Kuhio Beach. Am plecat. Rămâi în contact cu Carl şi Tommy.

— Am înţeles. Fii prudent.

— Totdeauna sunt prudent! zise Hunter cu o voce ironică. Dar în sinea lui nu avea deloc chef de glumă; avea ciudă pe el că o trimisese iar pe Smiley în focul acţiunii.

CAPITOLUL XV

Brognola şi Patterson se întoarseră la Honolulu la bordul unui elicopter şi ajunseră la *Tactical Operations Center* exact la timp ca să audă un raport care venea de la Ala Wai Harbor, portul de agrement.

— Un om cu acte de agent federal a rechiziţionat un iaht mare. Evenimentul a fost semnalat de căpitanul portului. Semnalmentele persoanei respective nu corespund cu subiectul căutat de noi, dar am cerut să ni se semnaleze orice incident neobişnuit. Rechiziţionarea unui iaht este ceva neobişnuit.

Patterson zise din prag:

— Spune-i să-l aresteze pe acel om!

— Stai, interveni imediat Brognola. Poate că e unul dintre agenţii mei!

Patterson se uită încruntat şi zise:

— Anulează ordinul. Trimite un elicopter. Să-mi aducă raportul cu toate detaliile şi acel iaht să fie supravegheat permanent.

Apoi i se adresă lui Brognola:

— Va trebui să jucăm cu cărţile pe masă, bătrâne.

Întoarse spatele şi se duse în biroul lui. Brognola intră în urma lui. Era puţin ruşinat. Aprinse o ţigară, se aşeză pe un scaun şi suspină.

Patterson zise:

— Nu mi-ai spus că ai agenţi în zonă.

— Nu m-ai întrebat, răspunse Brognola.

— Cooperarea nu trebuie să fie în sens unic, Brognola. Eu ţi-am spus tot, iar tu m-ai îmbrobodit. Nu mai ţine.

— Ţi-am spus, Greg, cei de la Casa Albă urmăresc cu mare atenţie cazul. Evident că am agenţi în zonă. Dar în principiu asta nu are nici o legătură cu prezenţa lui Hunter. E o situaţie foarte delicată.

— Să nu-mi pui placa cu „siguranţa naţională”, bombăni Patterson. Şi nu încerca nici să te foloseşti de poziţia ta. Sunt angajat de primăria din Honolulu şi mă ocup de Honolulu County. N-am treabă cu jocurile politice de la Washington. Sau îmi spui adevărul, sau pleci!

— Eşti dur, zise Brognola zâmbind.

— Departamentul ăsta nu se poate conduce dacă nu eşti dur, replică Patterson. Am vrut să cooperez cu tine şi uite ce se

întâmplă...

— Te asigur că aş putea să mă folosesc de rang, îl anunţă Brognola. E destul să dau un singur telefon ca să fii dat afară în treizeci de secunde. Dar nu lucrez în felul ăsta.

— Serios! Şi cum lucrezi? întrebă Patterson uitându-se la Brognola negru de supărare.

— Încercând să intervin cât mai puţin posibil în problemele locale. Încercând să cooperez cât mai mult cu putinţă şi comunicând tot ce pot comunica în materie de informaţii. Dar nu face pe durul cu mine, Greg. Nu voi spune decât ce am dreptul să spun. Cooperează cu mine în aceste condiţii, altfel voi găsi pe altcineva care s-o facă.

— Să zicem că uneori mă mai ia valul, spuse locotenentul strâmbându-se. Ce poţi să-mi spui?

Un agent în uniformă îi întrerupse intrând cu un raport în mână. Puse foaia de hârtie pe biroul lui Patterson.

— A sosit acum un minut, explică el.

Aruncă o privire spre Brognola, apoi ieşi din birou.

— Ce-i? întrebă Brognola.

— Încă o dovadă că e vorba de amicul nostru, răspunse Patterson. O maşină de patrulare a descoperit un Cadillac într-o râpă de lângă Likelike Highway. Caroseria era ciuruită de gloanţe şi înăuntru erau patru cadavre calcinate.

Îi întinse raportul lui Brognola apoi adăugă:

— Amicul tău e mai rău ca râia. El sau altul.

— Poate că era o maşină care voia să-l vâneze, îi sugeră Brognola ca să audă părerea lui Patterson.

— Aşa s-ar zice.

— Cum vezi asta?

— Să-ţi spun. Hunter atacă vila din Kalihi – cu sau fără complici – şi...

— Să zicem că fără.

— OK. Atacă deci singur. E urmărit imediat ce pleacă. Îşi dă seama de asta. Ajunge la un viraj lung, care se află între două rambleuri, cu câteva secunde bune înainte. Se dă jos din vehicul, escaladează un mungel şi trage asupra vehiculului urmăritorilor când acesta ajunge în viraj. Sfârşitul urmăririi.

— Tot aşa mi-am închipuit şi eu scena, îl asigură Brognola. Dar victimele încă nu au fost identificate. E doar o ipoteză. Poate că s-a întâmplat exact invers... A fost urmărit, prins din urmă şi suprimat. Sfârşitul lui Hunter şi al complicilor săi.

— Dar nu crezi în asta, spuse Patterson.

— Nu prea. Zic şi eu aşa.

— Eşti totuşi puţin îngrijorat, spuse locotenentul care şi el voia să sondeze impresiile celuilalt.

— Poate, mărturisi Brognola. Puţin.

Patterson apăsă pe butonul interfonului de pe birou şi zise:

— Să mi se aducă informaţiile despre Cadillac-ul găsit lângă Likelike Highway.

Apoi i se adresă din nou lui Brognola ca să-i amintească:

— Înainte voiai să-mi spui ceva. Legat de discuţia noastră.

— Mi-e teamă că nu mare lucru, răspunse Brognola care continua să examineze raportul. Va trebui să ai încredere în mine. Ţi-am spus tot ce puteam să-ţi spun legat de generalul Loon, iar acum ştii că am agenţi care se ocupă de caz. Asta e tot. Faptul că Hunter a aterizat aici, e doar o coincidenţă. Şefii mei sunt porniţi împotriva lui Hunter la fel de tare ca tine. Numai că trebuie să acordăm prioritate cazului Loon.

— Dar eu n-am nici o treabă cu acest Loon, bombăni Patterson nemulţumit. Avem destule probleme. Dacă aflu că agenţii tăi ajută, protejează un asasin care a comis numeroase asasinate în jurisdicţia mea şi cooperează cu el, voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să-i bag împreună după gratii.

— Ce te face să crezi aşa ceva? întrebă Brognola cu o voce neutră.

— La naiba, Hal! izbucni Patterson. Aici nu suntem la Tombuctu, facem parte din Statele Unite. Citim aceleaşi ziare, aceleaşi reviste. Toată lumea se întreabă dacă nu cumva Hunter colaborează cu guvernul, dacă nu cumva federalii i-au acordat un statut special. Eşti un personaj ambiguu, domnule Brognola. E foarte posibil să fii şeful lui Hunter şi agenţii tăi să lucreze cu el. Atacul vilei de la Kalihi mi se părea greu realizabil de un singur om. Îndrăzneşti să mă întrebi în mod serios de ce mă gândesc „la aşa ceva”?

— Eşti lipsit de tact, răspunse Brognola cu o voce posacă.

— Să zicem!

Brognola suspină.

— Dă-mi telefonul, te rog.

Luă o legitimaţie din portofel şi formă un număr de telefon. Apoi, cu ochii ţintă la Patterson, zise:

— Aici *Justice Doi.* Dă-mi ofiţerul de serviciu de la NSC. E urgent.

Patterson aprinse cu nervozitate o ţigară, în timp ce Brognola aştepta legătura.

— Ofiţerul de serviciu? Dă-mi, te rog, numărul de identitate.

Notă numărul pe un carneţel, privind tot timpul la Patterson.

— Mulţumesc. La telefon e *Justice Doi.* Notează acest număr de autoritate la NSC. Unu, şase delta, alfa trei. E un ordin de activare. Dosar Justice treisprezece optzeci şi unu, autenticitate zebra, zebra şapte zero. Te rog să verifici.

Brognola se uita într-una la Patterson aşteptând să reia convorbirea oficială. Patterson îşi fuma ţigara fără să-şi ferească privirea.

— Foarte impresionant, zise el ironic.

Brognola îi făcu cu ochiul şi zise:

— Foarte bine. E ordinul de activare. Linie. Unu. Zece CID, cinci-zero poliţia militară, două unităţi elicoptere în alertă. Nu e tot, rămâi pe recepţie.

Acoperi receptorul cu o mână şi îl întrebă pe Patterson:

— Nu vrei nimic?

Poliţistul se strâmbă şi lăsă ochii în jos. Brognola râse încetişor.

— Căpitane? Da. Linie. Doi. Alertă. Un escadron aerian tactic, o unitate navală de susţinere, o companie de infanterie aeropurtată. Linie. Trei. Ascultare electronică imediată a tuturor frecvenţelor civile legate de Dosarul Justice treisprezece optzeci şi unu pentru evaluarea unor informaţii, raportarea imediată a tuturor rezultatelor pozitive: Linie. Patru negativ. Linie. Cinci negativ. Asta e tot. Repetă, te rog.

Brognola ascultă cu atenţie să i se recitească mesajul, apoi dădu numărul telefonului de la care sunase şi adăugă:

— Dacă nu sunt aici, contactaţi-mă prin locotenentul Greg Patterson, Honolulu Police Tactical Force. Mulţumesc, căpitane.

Închise şi se uită din nou la Patterson.

— Deci sunt suspect, nu? spuse el. Du-te la naiba, Patterson! Am dat un ordin de condamnare la moarte. Personajul la care se referă dosarul respectiv se numeşte Hunter, Bob Samuel, sergent US Army. Este cel mai extraordinar dintre oameni.

— Îmi pare rău, murmură Patterson.

— Păcat.

— NSC, zise Patterson *Naţional Security Council,* nu?

— Exact.

— Adevărat?

— La Honolulu se află un general chinez, nu?

Patterson oftă.

— Nu mai cred nimic. Scuză-mă. Dar de ce voi? De ce nu CIA

sau FBI-ul sau altă organizaţie de acelaşi gen?

— Răspunsul mi-ar lua prea mult timp, spuse Brognola, dar ar fi insuportabil de auzit. Vom mai vorbi despre asta prin 2000.

— Treaba e cam încurcată la Washington. Am dreptate?

— Ca să nu spunem altfel! răspunse Brognola. N-ai cumva vreo sticlă prin fundul sertarului?

Patterson rânji şi deschise unul.

— Sunt echipat ca Pan Am. Ce doreşti?

— Orice.

Patterson îi întinse o sticlă mică de whisky, apoi alese alta de vodcă pentru el.

— Când îi vei asmuţi pe toţi ăştia asupra lui Hunter?

Dădu capul pe spate şi goli sticla pe nerăsuflate.

Brognola se uită la el mirat.

— Imediat ce dai de el, răspunse omul de la Washington.

Gustă din whisky, se strâmbă şi goli şi el sticla. Începu să tuşească.

— Ar fi fost mai bine să beau ceai, zise el. Dar când bei în sănătatea unui om pe care l-ai condamnat la moarte, nu o poţi face cu ceai.

— Ţii la el, nu?

— Da.

— Mi-am dat seama. Prima dată la Kalihi. Se vede.

— Şi în urmă cu două minute ce-ai văzut?

— Un înalt funcţionar de la Departamentul Justiţiei. Eficace. Brutal dar eficace.

— Asta mi-a sucit stomacul pe dos. E o murdărie să faci asta. Da, ţin mult la Hunter.

Agentul în uniformă intră din nou în birou şi îi întinse lui Patterson un alt raport oficial.

— Începe să-mi fie şi mie simpatic, zise acesta citind raportul cu o privire interesată. Cadillacul era al lui Lou Topacetti.

— Cel mai rău cretin care a ieşit vreodată din mocirla oraşului Chicago, bombăni Brognola.

— Exact. E vorba deci de o echipă de ucigaşi şi Hunter i-a lichidat. Nu înţeleg prea bine, Hal. Ce treabă au ăştia cu generalul Loon sau Chung?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, răspunse Brognola cu o voce obosită. Dar pun prinsoare că cunosc un tip care ştie. Totuşi, stăm în biroul ăsta şi complotăm moartea lui.

— Te referi la Oliveras?

— Nici măcar prin persoane interpuse. Ce ticălos! De ce nu l-a

suprimat Hunter? Nu va sta nici măcar o zi la închisoare. Hunter ar fi putut să ne debaraseze atât de uşor de el!

— Mi-a spus că vrea să-l păstreze. Ba chiar m-a prevenit că unul din oamenii mei e corupt şi Chung i-a dat ordin să-l omoare pe Oliveras.

— Cu tipul ăsta ar trebui să vorbim, zise Brognola.

— Sunt de acord cu tine, dar a dispărut. Am trimis oamenii în căutarea lui. Tu care îl cunoşti atât de bine pe Bob Hunter, de ce crezi că l-a cruţat pe un ticălos de teapa lui Oliveras.

— Nu ştiu, răspunse Brognola. Doar dacă nu cumva Oliveras ar putea să-i furnizeze o informaţie importantă.

— Ceea ce implică faptul că Hunter are intenţia să atace din nou, zise Patterson.

— E posibil. Cred că ai luat toate măsurile de precauţie.

— Le-am luat.

— Încă mai crezi că îţi ascund anumite fapte? zise Brognola zâmbind.

— Ştii foarte bine că e adevărat.

Brognola începu să râdă. Patterson îl imită.

Era mai bine să râzi decât să plângi.

— Mă simt cam obosit, spuse Brognola.

— Du-te la culcare. La ce hotel stai?

— Nu, nu vreau. Oricum, n-aş putea să dorm. Cum închid ochii, îmi apar fantomele trecutului. O mulţime de spiriduşi încep să danseze în jurul meu. Aproape că nu mai dorm, Greg.

— N-avem o meserie uşoară, zise Patterson oftând.

Deschise sertarul, luă a doua sticlă mică de whisky şi o puse de cealaltă parte a biroului.

— Adoarme spiriduşii, Hal! La mine chestia asta merge totdeauna.

— Asta nu e valabil şi pentru Hunter, zise Brognola. Nimic nu-l linişteşte. Acum e undeva aici. Varsă sângele duşmanului său. E sângele pe care noi ar trebui să-l vărsăm în locul lui, bătrâne. Dar în timpul ăsta, noi dăm noroc cu sticluţele de la Pan Am.

— Opreşte-te! bombăni Patterson. O să mă faci să mă îndoiesc de convingerile mele cele mai profunde. Bob Hunter e poate un tip formidabil... dar greşeşte. Ştii foarte bine asta. Greşeşte. Nu aşa se face dreptate.

— Nu, bineînţeles, mormăi Brognola. Dar ăsta e felul lui de a contribui, şi trebuie să recunoşti că e mult mai eficace decât noi.

— Aiureli!

— N-a împuşcat niciodată un poliţist, n-a făcut niciodată rău

unui om nevinovat. N-a cerut niciodată o favoare, nici ţie şi nici mie. Şi nici nu va cere. Ba chiar a refuzat o propunere.

— Deci e adevărat?

— Da, bineînţeles. Aproape tot ce se aude e adevărat. E mândru ca un lord irlandez. Trăieşte într-o fugă continuă. N-are nici un moment de odihnă. Nu ştiu cum reuşeşte să reziste. Ai măcar o mică idee de forţa de caracter de care ai nevoie ca să mergi zi de zi, de la o lună la alta, fără oprire? Pe cine poate să conteze? Ce-i mai rămâne? Spune-mi, ce-i rămâne?

Locotenentul rămase tăcut un moment apoi răspunse brusc:

— El şi-a ales viaţa asta. Nu? N-are decât să-şi aleagă alta.

— E chiar aşa uşor? Ca şi când ar dispune de un întrerupător! Ar fi uşor, adevărat. Ţi se întâmplă să stingi elementul poliţist?

— E stupid!

— Adevărat. Nu există întrerupător, nu? Deci vom fi poliţişti până la capăt, şi de aceea îl vom ucide până la urmă pe Bob Hunter, care e singurul tip în afurisita asta de ţară care a găsit mijlocul de a controla Mafia. E logic, nu?

Locotenentul se ridică lent şi se apropie de fereastră.

Brognola fumă în tăcere timp de un minut apoi luă teancul de rapoarte şi începu să le răsfoiască.

Din când în când, unul dintre ei ridica privirea ca să se uite la ceasul de pe perete.

Agentul în uniformă aducea rapoarte din când în când. Brognola le citea cu voce tare, apoi îl punea în teancul care creştea mereu. Patterson rămase lângă fereastră ca să contemple cerul, cu mâinile în buzunare, fără să scoată o vorbă.

În fine, sosi şi raportul special. Brognola îl citi cu o voce monotonă.

— Numeroase împuşcături semnalate în apropiere de Kuhio Beach. Maşini de patrulare se deplasează la faţa locului. *Tactical Force* e în stare de alarmă, unităţile sectorului patru se apropie de acel loc cu cea mai mare discreţie.

Patterson întoarse spatele ferestrei.

— Asta ar putea să fie ceea ce aşteptăm, zise el. Vii?

— Nu personal, răspunse Brognola cu o voce tristă.

Ţinea în mână receptorul telefonului şi, după toate aparenţele, formase deja numărul în timp ce citea rapoartele.

— Aici *Justice Doi.* Dă-mi-l pe ofiţerul de serviciu NSC. E urgent.

Patterson părăsi biroul cu pas grăbit.

La naiba cu fantomele!

Individul care conducea *Tac Force* voia să pună mâna pe Bob Hunter.

CAPITOLUL XVI

Cutiuţa electronică îl conduse pe Hunter până la plaja de lângă Kuhio Beach. Hunter avusese unele îndoieli înainte de a ajunge acolo, căci se temea că nu va găsi casa lui Chung printre celelalte reşedinţe, dar temerile i se risipiră când o zări pe Smiley pe plaja publică.

Tânăra femeie se plimba pe malul apei, cu un costum de baie care aveai impresia că va plesni dintr-o clipă în alta sub presiunea sânilor.

Dar nu era singură.

Pe plajă era un fel de *surprise-party.*

O duzină de fete cu fuste de pai dansau în faţa unui grup de pistolari cu privirea rece, care încercau zadarnic să se dea drept turişti.

La oarecare distanţă de apă, într-un pâlc de palmieri, un porc de lapte era pregătit la un foc de cărbuni, iar în jurul acelui animal apetisant se afla un grup de chinezi care discutau veseli.

Două bărci mari se aflau trase pe jumătate din apă, legănându-se domol pe valuri. Un chinez cu un pagne hawaiian stătea de pază lângă acele canoe şi câteva ambarcaţiuni noi pentru surf. În principiu, individul trebuia să treacă drept un indigen.

Într-un alt moment, această adunare n-ar fi atras atenţia, dar atât de dimineaţă arăta suspect. Era prea târziu ca să fie sfârşitul unei nopţi de orgie şi mult prea devreme ca să poată să fie un dejun organizat pentru un grup de turişti.

În afară de ei, pe plajă nu mai era nimeni.

La nord, lângă Waikiki Beach Center, câţiva amatori de surf matinali profitau de primele valuri ale zilei şi alte câteva persoane se plimbau paşnic.

Hunter era înarmat de luptă, lăsase vehiculul în urmă şi se apropiase trecând printre palmieri.

Se lăsă pe vine în mijlocul vegetaţiei la zece metri de Smiley, care se distra făcând desene pe nisipul umed. Rămase acolo, nemişcat preţ de câteva secunde, sperând că tânăra femeie se va uita în direcţia lui.

Hunter luă hotărârea să aştepte ca dansatoarele să ajungă la partea cea mai senzuală şi agitată a dansului lor, deoarece toate privirile aveau să fie îndreptate spre corpurile lor suple şi

fierbinţi. Apoi aruncă o medalie de trăgător de elită spre tânăra femeie în bikini.

Medalia căzu pe pulpa ei, apoi alunecă în nisip. Ea nu avu nici o reacţie vizibilă puse doar piciorul peste ea ca să-o înfunde în nisipul umed. Treptat, fata începu să se apropie de el, desenând în continuare arabescuri în nisip cu degetele de la picioare.

Smiley ajunse în locul unde se ascundea Hunter şi se lăsă în genunchi cu spatele la cheflii de pe plajă.

— Să ştii că-mi face mare plăcere să te văd, zise ea.

— Ce se întâmplă, Smiley?

— Generalul nu vine. Noi trebuie să ajungem la el.

— Asta înţelesesem şi eu.

— După toate aparenţele, asta fusese prevăzut ieri seară imediat după primul tău atac. Al doilea l-a obligat să accelereze programul, atâta tot. I-ai şocat rău de tot.

— De unde au ştiut?

— Eu le-am spus. După câteva minute a telefonat unul dintre oamenii lui Chung de undeva din oraş. Ne întâlnim în larg.

— Cine?

— Wang Ho, oamenii lui şi cu mine. Wang e cel care zâmbeşte tot timpul. Cred că e un ticălos. Ştiu că nu are intenţia să mă ducă până la capătul călătoriei.

— De unde ştii asta?

— Înţeleg chineza şi am surprins o discuţie. Vor vedea dacă voi reuşi să traversez canalul Kiwi înot. Unii cred că mă voi îneca.

Era o femeie uimitor de calmă, profesionistă.

— OK, zise Hunter. Continuă să te depărtezi. Când ajungi la pâlcul următor, ia-o la fugă. Maşina mea e oprită lângă Ohua Street. Te voi acoperi şi ne vom întâlni acolo.

— Nu, nu va fi chiar atât de uşor.

Unul dintre ucigaşi se depărtase de dansatoare şi se uita fix la Smiley. Cu mâinile în şolduri, tipul zâmbea cât se poate de ciudat.

— Atenţie! Eşti privită, şopti Hunter. Spune-mi totul, dar ai grijă.

— Au ajuns la concluzia că atacul de la Kalihi e poate începutul sfârşitului şi se tem să nu fie expuşi. Au schimbat cartierul general. Şeful este Wang. A luat o valijoară-diplomat din seif şi şi-a prins-o de încheietura mâinii. L-am auzit făcând o remarcă gărzii sale de corp, care se traduce astfel: „Aici e îngropat cadavrul”. În sens figurat. Dar cred că acele documente au o importanţă considerabilă. Avem nevoie de ele, pentru cazul în

care s-ar petrece un incident internaţional.

— OK, zise Hunter. Voi şterpeli documentele. Acum fugi!

— N-ai să poţi face treaba singur, zise ea cu nervozitate. Sunt aici, foloseşte-te de mine!

— Cât timp avem?

— Puţin. Trebuie să ne îmbarcăm în canoe şi să ajungem la iahtul care se află în larg de cealaltă parte a recifului.

— Ce aşteaptă?

— Iahtul! Cineva stă la pândă.

Hunter se gândi uitându-se la ucigaşul care se uita ţintă la Smiley. Individul părea decis să se apropie de ea.

— Fandoseşte-te în faţa tipului, zise Hunter. Atrage atenţia tuturor, fă-i să părăsească plaja şi nu te apropia de canoe.

— Şi pe urmă?

— Vezi care e mişcarea. Du-te. Timpul se apropie.

Smiley se ridică, se întoarse spre pistolar şi îi zise:

— Nu te distrezi? Sau eşti plictisit?

— Să zicem că mă plictisesc, răspunse tipul zâmbind.

Smiley râse şi începu să-şi mişte şoldurile.

— La ce foloseşte o fustă de pai? strigă ea.

Fără să mai adauge ceva, tânăra femeie începu să danseze, executând numărul care surprinsese publicul şi muzicienii de la San Juan şi până la Las Vegas.

În câteva secunde, Smiley reuşi să atragă toate privirile datorită senzualităţii ritmate ale mişcărilor. Dansatoarele hawaiiene se opriseră văzând bărbaţii urmărind-o pe Smiley spre pâlcul de palmieri unde se rumenea porcul de lapte. Dansul lor nu mai prezenta atractivitate, nu se mai afla nimeni lângă apă ca să le privească, doar poate chinezul care făcea pe indianul şi care, şi el, începuse să se apropie de palmieri cu paşi lenţi.

Hunter scoase armele şi le ascunse în tufişuri. O auzi pe Smiley strigând:

— Haide, bateţi din palme!

Tipii începură să bată din palme şi să scoată strigăte de enervare privind mişcările tinerei femei. Hunter profită ca să se strecoare în apă, cu o pungă de plastic între dinţi. Înotă spre larg, făcu un ocol mare şi reveni spre plajă, profitând de valurile Pacificului ca să se apropie de cheflii.

Trebălui lângă canoe preţ de vreo cincisprezece secunde.

După douăzeci de secunde ieşi din apă şi se întoarse în ascunzătoarea lui din mijlocul vegetaţiei.

Acum canoele aveau să sară în aer imediat ce avea să

activeze detonatorul electronic, care era doar o cutie mică de culoare neagră agăţată la centură. Nu folosise mult explozibil. Dar pusese destul ca să distrugă cele două canoe.

Imediat după ce ajunse în ascunzătoare, Hunter zări în larg un iaht care venea de la Ala Wai gonind spre Kuhio Beach.

A doua ambarcaţiune – mai mică – o urma pe prima, la câteva sute de metri în spatele ei şi mai în larg. Hunter îşi zise că era ambarcaţiunea rechiziţionată de SOG-3.

Unul dintre cheflii văzu şi el iahtul. Imediat fu dat un ordin şi festivităţile se opriră brusc.

Hunter o zări pe Smiley care se străduia să-şi aranjeze sutienul. Stătea lângă chinezul înalt care purta o cămaşă cu flori. Ceilalţi coborau pe plajă. Hunter privi mai cu atenţie. Era într-adevăr chinezul cu dinţi frumoşi care zâmbea tot timpul. Mai puţin acum. Avea la el o valijoară-diplomat legată de mână cu un lanţ.

Hunter ocoli prin spate, cu PM-ul pregătit. Pete Rodani, şeful venit de la Detroit, îşi conducea grupul spre canoe. Martin Pensa, reprezentantul bossului din Cleveland, îndruma al doilea grup spre a doua ambarcaţiune.

Wang Ho şi alţi trei chinezi stăteau la liziera pâlcului de copaci. Aşteptau nervoşi, fără să se mişte. Smiley era lângă ei.

Partida începea cu stângul.

Hunter ieşi la vedere şi trase o rafală la picioarele chinezilor.

Smiley plonjă într-o parte şi strigă un ordin dansatoarelor hawaiiene. Chinezii se întoarseră brusc spre Hunter. Expresia lor atât de calmă în mod obişnuit, lăsase locul angoasei şi incertitudinii.

Oamenii de lângă canoe începură să strige şi să agite armele; se auzeau ordine contradictorii.

Dar situaţia era fără ieşire. Chinezii se aflau între Hunter şi mafioţi; ar fi primit în plin gloanţele trase de ambele părţi.

— Nimeni să nu mişte! strigă Hunter.

Rodani, care se afla lângă canoe, confirmă ordinul lui Hunter:

— Opriţi-vă! Nimeni să nu tragă! Ce vrei, Hunter?

— Puteţi toţi să plecaţi! strigă Hunter. Fata rămâne cu mine!

— OK, domnule Wang! Faceţi cum spune! Veniţi.

Smiley spuse o frază în chineză. Asiaticul înalt se întoarse, se uită la ea cu un aer surprins, apoi se îndreptă spre canoe. Ceilalţi trei îl urmară, mergând cu spatele înapoi, cu ochii ţintă la Hunter.

Smiley se rostogoli, se adăposti între copaci şi îi şopti lui Hunter:

— Documentele, Bob! Documentele!

— O clipă, răspunse el cu calm.

Nu fu nevoie de mai mult. Chinezii se despărţiră, urcară câte doi în fiecare canoe, ajunseră la proră în timp ce oamenii de pe plajă împingeau ambarcaţiunile în valuri, apoi săriră în ele cu o rapiditate surprinzătoare, aruncând priviri neliniştite spre pâlcul de copaci unde se afla Hunter.

Acesta nu făcu nici o mişcare în timp ce despicau valurile mari dinspre mal, dar imediat ce ajunseră dincolo, Hunter activă detonatorul electronic.

Cele două canoe săriră în aer în acelaşi timp, explozia ridicându-le în aer. Hunter văzu doar două fulgere, câteva fragmente greu de identificat, apoi canoele dispărură în spatele unui zid de apă.

— Dumnezeule, murmură Smiley care încă mai stătea în genunchi la picioarele lui.

— Gata, spuse Hunter cu o voce calmă.

După câteva momente putură să vadă clar cele două ambarcaţiuni – sau cel puţin ce mai rămăsese din ele – arzând şi pe punctul de a se scufunda. În apă se aflau oameni care strigau cu disperare şi agitau braţele ca să fie văzuţi de cei de la bordul iahtului, aflat încă dincolo de reciful de corali.

— Nu vor putea să intre în golf, spuse Smiley.

— Niciodată.

Îşi desfăcu centurile, puse jos armele şi întinse PM-ul tinerei femei.

— Acoperă-mă, zise el.

O porni în viteză spre apă, plonjă în valuri şi înotă rapid spre naufragiaţi.

Ucigaşii veniţi de pe străzile oraşului nu-şi petrecuseră timpul liber ca să înveţe să înoate în valurile mari din Hawaii, preferând abrutizarea din localurile de noapte bucuriilor sporturilor nautice. Mulţi dintre ei înghiţeau zdravăn apă şi strigau înăbuşit.

Apa nu era chiar atât de adâncă, dar putea să pară pentru cel care nu era obişnuit să se descurce cu resacul.

Lui Hunter nu-i păsa deloc de mafioţii cuprinşi de panică. Voia doar să dea de chinezul înalt, care avea o valijoară legată cu un lanţ de mână. Îşi găsi omul plutind, dus în derivă de curent. Hunter împinse cadavrul spre plajă, apoi îl întoarse pe spate când ajunse la mal.

Martin Pensa apăru brusc în vârful unui val uriaş, cu privirea rătăcită, beat de furie. Se repezi spre Hunter înjurându-l,

încercând zadarnic să scoată din toc pistolul pe care îl pierduse. Smiley părăsi liziera copacilor şi trase o rafală care îl nimeri pe Pensa în dreptul pulpelor. Se prăbuşi în apă cu un urlet răguşit. Tânăra femeie mai trase o rafală spre alţi doi mafioţi care ajunseseră la plajă. Aceştia se aruncară iar în apă şi înotară mai departe, înainte de a încerca să revină spre mal.

— Lasă-i! strigă Hunter. Lanţul, Smiley! Taie lanţul!

Tânăra femeie rupse lanţul cu o rafală, aruncă arma lui Hunter şi luă valijoara.

Foarte aproape, pe drumul spre Kalakaua, se auzea o sirenă.

— Să plecăm! strigă ea. În câteva minute, plaja asta va fi invadată de poliţişti!

Hunter îşi trăgea sufletul şi se uita în larg. Iahtul se deplasa pe lângă recif în partea oceanului.

— E Chung, zise Hunter.

— Nu putem câştiga pe toate fronturile, Bob, zise Smiley. Vino.

— Încă nu mă recunosc învins, răspunse Hunter.

Alergă până la liziera palmierilor, se aşeză cu picioarele bine depărtate şi luă la ochi cu Auto-Mag iahtul.

Smiley venise în urma lui şi tropăia de nerăbdare.

— Bob, e curată dementă! Trebuie să plecăm! Repede!

— E deja prea târziu, zise el. Oamenii lui Patterson vor sosi imediat şi vor instala baraje pe toate străzile. Nu pot să trag în ei.

— Cine e Patterson?

— Un aliat fără să ştie. Stai într-o parte, Smiley. Vreau să-i urez vânt bun lui Chung.

Smiley se aruncă pe nisip şi Hunter trase imediat de două ori. Lăsă în jos arma ca să vadă efectul, apoi ridică din nou Auto-Mag şi descărcă rapid încărcătorul.

Nu ştia ce nimerise, dar iahtul viră şi se îndreptă imediat spre larg.

— Călătorie plăcută, zise ironic Hunter.

— Eşti dement! strigă Smiley. Complet dement!

Hunter îşi puse din nou centurile şi răspunse:

— Bineînţeles, dar am motivele mele. Spre libertate nu exista decât un singur drum, şi era blocat.

— Dar e ridicol! Nu poţi să scapi înotând...

— Cine vorbeşte de înot? Voi face puţin surf. N-ai făcut niciodată?

— Bineînţeles, totuşi...

— Eşti liberă să alegi. Dar trebuie să te decizi repede. Poţi să

rămâi pe plajă şi să aştepţi poliţiştii sau să vii cu mine şi să treci de cealaltă parte a recifului. Ce zici?

— De ce de cealaltă parte? întrebă ea.

— Ca să ajungem la ei, zise el arătând spre al doilea iaht.

Îi întinse un aparat mic.

— Încearcă să iei legătura cu ei. Eu mă duc să iau planşe.

— Dement! *Complet dement!*

Acum sirenele se auzeau din toate părţile şi se apropiau cu repeziciune. Hunter alergă până la rastelul de care erau agăţate mai multe planşe. Alese două, se întoarse, intră între copaci şi aruncă o mulţime de grenade fumigene.

— Hai! strigă el tinerei femei. Asta nu-i va împiedica să vină după noi, dar îi va face să întârzie un moment.

— Carl ne aşteaptă! zise ea cu o voce entuziastă.

Hunter se întoarse pe plajă şi puse planşele în apă.

— Alege, zise el zâmbind.

Smiley se repezi fără ezitare, cu mânerul valijoarei lui Wang între dinţi. Hunter o urmă, urcă pe planşă cu mare uşurinţă, apoi întinse o mână în timp ce tânăra femeie urca pe planşa ei.

Fumul se deplasa odată cu briza, umplând pâlcul de copaci cu o perdea groasă şi neagră de fum, care se întindea lent între palmieri ca o scurgere de lavă.

Aşezaţi liniştiţi pe planşe, Hunter şi tânăra femeie se depărtară spre larg încercând să ajungă la iahtul care îi aştepta lângă recif.

Distracţia de pe plaja de la Kuhio Beach se terminase prost pentru unii, bine pentru alţii.

Acum îi aştepta *Kingfire.*

CAPITOLUL XVII

Poliţia din Honolulu era formată din adevăraţi profesionişti. În alte împrejurări, Harold Brognola ar fi fost foarte încântat să-i privească la treabă. Dar în împrejurările actuale era destul de penibil.

Acei oameni îşi cunoşteau prea bine meseria.

Patterson plecase să conducă operaţiunile din cabina unui elicopter. Şiruri de poliţişti înconjurau parcurile lângă Kuhio Beach şi se pregăteau să invadeze terenul încercuit cu echipe speciale de penetrare. Alte unităţi patrulau pe străzile secundare din vecinătate şi barau drumurile de refugiu. Câteva elicoptere se roteau în aer menţinând permanent legătura cu forţele de la sol.

Şi ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, unităţile Liniei Unu a lui Brognola soseau de la Schofield Barracks sporind numărul forţelor anti-Hunter.

Brognola se instalase în sala de comunicaţii a celor de la *Tac Force* unde asculta cu atenţie toate rapoartele ca să-şi poată face o idee despre situaţia din exterior.

Fumul – problema principală până în prezent – se risipise. Poliţiştii împresuraseră plaja din ambele părţi, echipe speciale din *Tac Force* soseau prin spate iar elicopterele cercetau din aer plaja cu o mare minuţiozitate.

Asupra regiunii cădea o adevărată plasă.

Între timp, sute de turişti se apropiaseră de cordonul special şi complicau sarcina poliţiştilor prin prezenţa lor invadatoare. Câteva veliere se apropiaseră şi amatorii de surf stăteau pe planşele lor foarte aproape de plajă, se depărtau apoi când li se dădea ordin din elicoptere, dar reveneau aproape imediat după plecarea lor.

Prima decepţie a poliţiei se înregistra la vreo zece minute după darea alarmei. Cele două cordoane de poliţişti se uniseră pe plajă fără să „prindă” nimic. Brognola îşi trase scaunul mai aproape ca să asculte mai bine relatarea radiofonică a incidentului.

Greg Patterson, a cărui voce abia dacă se auzea din cauza turbinelor elicopterului în care se afla, era într-o stare de furie indescriptibilă.

— Luaţi-o de la capăt! răcnea el cu o violenţă prost stăpânită.

Smulgeţi tufişurile, ridicaţi stâncile! Nu se poate să fi scăpat!

Apoi îşi îndreptă furia spre unităţile aeriene.

— Elicopterele doi şi trei, extindeţi-vă raza de supraveghere cu o mie de metri! Elicopterul patru, întoarce-te să supraveghezi reciful! Dacă vedeţi ceva, chiar şi un băţ sau o conservă, coborâţi să verificaţi!

Brognola aprinse o ţigară cu o anumită satisfacţie.

— Ca să vezi, ca să vezi! zise el.

Un tehnician de la comunicaţii se apropie zâmbind respectuos.

— Cred că tipul a şters-o la un minut după ce s-a dat alarma, zise el. Pun prinsoare că primul elicopter de la faţa locului ar fi putut să-l găsească, dac-am fi ştiut la ce trebuia să ne uităm.

— Adică? întrebă Brognola interesat.

— Un individ care înoată sau face surf.

Sigur, era evident. Brognola zâmbi amintindu-şi de câte ori reuşise Bob Hunter să scape poliţiei înotând spre larg.

— Trebuia să supraveghem acea ambarcaţiune rechiziţionată la Ala Wai, nu? Unde e?

— Elicopterul patru trebuia să facă asta, domnule. A urmărit-o câteva minute, apoi locotenentul l-a chemat ea să se alăture celorlalte pentru inspectarea plajei. Cred că vor putea să găsească iar ambarcaţiunea de la Ala Wai oricând doresc, în orice caz, nu cred că a ajuns departe. Ultima dată se afla pe la Waikiki.

— Înţeleg. E o teorie interesantă în privinţa lui Hunter. Ar trebui să i-o transmiţi locotenentului.

— Cine? Eu? Nici vorbă, domnule, nu mă priveşte. Dar, teoretic, ipoteza mea nu e rea. Era destul să se dezbrace în slip. Sau nici atât. Ştiţi că poartă totdeauna un combinezon negru, nu? Ar trebui să vedeţi ce poartă cei care fac surf. Dacă combinezonul lui Hunter se udă, pun prinsoare că seamănă ca două picături de apă cu combinezoanele pe care le poartă amatorii de surf.

— Poate că ţi-ai ratat vocaţia, spuse cu seriozitate Brognola.

Tehnicianul îi zâmbi flatat.

— Citesc foarte mult, iar Hunter e un subiect fascinant. Mă interesez de el de mult timp.

— Aventurile lui ar putea să se sfârşească de-a binelea, spuse Brognola.

Se ridică, se duse în micul birou al lui Patterson şi ridică receptorul telefonului. Formă numărul de la *Pacific Military Command* şi ceru să i se trimită un elicopter.

Telefonul sună înainte de a fi putut ieşi din birou. Era căutat de la un alt birou al *Tac Force.*

— Justice treisprezece optzeci şi unu, raport de informaţii electronice, zise vocea de la celălalt capăt al firului. Posibilitate de contact cu subiectul, domnule. Există un raport scris. Aţi vrea să auziţi înregistrarea?

— Cum să nu! răspunse Brognola.

— Rămâneţi la telefon, domnule. Calitatea sunetului nu e prea bună. Înregistrarea s-a făcut după o frecvenţă civilă. Sursa, foarte slabă, emitea din sectorul aflat la vest de Oahu. E foarte scurt, domnule. Ascultaţi.

După câteva secunde, Brognola auzi vocea unei femei care striga:

— Aici SOG treizeci şi doi. Voi sunteţi acolo? Repede! Voi sunteţi?

Răspunse vocea unui bărbat:

— Smiley, Domnul fie lăudat! Ce faci?

— Ca de obicei. Sosim. Puteţi să ne daţi o mână de ajutor?

— Fără probleme. Suntem la jumătatea drumului. Spune-i să se grăbească!

— Venim!

Asta era tot. Tehnicianul îl întrebă pe Brognola:

— Aţi înţeles totul, domnule?

— Da, dar e negativ, minţi Brognola. Scoate înregistrarea asta din dosar şi distruge-o.

— În mod normal, domnule, ar...

— Nu-mi complica viaţa, locotenente! Ţi-am spus *să scoţi şi să distrugi.* M-ai înţeles? Distruge înregistrarea.

— Da, domnule, am înţeles.

— În ceea ce priveşte noile înregistrări, nu mă mai suna aici, voi pleca. Te voi suna eu.

Brognola închise şi zâmbi.

Se duse în sala de control şi văzu că tehnicianul se uita la el.

— Nu-ţi pierde speranţa, îi zise el. Încă nu s-a terminat.

— Poftim?

— Aventurile cu subiect fascinant. S-ar părea că mai are încă multe capitole de scris.

— I-o doresc în mod sincer, domnule.

— Şi eu, spuse Brognola părăsind repede sala.

*

* *

Era o ambarcaţiune veche, sigură dar prea puţin confortabilă.

Cabina era îngustă şi nu prea înaltă. Când intră în ea, Smiley avu totuşi impresia că descoperise paradisul.

Îi dădu voie lui Tommy Anders să-şi pună un plasture pentru că se julise rău în cursul cavalcadei de pe plajă, apoi se prăbuşi pe divan oftând de uşurare.

Hunter şi Lyons se aflau pe punte unde încercau să repereze aripile argintii ale micului avion pilotat de Toby Ranger şi pentru a stabili cursul de urmat, deplasându-se pe lângă Diamond Head în urmărirea iahtului *Phoenix.*

— E un tip ciudat, nu? zise Anders.

— Dacă te referi la Hunter, răspunse Smiley, descrierea ta mi se pare foarte săracă.

— Ce s-a întâmplat pe plajă?

— Oh, nimic special! A aruncat în aer două canoe, a ucis o treime din mafioţii din insule, a masacrat câţiva escroci chinezi, a ridiculizat poliţia hawaiiană... Şi, şi cred că asta e tot.

Anders pufni în râs.

— Uneori nu-mi vine să cred.

— Nu, nu-i tot. Dă-mi valijoara.

Anders luă valijoara şi o puse pe masă pipăind lanţul.

— Pun prinsoare că conţinutul merita toată osteneala, zise el. Să sperăm că n-a luat apă.

— M-aş mira, răspunse Smiley zâmbind. Am transportat-o între colţi aşa cum o leoaică îşi duce puii şi am desprins-o de mâna unui om cu o rafală de PM.

Anders dădu din cap cu o tristeţe comică.

— Te-ai înhăitat cu cine nu trebuie, Smiley. Ai grijă, tipul ăsta e contagios.

Smiley se înfioră amintindu-şi de scena de pe plajă.

— Am tras în cineva acolo dar... dar n-am simţit nimic. Nu avea nici o importanţă.

— Important e ce se află în valijoară, zise Anders. Vrei s-o deschid?

Ea încuviinţă.

— N-ai o ţigară? întrebă ea.

Anders aprinse o ţigară, i-o întinse, apoi desfăcu briceagul şi atacă valijoara.

Smiley trăgea lent şi lung din ţigară uitându-se la el cu ochii pe jumătate închişi.

— Sper să nu fie o capcană, spuse Anders. Dar cum să ştim?

Ea scutură din cap.

— Nu, nu-i nimic. L-am văzut când punea în ea documentele.

— Pe cine?

— Wang Ho.

— Cine e Wang Ho? întrebă Anders râzând. Operaţiunea asta devine ridicolă! Chung, Loon, Wang. O să devin rasist.

— A murit, Tommy. La fel şi ceilalţi. Şi am impresia că...

— Care ceilalţi?

— Asistenţii lui Wang. Acei oameni, Tommy, veniseră să negocieze ceva înspăimântător.

— Da... zise Anders. În orice caz, nu le-a reuşit, au murit cu toţii. Dar tu eşti vie. Nu-ţi poţi închipui cât de mult mă bucur.

Ea îşi puse mâna pe spatele lui.

— Mulţumesc, Tommy. Asta se datorează „armei mortale” de pe punte. Fără el, acum aş fi fost sfâşiată de rechini.

— Situaţia ar fi evoluat atât de rău?

— Da, nu exagerez deloc. Îmi vine să turbez când mă gândesc la imbecilii ăia de poliţişti.

— Să ştii că au o meserie de făcut, ca şi noi.

— OK, dar s-o facă în altă parte. Toţi cretinii ăia care scotocesc insulele ca să găsească... în fine, n-am să pot înţelege niciodată nimic. Tommy, cred că sunt îndrăgostită de el.

Anders zâmbi.

— Nu eşti singura, şi eu sunt îndrăgostit de el.

— Nu, nu aşa. Vreau să spun...

— Ştiu perfect ce vrei să spui. Ai face bine să te îndrăgosteşti de mine. Sunt mai puţin periculos şi am o asigurare pe viaţă.

— Şi pe tine te iubesc, Tommy.

— Da, ştiu. Vrei să spui...

Ea râse şi îl sărută. Începea să se destindă; Tommy o ajuta totdeauna în această privinţă. Şi îi era recunoscătoare pentru asta.

— Vrei s-o deschid eu, Tommy?

— Nu, aproape că am reuşit. Gata!

Îi întinse valijoara deschisă. Ea îi zâmbi şi puse stăpânire pe documentele lui Wang. Apa mării nu intrase în valijoară, nu se vedea nici o urmă de umiditate.

— E în chineză, spuse Anders uitându-se peste umărul ei. Nu-mi amintesc niciodată cum trebuie citit. De jos în sus, de la dreapta la stânga sau de-a curmezişul?

Mâinile lui Smiley începură să tremure. Examină o pagină, apoi încă una.

— Sune-mi, ce-i? zise Anders.

— Spune-i lui Bob să coboare, te rog, îi răspunse ea cu o voce

slabă.

— Nu te prosti, Smiley, spune-mi ce-i!

— O repetare a Cubei, îl anunţă ea cu calm.

— Ce, rachete?

— Doar nu trabucuri! se răsti ea. Adu-l aici pe Bob, e urgent!

În acel moment Hunter tocmai intra în cabină încruntat.

— Un elicopter l-a luat pe Chung, spuse el. Toby îi urmăreşte. Dar eu am terminat treaba. Voi însă puteţi acţiona mai departe!

Ieşi din cabină mai înainte ca ceilalţi doi să aibă timp să reacţioneze.

— Ce tot vorbeşte? strigă Smiley.

Anders se repezi la uşă, apoi se opri şi se uită la fata albă la faţă ca varul.

Nu era nevoie de nici o explicaţie. Zgomotul elicopterului umplu brusc cabina. O voce deformată de un megafon zise:

— Poliţia! Opriţi motoarele, urcăm la bord!

— Oh, nu! gemu Smiley.

— Nu se va bate, spuse Anders cu o voce posacă. Ăsta e sfârşitul.

CAPITOLUL XVIII

Acum două elicoptere survolau iahtul de croazieră. Aparatului poliţiei i se alăturase al doilea elicopter, un aparat militar de mari dimensiuni. Era clar că între cele două aparate avea loc o discuţie aprinsă.

Cei de jos îşi dădeau foarte bine seama că era vorba de o ceartă. Ea dură câteva minute, apoi aparatul militar se depărtă puţin, iar cel al poliţiei se plasă exact deasupra iahtului. Imediat se auzi o voce în megafon:

— Aici locotenentul Patterson de la poliţia din Honolulu. Cobor ca să vă vorbesc. Nu faceţi prostii.

Lyons făcu semn că înţelesese.

Se deschise o portieră şi cineva aruncă o scară de frânghie. Un tip înalt în costum gri începu să coboare lent.

Smiley îl lovi cu şoldul pe Lyons ca să-i atragă atenţia. Trebuia pur şi simplu să urle ca să se audă unul pe altul:

— E prizonierul nostru!

Lyons îi aruncă o privire disperată şi făcu un pas înainte ca să-l ajute pe poliţist.

Hunter le întoarse spatele şi plecă pe pasarelă, ca şi cum ar fi vrut să-i ignore pe cei care aveau să-i decidă viitorul.

*

* *

Tipul înalt stătea pe puntea superioară, cu armele la locul lor, cu mâinile pe pasarelă, cu faţa tristă şi întunecată, dar fără nici o urmă de agresivitate. Purta un combinezon negru care i se lipea pe corp şi avea pieptul plin de banduliere.

— Deci tu eşti, zise Patterson apropiindu-se.

— Eu sunt.

— Te afli în centrul unui litigiu juridic. Cel puţin asta e impresia mea. Dar pot oricând să te salt. Ce zici? Nu te-ai săturat?

— Până-n gât, dar voi rezista. Mulţumesc.

Poliţistul arătă spre armele agăţate la centura lui Hunter.

— Un adevărat arsenal. Ai fi putut să mă omori în timp ce coboram. De ce n-ai făcut-o?

— Nu tu eşti inamicul.

— Mi s-a spus asta.

Locotenentul întinse mâna şi arătă plaja.

— Sunt o mie o sută de oameni pe plajă, Hunter. Dacă mai pui

vreodată piciorul la noi – indiferent de motiv – vei fi ucis. Ai înţeles?

— Ai o echipă bună, Patterson. Poţi să fii mândru de ea.

— Sunt mândru! Chiar te crezi...

Locotenentul tăcu, dându-şi brusc seama cui îi vorbea.

— Mulţumesc, zise el simplu. La urma urmelor, poate că eşti un judecător mai bun decât mine. Dar ceea ce i-am spus e valabil, nu te mai întoarce!

— N-aş vrea să mă mai întorc.

— Cu atât mai bine. Şi Oliveras?

— Ce-i cu Oliveras?

— La ce mi-ar fi util?

— La o mulţime de lucruri. Începând cu infrastructura Organizaţiei în insule, reţeaua de traficanţi, sistemul de plată şi câteva informaţii despre organismele de turism. Dacă eşti puţin dur, va spune tot.

Hunter îi zâmbi locotenentului.

— Dacă e încăpăţânat, deşi mă îndoiesc, vorbeşte-i de mine. Îi e mai frică de mine decât de jurământul că va păstra tăcerea.

Patterson zâmbi şi el, ceea ce-l surprinse.

— Nu mă îndoiesc, spuse el. N-am să uit. Tu ai fantome?

— Ce să am?

— Fantome ale trecutului. Să nu-mi spui că nu suferi.

— Da, am regrete.

— Îmi închipui.

Locotenentul îi făcu semn elicopterului să se întoarcă. Evitase cu grijă să se uite la cele trei persoane care stăteau pe puntea inferioară, o femeie şi doi bărbaţi. Se uită în sfârşit la tânăra femeie.

— Relaxează-te, micuţo. Apa a fost bună în dimineaţa asta?

— Grozavă, răspunse cu sinceritate Smiley.

Patterson rânji şi apucă scara de frânghie. Lyons o prinse şi o ţinu în loc în timp ce locotenentul începea să urce. Se uită la Hunter pentru ultima dată.

— Uit de ele cu vodcă, îi zise el cât putu de tare, ca să acopere zgomotul elicopterului.

Hunter dădu din cap, răspunse, dar Patterson nu putu să audă ce spusese.

Dar nici nu avea nevoie să audă, căci cunoştea răspunsul. Ştia cum uita Hunter fantomele trecutului. Le îneca în sângele inamicului.

— Varsă puţin şi pentru mine, mormăi Patterson înainte de a

dispărea în cabina elicopterului.

CAPITOLUL XIX

Elicopterul luă rapid înălţime. Brognola se apropie de Hunter. Şi-i întinse mâna zicând:

— Îmi datorezi o favoare acum, sergente. Să nu crezi că mi-a fost uşor.

— Probabil că te-a costat, admise Hunter.

Nu era vorba de mulţumiri între aceşti adversari care se respectau reciproc. Admiraţia şi puţină prietenie erau de ajuns.

— Iar voi, zise Brognola întorcându-se spre agenţii SOG, va trebui să găsiţi o scuză valabilă pentru a explica prezenţa voastră aici, altfel ajungem cu toţii la mititica.

Hunter le întoarse spatele şi coborî în cabină.

Brognola o prinse de braţ pe Smiley şi îl urmă pe Hunter.

— Vino cu mine, SOG treizeci şi doi, zise el. Sunt tare nerăbdător să aflu unde ai fost timp de patru săptămâni.

Tânăra femeie se opri în faţa lui şi refuză să se mişte.

— Trebuie să vă cer să vă identificaţi în mod oficial, domnule Brognola.

— Nu mai spune! zise el uluit.

— Vorbesc foarte serios.

— Îmi dau seama.

Brognola scoase portofelul şi îi întinse o legitimaţie.

Tânăra îi zâmbi.

— Eram aproape convinşi că domnul Brognola ne controlează, dar nu eram siguri.

Brognola se uită la Lyons.

— Carl, ce se întâmplă?

— Chung a plecat în Hawaii cu elicopterul. Toby l-a urmărit cu avionul. Hunter l-a scos din ascunzătoare şi încercăm acum să ajungem la baza lui secretă. Aproape că ajunsesem la ţintă, Hal. Am fost nevoiţi să lucrăm împreună, situaţia era critică, nu aveam de ales.

— Mi-am închipuit, şi aţi făcut foarte bine, dar să nu mărturisiţi asta în scris.

— Oh, nu!

Smiley se uită întâi la Brognola apoi la Lyons. Începea să înţeleagă şi dezvăluirea nu-i făcea foarte mare plăcere.

— Frumos că aţi avut încredere în mine! zise ea ironic cu o voce plină de amărăciune.

Lyons roşi jenat. Brognola îi explică:

— Lumea noastră este o lume ciudată, domnişoară Dublin. Nu trebuie să te formalizezi când descoperi un secret.

— Nu mi-aş pierde timpul pentru asta! răspunse ea depărtându-se.

Brognola suspină.

— Nevasta mea nu crede nici o vorbă din tot ce-i spun. Mă întreb de ce.

— Să coborâm, Hal. Vreau să te informez în detaliu.

— Cineva va trebui să piloteze, zise Anders dând mâna cu Brognola. O s-o fac eu.

Actorul rămase pe punte în timp ce ceilalţi se adunară în cabină.

Hunter stătea deja la masa de bucătărie şi se uita la documentele scrise în chineză.

— Ce mai sunt şi astea? întrebă Brognola.

— Faimoasele secrete, îi explică Smiley. Nu te formaliza, patroane.

— Punct ochit! Despre ce e vorba?

— Poate de al treilea război mondial.

— E o glumă?

— Mi-ar plăcea să fie aşa. După aceste documente, omul care ducea valijoara era un înalt funcţionar al partidului comunist chinez. El...

— Wang Ho, preciză Hunter.

— Sunteţi siguri că aveţi nevoie de mine? se răsti Smiley.

— Auzi, termină!

— Nici un „auzi”! De patru săptămâni îmi risc viaţa şi nici măcar nu sunt lăsată să-mi fac ca lumea raportul.

— Ascultă! zise Brognola. Dacă vrei scuze, îţi prezint scuzele mele. E o meserie de ţăcăniţi, n-ai ce face. Nimeni nu subestimează şi nici nu-ţi dispreţuieşte ajutorul. Numai că sunt frânt de oboseală şi sunt prost dispus pentru că a fost nevoie să mă umilesc în faţa poliţistului de sus. Şi ca o încununare, sunt atât de bucuros că vă ştiu teferi şi nevătămaţi încât... La naiba!

Îşi şterse ochii.

Smiley începuse să plângă. Îl luă de gât pe Brognola şi îl sărută pe obraz.

— Sunt o proastă, zise ea. Iartă-mă.

Brognola se înroşi rău de tot, murmură ceva cu o voce răguşită şi o bătu uşurel pe spate pe tânăra femeie.

Smiley ieşi din bucătărie ca să-şi dea cu apă rece pe faţă.

Hunter luă o ţigară, o aprinse şi fumă răbdător.

Lyons se adresă lui Brognola:

— Presupun că ai primit raportul meu. Şeful încuviinţă cu o mişcare a capului uitându-se ţintă la tânăra femeie.

— L-am primit în dimineaţa asta în avion. Observatorii noştri chinezi ne-au spus că Wang şi Loon puneau ceva la cale. După ce am primit un raport complet despre Chung, am înţeles totul.

— Wang e mort, îi zise Hunter.

— Ah! Sper că l-ai îngropat sau l-ai incinerat.

— Mi-e teamă că nu.

— N-are importanţă, zise Smiley. Aceste documente îl condamnă. Unul dintre ele e un ordin de desfăşurare.

— Desfăşurare de ce? întrebă Brognola.

— De rachete.

Hal tresări.

— Dar n-au rachete tactice.

— Rachete strategice *Intermediate Range Ballistic Missiles.*

Brognola încremeni. Strânse documentele şi le puse în valijoară.

— Cazul s-a încheiat, zise el cu răceală. Veţi face la fel ca cele trei maimuţele. N-aţi văzut şi n-aţi auzit nimic.

Aruncă o privire spre Hunter.

— Iar în cazul tău: nu trebuie să faci nimic!

Hunter îi răspunse cu o voce rece:

— Dacă aş fi o maimuţică, poate că aş accepta această propunere, dar nu sunt şi nu pot să nu fac nimic.

— Aha!

Hunter nu avea intenţia să discute despre asta, dar voia să lămurească situaţia.

— E prea târziu ca să nu facem nimic, Hal. Tipul e pe fugă şi se va duce la rachetele lui. Toby îl urmăreşte şi ea nu-l poate scăpa. Poate că e singura şansă de a pune mâna pe el. Nu-i o problemă diplomatică, e o problemă de supravieţuire a...

— Nu tu hotărăşti asta!

— Nu avem timp să supunem problema dezbaterii unei terţe persoane!

— Părerea mea e totuşi că...

— Bine. Guvernul chinez este chiar atât de nebun încât să subvenţioneze aşa ceva? Să pună la cale o lovitură împotriva celei mai mari puteri din lume? Republica Populară Chineză nu dispune de mai mult de douăzeci şi cinci de IRBM-uri, şi nu are nici aviaţie, nici marină şi nici forţă de bombardament. Compară

asta cu arsenalul nostru. Peste o mie de ICMB-uri care vor zbura acolo unde vom dori noi. Cinci sute de bombardiere strategice încărcate cu rachete nucleare. O flotă incredibilă, vreo sută de submarine atomice... Al treilea război mondial? Nici vorbă, Hal. Nici vorbă de aşa ceva dacă se începe aici cu o mână de IRBM-uri. Raza lor de acţiune e mai mică de cinci mii de kilometri.

— Sunt de aceeaşi părere cu Hunter, zise Lyons.

— Şi eu, spuse Smiley. Numai că... Cunoscând spiritul chinez cum cred că-l cunosc, chinezii n-ar abandona partida dacă am începe să facem paradă cu armamentul nostru. Asta mă îngrijorează. Îmi amintesc că era gata să ne batem cu toţii din cauza Cubei.

— Atunci ce rost are această desfăşurare ridicolă? întrebă Lyons.

— De-aia zic eu că nu e vorba de guvernul chinez, insistă Hunter.

— Cine a semnat ordinul de desfăşurare? o întrebă Brognola pe Smiley.

— Loon Chuk Wan. E contrasemnat de Wang.

— E foarte ciudat, zise Lyons. Ce legătură să fie cu Mafia?

— Poate că nici una, răspunse Hunter. Sau poate o legătură foarte precisă. Asta ar trebui eventual să ne îngrijoreze. E posibil ca mafioţii să-şi fi făcut iluzii. Visează de prea mult timp marea lovitură. Până la proba contrară, părerea mea este că au fost escrocaţi.

— Pretinzi că cei din *Commissione* nu ştiu că aceşti tipi importă rachete? întrebă Brognola.

Hunter dădu afirmativ din cap.

— Da. Li s-a spus cu siguranţă că e vorba de arme defensive.

— Posibil. Sau e o escrocherie dublă. Mafioţii fac pe proştii dar, după ce rachetele vor fi instalate, se vor debarasa de chinezi şi se vor folosi de ele numai pentru propriile lor interese.

— Să ne imaginăm situaţia, le sugeră Lyons. Ce-ar putea să facă cu ele?

— O ameninţare, răspunse Brognola. Ar putea să şantajeze pe toată lumea.

— Ar fi ceva internaţional, zise Lyons. Ne întoarcem la *cosa di tutti cose.*

— Să admitem, zise Hunter. Dar mai e şi Chung, care mă fascinează. Ce este el de fapt? Un general chinez sau şeful execuţiilor Mafiei în insule?

— Nu poţi să răspunzi singur? întrebă Brognola.

— Nu. Dar ieri seară, la vila lui, l-am auzit spunând acestui Wang, râzând, că vor lăsa fără cap zece mii de italieni.

Brognola ridică braţul cu un aer pierdut şi zise:

— Treaba se agravează de la o secundă la alta! Trebuie să închid această operaţiune!

— Stai, Hal, zise Hunter. Undeva pe insulele astea există nişte rachete IRBM care au o autonomie de aproximativ cinci mii de kilometri. Nu are importanţă cine se va folosi de ele, pericolul e acelaşi.

— Continuă.

— Suntem cu toţii de acord că este o adevărată nebunie. Dar nu e oare nebunia unui dement cea care îi îngrijorează permanent pe şefii noştri de stat? Nu tremură ei în fiecare clipă la gândul că un nebun ar putea să ne arunce într-un holocaust nuclear?

— Mai departe?

— În cel mai bun caz, rachetele sunt în mâinile Mafiei. Asta le face mai puţin periculoase?

— Nu.

— În cel mai rău caz, sunt în mâinile lui Chung. Nu ale guvernului chinez, ci în cele ale lui Chung. Chung, care pregăteşte o lovitură urâtă. Asta e mai liniştitor?

— La naiba, nu! exclamă Brognola înfiorându-se.

— Să ne imaginăm, continuă Hunter, că un general disident vrea să pună în dificultate partidul comunist chinez. Să ne imaginăm că nu suportă deschiderile de pace. Poate că e paranoic? Să presupunem că reuşeşte să fure câteva rachete de la guvernul său şi că după aceea reuşeşte să le instaleze la îndemâna inamicilor săi imaginari. Nu-i mai rămâne decât să se instaleze la comanda maşinii infernale şi să tragă o rachetă asupra oraşului San Francisco, apoi să continue cu Los Angeles, Portland, Seattle etc. Ar însemna sfârşitul deschiderilor de pace. Da?

— Cam aşa, zise Lyons.

— Opera unui nebun, spuse Brognola.

— Exact, continuă Hunter. Ai dosarul medical al generalului Loon Chuk Wan sau al complicelui său Wang Ho?

— La naiba! murmură Brognola.

— E complicat să lansezi IRBM-uri? întrebă Lyons.

— Comenzile de acţionare nu sunt la îndemâna primului venit dar, dacă sunt destul de abili ca să importe rachete, sunt în stare să aducă tehnicieni capabili să monteze sistemul.

— Ne întoarcem la un singur lucru, zise Lyons. *Intenţia.*

— Şi la asta trebuie să adăugăm faptul că l-am făcut să intre în panică, lucru pe care nu l-aş fi făcut dacă aş fi ştiut că am de-a face cu un tip care deţine arme nucleare.

— Asta spuneam şi eu, zise Brognola. Nu e o aventură pentru amatori.

— Ce-i un profesionist, Hal?

— Păi, e...

— E un tip ca mine sau ca tine care face o mulţime de tâmpenii cu cea mai mare bună voinţă din lume, zise Lyons întrerupându-l.

Se uită brusc la Smiley.

— Am presupus o mulţime de lucruri, zise el, dar cred că ar trebui să o ascultăm pe persoana care l-a cunoscut cel mai bine dintre noi. Cine e Chung? Smiley, tu ai trăit patru săptămâni cu el. Ce face? Ce plănuieşte?

— Pregăteşte al treilea război mondial. Am încercat să vă spun, dar nimeni n-a vrut să mă asculte. Generalul e un vultur, un războinic pasionat ca aproape toţi militarii chinezi. Puţin le pasă de revoluţie, iar politica este un mijloc de a-şi atinge scopurile.

— Omul însuşi? întrebă Hunter.

— În acest moment îi este frică.

— Nu mă poţi opri, Hal, conchise Hunter. Poţi să tragi în mine, dar nu mă poţi opri.

— O să jucăm pe toate tablourile, zise Brognola. Voi face un raport către Pacific Command şi voi aranja o conferinţă la vârf. Voi nu m-aţi văzut aici. N-am venit aici.

— Vom avea nevoie de elicopterul tău, zise Hunter. Iar dacă descoperim baza secretă, cu siguranţă că vom mai avea nevoie de ceva.

— Vi-l voi trimite, promise Brognola. Şi tot ce veţi avea nevoie. Dar, pentru Dumnezeu, să nu comiteţi ireparabilul!

Dădu mâna cu toţi, se îndreptă spre uşa cabinei, iar acolo se întoarse cu un zâmbet ironic şi le zise:

— Distracţie plăcută!

CAPITOLUL XX

Brognola trimise înapoi un elicopter, dar nu pe al său. Era un aparat UH-1 „Huey” de război cu un echipaj complet – pilot, copilot şi doi mitraliori. Mai avea şi o cală enormă pentru transportul trupelor.

Al cincilea om coborî din elicopter ca să ducă ambarcaţiunea înapoi la Ala Wai.

Pilotul era *Chief Warrant* Steve Richards, un fost luptător în Vietnam, unde îndeplinise o mulţime de misiuni şi căruia i se explicase vag misiunea la care lua parte acum.

Brognola le mai trimisese şi hărţi, documente despre armele chineze, truse de prim-ajutor pentru junglă şi o mulţime de unelte precum şi haine pentru Smiley.

Căpitanul Richards întrebă cine era domnul Frappant, întinse mâna şi zise:

— Am primit ordin să ascult necondiţionat ordinele pe care mi le veţi da.

Căpitanul se uită cercetător la Hunter şi înţelese că acel om nu se numea Frappant.

Hunter o puse pe Smiley – care îmbrăcase imediat hainele de luptă trimise de Brognola – să stea jos în locul copilotului şi îi ceru să stabilească contactul cu avionul lui Toby. Anders se ocupa de arme. Hunter şi Lyons se instalară ca să studieze hărţile şi documentele despre armele chineze. Hunter se ocupă apoi de rachetele chineze în timp ce Lyons se ocupa de topografia Hawaii-ului.

Copilotul le aduse căşti care îi legau de aparat.

Mitraliorii armau şi verificau tunurile.

Lyons aruncă o privire admirativă în jurul lui.

— E o adevărată fortăreaţă, zise el.

— E o ameliorare a vechiului 1-B, răspunse Hunter. Uite, asta nu e bine.

— Ce?

— Chinezii au un IRBM mobil ca SS-XZ-ul rusesc.

— Ce autonomie are?

— Aceeaşi ca Polaris A-3, aproape patru mii opt sute de kilometri şi un cap nuclear de o megatonă.

Lyons înjură cu jumătate de glas.

— Ai avut dreptate. Ar putea să tragă asupra Los Angeles-ului.

Familia lui Lyons se afla exact în acest oraş.

— Nu le vom lăsa această ocazie, promise Hunter.

— Suntem siguri că dispun de astfel de rachete?

— Presupun că da. Aceste documente nici măcar nu sunt marcate Top Secret.

Se uită în faţă şi o văzu pe Smiley discutând aprins cu căpitanul. Branşă interfonul.

— Nici un contact, Smiley?

— Nu, cred că încă e mult prea departe de noi.

— Ar fi posibil s-o prindem mai uşor urcând, dacă nu aveţi nimic împotrivă să pierdeţi puţin timp, le sugeră Richards.

— Atunci urcă, zise Hunter.

— Am înţeles. Urcăm.

— Sunt îngrijorat în privinţa rezervelor ei de carburant, zise Lyons. Nu se poate învârti la nesfârşit.

— Probabil că zboară deasupra lor, spuse Hunter. Dar partea cea mai grea abia acum urmează. Dacă tipii iau hotărârea să zboare cât mai jos, treaba s-ar putea complica rău de tot. În munţii ăştia ai putea să pierzi şi un escadron de elicoptere.

După câteva momente, pilotul le întrerupse gândurile negre:

— Cred că am stabilit contactul. Branşaţi pe canalul trei.

Hunter branşă pe canal la timp ca s-o audă pe Toby zicând:

— ... din cauza ta. Toată lumea e bine?

— Foarte bine! răspunse Smiley. Zburăm la patruzeci de minute în spatele tău. Care e situaţia?

— Normală. Dar tipul e un navigator tare. Trecem de la o insulă la alta. Am survolat Molokai şi vârful nord-vestic al insulei Maui. Acum survolăm Canalul Kealaikahiki în direcţia vest şi ne aflăm la şaisprezece kilometri sud de Lanai.

Lyons trudea din greu pe hartă.

— Am înţeles, zise Smiley. Rămâi pe recepţie. Cred că arma mortală vrea să-ţi vorbească.

— Ai făcut treabă bună, Toby, spuse Hunter. Mai ai destul carburant?

— Am văzut focul de artificii de pe plajă. Ai o asigurare de viaţă?

— Bineînţeles, şi tot eu sunt şi Asistenţa Socială. Carburantul?

— Suficient, doar dacă individului nu-i vine ideea să survoleze fiecare insulă din Pacific.

— Poate că e un noroc, pentru noi, Toby. Vom profita încercând să te prindem din urmă. Nu face imprudenţe. Strategia e diferită, ne aflăm în faza terminală.

— Nu se poate! OK. Toată echipa e acolo?

— Toată. Ne întâlnim la faţa locului. Nu pierde contactul, dar redu comunicaţiile.

— Am înţeles! Pe mai târziu!

Hunter branşă interfonul şi se adresă căpitanului:

— Direcţia Mauna Loa, căpitane. Cât poţi de repede!

— Am înţeles. O să-mi spuneţi şi mie despre ce e vorba?

— Trebuie să găsim şi să ucidem, căpitane!

— Ah! Ăăă... am fost amândoi în acelaşi timp în Vietnam. Am făcut câteva zboruri cu Pen Team. În care erai?

— Able Team.

— Ah, da! Atunci e ca în timpurile bune. O să mă puneţi să trag?

— Sper!

— Şi eu, zise Lyons. Situaţia e prea gravă.

Deodată Hunter îşi dădu seama că ochii lui nu mai stăteau deschişi.

— Ocupă-te de toate, Carl, îi zise el. N-am mai dormit de două zile şi de două nopţi.

Era ca şi cum ar fi răsucit un întrerupător: nici măcar nu mai auzi răspunsul prietenului său şi nici zgomotul aparatului care îşi continua zborul fără nici un incident. Apoi se trezi brusc auzind în căşti vocea lui Toby Ranger.

— Nu-mi vine să cred! Au dispărut! Exact deasupra craterului. Cobor ca să văd mai de aproape!

— Fii prudentă! zise Smiley.

Hunter se adresă lui Lyons:

— Ce-i? Unde sunt?

— Cred că la baza secretă.

Hunter branşă microfonul.

— Toby, aruncă un *marker* şi pleacă!

— Nu înţelegi, răspunse ea cu o voce foarte slabă. Erau aici şi apoi, brusc, nu mai erau. Au dispărut pur şi simplu. Ah, încep să înţeleg! Au... Trag în mine! M-au nimerit!

Aşteptă să continue, dar mai departe fu doar o lungă tăcere.

— Toby! E grav?

Nici un răspuns.

Smiley strigă:

— Toby! Toby!

— Oh, Dumnezeule! se lamentă Lyons.

Vocea lui Richards se auzi brusc în interfon:

— O reperasem pe radar, Frappant. A dispărut. A căzut.

— Unde? Care e poziţia? O ştii?

— Afirmativ. La douăzeci de minute de noi. Dar terenul e foarte prost acolo.

Douăzeci de minute.

O eternitate.

CAPITOLUL XXI

X-ul de pe harta căpitanului era trasat peste o îngrămădire de stânci neregulate, din apropierea unei scobituri enorme ale cărei pante abrupte erau acoperite de o vegetaţie prea puţin ospitalieră.

Smiley se înfioră.

— Oh! Dacă e jos, acolo...

Hunter puse mâna pe umărul căpitanului.

— Am văzut ceva la ora paisprezece, zise el. Acolo! Încă îl mai văd!

— Am înţeles. Îl văd şi eu.

— Asta e! exclamă Anders.

Într-adevăr, erau rămăşiţele micului avion pilotat de Toby, cocoţat în vârful unui mungel nu prea înalt dar ascuns aproape în întregime de vegetaţie.

— E recent, zise pilotul. Altfel jungla l-ar fi acoperit deja.

Se aflau aproape direct deasupra carlingii sparte.

— Nu e practic pentru coborâre, zise Hunter.

— Aţi putea încerca cu ajutorul macaralei, sugeră pilotul.

Hunter se duse imediat în partea din spate şi îşi prinse harnaşamentul.

După câteva momente, Exterminatorul se legăna între copaci. Imediat ce atinse pământul, dispăru câteva minute, dar reveni rapid şi se lăsă tras înapoi în elicopter. Expresia lui era liniştitoare şi în acelaşi timp îngrijorată.

— Nu ştiu cum a supravieţuit acestei căderi, dar probabil că a scăpat. În cabină e puţin sânge, dar asta e tot. Au venit şi au scos-o din carlingă. Am văzut urmele unui vehicul, poate un jeep. La zece metri de avion se vede un gard din grilaj – de aici nu se vede – cu un panou pe care scrie: *Pan Pacific Geological Laboratory.*

Smiley îşi muşca uşor unghiile.

— Doamne, Bob, dacă a...

— Cred că ăsta e locul pe care îl căutăm, spuse Hunter.

— Stai puţin, zise Lyons frecându-şi tâmplele. Acum două săptămâni am venit să verificăm acest loc. E un grup de cercetători care studiază vulcanii.

— Ai intrat? întrebă Hunter.

— Nu. Am verificat permisele. Au fost subvenţionaţi de guvern.

E o treabă serioasă. Cercetări tectonice.

— Ce-i asta?

— Studiul scoarţei terestre, a structurii ei. S-au instalat într-un crater stins şi...

— Stai puţin! Toby a spus că au dispărut exact deasupra unui crater... Nu?

— Doar nu te-ai fi aşteptat să găseşti un panou pe care să scrie „Zonă cu rachete”, spuse ironic Smiley. Grupul e o acoperire. Haide să vedem!

Anders adăugă:

— Iahtul se numea *Phoenix Peleea.* E o pasăre legendară care renaşte din propria cenuşă.

— Şi zboară până în California, zise Smiley. Ce acoperire simpatică totuşi! Cine ar veni să caute rachete în craterul unui vulcan?

— Ce zici, Bob? întrebă Lyons.

— Ăsta e *Kingfire,* răspunse Hunter. E logic. Nimeni nu se miră când o expediţie de cercetători aduce un echipament greu şi nu e deloc anormal ca zona să fie înconjurată de un gard. Căpitane, haide să aruncăm o privire! La cea mai mică împuşcătură, declanşezi tunurile!

— Am înţeles! exclamă vesel Richards. Mitraliori, la posturi! Pornim!

Smiley fu obligată să-şi părăsească locul căci copilotul se instală lângă căpitanul Richards.

Coborâră la înălţimea copacilor şi găsiră un luminiş la vreo treizeci de metri de gard. În centrul acestui spaţiu se afla o baracă din materiale prefabricate, atât de lungă şi de joasă încât era aproape invizibilă, cu atât mai mult cu cât fusese construită într-o scobitură care, văzută de sus, putea să semene cu un al doilea crater. De la această altitudine însă, văzură imediat prelata imensă vopsită cu aceeaşi culoare ca lava din jur, suspendată deasupra scobiturii.

Sub prelată se ascundea probabil un crater, un crater lat de vreo treizeci de metri. Nu era un crater mare în comparaţie cu cele din insule, căci craterul Haleakala, din Maui, era mai mare decât insula Manhattan de la New York. Dar. Acesta era, în orice caz, destul de mare ca să conţină şi să ascundă câteva rachete IRMB.

De asemenea, în vegetaţie se afla ascunsă o macara mobilă.

Hunter se adresă pilotului:

— Gata, căpitane! Plecăm!

Doi oameni ieşiseră din clădire şi se uitau la elicopter cu mâinile în şold. Unul împinse impertinenţa până la a le face un semn amical cu mâna.

Smiley exclamă brusc:

— Ăsta e Nate Flora!

— Unde e elicopterul? întrebă Lyons.

— Probabil sub prelată, răspunse Hunter.

Elicopterul urcase la vreo sută de metri şi se menţinea la o oarecare distanţă de incintă. Hunter îşi dusese echipa în partea din spate unde toţi se pregăteau pentru luptă.

— Iată cum vom proceda, zise el. Va trebui să acţionăm foarte repede şi să lovim foarte puternic. Partea proastă e că va trebui să ne hotărâm mişcările pe măsura derulării evenimentelor. Smiley, tu vii cu mine pentru că voi avea nevoie mai mult ca sigur de un translator.

Pilotul veni la ei ca să se informeze. Avea faţa foarte serioasă.

— Lyons şi Anders ne vor acoperi în exterior. Nu trebuie ca inamicul să poată ieşi în câmp deschis. Veţi lucra în colaborare cu căpitanul Richards care vă va fi de mare ajutor. Mai întâi o vom căuta pe Toby şi vom încerca s-o scoatem de-acolo. Căpitane, dacă vezi jos o blondă drăguţă, nu ezita, du-te după ea. Carl, dacă ai posibilitatea, încearcă să dai jos prelata.

Pilotul le dădu aparate mici cu care să poată comunica.

— Dacă aveţi nevoie de puterea mea de foc, zise el, nu vă formalizaţi, daţi-mi o strigare. Încercaţi doar să-mi explicaţi cu aproximaţie unde trebuie să trag. Sergente, poţi să-mi spui ce-i sub prelată?

Hunter agăţă un PM de umăr şi răspunse:

— Cinci-şase megatone, căpitane. Să nu tragi acolo căci s-ar putea ca insula să dispară brusc cu noi toţi!

Căpitanul se albi la faţă.

— Dar ce-i acolo? întrebă el.

— Credem că e vorba de rachete IRBM chinezeşti. Spune-le mitraliorilor să nu tragă în prelată. Lasă-ne ca pe infanterişti, pe urmă urcă ca să ne acoperi. Vom hotărî mişcările pe măsură ce ne vom deplasa. Ar trebui să faci la fel.

— Am înţeles. Sunteţi gata?

— Suntem gata.

Pilotul se întoarse în cabină. Hunter le zâmbi prietenilor şi aliaţilor săi.

— Vă urez noroc, zise el. Trageţi fără somaţie! Urmaţi-mă imediat ce voi sări afară. Va coborî la câţiva metri de sol. Îl veţi

simţi venind în picaj. Atunci va fi momentul să ieşim. Nu ezitaţi şi, nu vă uitaţi în urma voastră. Alergaţi imediat ce atingeţi pământul şi fiţi gata să trageţi. Întrebări?

— Da, zise Anders care avea o mutră ciudată. Cum putem părăsi echipa asta trăsnet?

— Lăsându-te ucis, răspunse Hunter zâmbind.

— OK, rămân cu voi.

Elicopterul coborî în curbă, trecu la nivelul copacilor şi se lăsă şi mai mult. Ajunse deasupra luminişului urcă brusc câţiva metri apoi acceleră paralel cu solul. Oamenii începură să iasă din clădiri claie peste grămadă şi o sirenă se porni să sune în momentul în care elicopterul se lăsă brusc în picaj.

— Săriţi! strigă Hunter înainte de a se avânta afară din aparat.

Ceilalţi îl urmară, apoi elicopterul urcă din nou spre cer, trăgând continuu pentru a degaja terenul în faţa grupului de comando condus de Hunter.

Hunter trăgea mecanic, fără ca mintea să-i fi dat ordin s-o facă. Era conştient de împuşcăturile trase în urma lui.

În faţă, oamenii cădeau, mureau într-un mod cumplit, urlând, prăbuşindu-se peste pietrele poroase şi inundându-le cu sângele lor.

Se lovi de uşa clădirii în plină alergare, schimbând simultan încărcătorul PM-ului. Trei chinezi în uniformă kaki apărură în faţa lui, apoi se prăbuşiră imediat, toţi îndoiţi de rafala lui ucigaşă.

O văzu fulgerător cu coada ochiului pe Smiley Dublin. Ţinea în faţă PM-ul a cărui ţeavă părea înconjurată de o aureolă de foc; faţa ei era de-a dreptul de nerecunoscut.

Înăuntru nu erau nici ziduri şi nici pereţi despărţitori, doar o gaură mare spartă în stânca vulcanică care servea drept cuşcă ascensorului. Ai fi putut coborî câteva automobile odată. Clădirea era plină de mese de lucru, ca un atelier gigant. La capăt se afla o sală de odihnă şi destindere în spatele unui perete din sticlă.

Doi newyorkezi bine cunoscuţi intrară în fugă – Dominick şi Flora. Asta confirma prezenţa vestitei *Commissione* în inima vulcanului, în *Kingfire.* Hunter se simţi ruşinat de josnicia semenilor săi.

Mai înainte de a fi putut spune ceva, Smiley sărise asupra lor tăindu-i în două de la mijloc cu o rafală lungă.

Peretele de sticlă se sparse şi începu să cadă o ploaie de cioburi, clinchetind vesel, în timp ce sirena continua să sune cu disperare.

— Smiley, opreşte-te! strigă Hunter. Opreşte-te!

Ea lăsă să-i cadă arma din mână şi se întoarse spre el cu o încetineală de somnambul.

— Dumnezeule, Bob! şopti ea. Îmi plăcea!

— Aiurea! exclamă el. Era doar o reacţie, atât. Toby se află undeva înăuntru, du-te după ea.

Apoi o lăsă şi alergă până la marginea găurii. Puţin înaintea lui, în dreapta, se afla al doilea perete de sticlă iar în spatele lui o consolă de control. Înaintă, trase o rafală lungă în tabloul de control, dar nu se întâmplă nimic, căci gloanţele ricoşară inofensive. O luă din loc, alergă pe lângă groapă, găsi o scară şi începu să coboare spre fundul vulcanului. Apoi, brusc, luminile se stinseră, sirena amuţi, tirul scăzu în intensitate.

Se pomeni într-un întuneric complet, dar continuă totuşi să coboare pe pipăite. În curând, o lumină vagă apăru deasupra, apoi razele soarelui se revărsară peste puţul diabolic. Era o imagine demnă de pana lui Dante. De jur-împrejurul lui zăceau tunuri lungi din oţel cromat în care se oglindeau razele de soare.

Două rachete erau înălţate, mândre şi inofensive, incomplete. Le lipsea capul nuclear.

Hunter, care trecuse printr-un adevărat infern ca să ajungă acolo, fu ispitit să se aşeze jos, să râdă, să aprindă o ţigară şi să se culce. Dar merse mai departe, pătrunzând tot mai departe în măruntaiele vulcanului. Descoperi din ce în ce mai multe rachete inutile. Văzu tunele care porneau în toate direcţiile, văzu liniile ferate pentru transportul rachetelor şi îl văzu pe Chung. Stătea lângă o rachetă, culcat, cu mâna pe oţelul strălucitor şi neted, cu ochii spre Hunter.

— Ai spus că o să-mi tai capul, generale. Vino după el.

— Nu tu m-ai învins, ci *ea* zise chinezul.

— Într-un fel sau altul, ai fost învins. Să mergem!

— Floarea de lotus e punctul meu slab. Adevărat?

— Bineînţeles, răspunse Hunter.

Chinezul îi întoarse spatele şi se depărtă. Hunter strigă după el, îi trase o rafală la picioare, dar generalul merse mai departe.

Hunter îl lăsă să plece. Destinul lui nu era să moară sub pământ. Îl aştepta o altă pedeapsă.

Când Hunter urcă la suprafaţă, îl văzu pe Carl Lyons care trecea pe lângă răniţi, morţi şi muribunzi, vrând să vadă dacă printre ei se afla vreun personaj demn să fie menţionat în raport.

— Să plecăm de-aici, zise Hunter.

— Ce-ai găsit?

Hunter îl prinse de braţ şi îl trase după el.

— Ce trebuia să găsesc. Nu există decât un singur mod de a termina această operaţiune. Haide.

— Smiley a zis...

— Îngerul morţii.

— Ce?

— Nu, nimic.

— Te simţi bine? întrebă Lyons.

— Mă voi simţi mai bine după ce acest loc nu va mai exista.

Fetele erau deja la bordul elicopterului care plana la câţiva centimetri de sol, perfect stabil şi controlat. Anders îi văzu venind şi alergă înaintea lor, apoi urcară toţi în aparat. Hunter intră imediat în cabină şi zise pilotului:

— Urcă. Armează rachetele şi aruncă în aer întreaga instalaţie.

Pilotul se albi la faţă.

— Şi cele şase megatone?

— Nu sunt aici. Aici e doar carburant pentru rachete. Aruncă totul în aer.

După un minut, cerul fu străbătut de fulgere şi proiectile aprinse pătrunseră în puţul infernal.

Din groapă ieşi un fum negru şi gros, o serie de explozii înspăimântătoare făcură să se cutremure pământul şi unda de şoc făcu elicopterul să vibreze.

Hunter stătea lângă portiera deschisă şi văzu dispărând visul josnic al unui imperiu plin de cruzime, apoi o strânse în braţe pe Smiley care începu să plângă.

Flăcările se ridicară spre cer şi Hunter crezu o clipă că zeiţa focului, Peleea, dansa pe norii incandescenţi zâmbindu-i.

— Bob, zise Smiley lipindu-se de el, e o lume odioasă. Nu ţi-am povestit totul, nu ştiu dacă într-o zi voi putea spune totul. Există atâtea secrete! Şi eu... eu...

— Taci, zise el. Cum se simte Toby?

— O doare, dar e bine.

— Şi cum se simte Smiley?

— E bine, dar o doare! Oh, Bob, ce-am avut mai înainte?

— Asta ni se întâmplă tuturor mai devreme sau mai târziu. Ai ajuns la disperare şi ai reacţionat violent. Ai urlat la moarte, Smiley, şi i-ai răspuns cu aceeaşi monedă.

EPILOG

Brognola se folosise de funcţia sa, ceea ce-i displăcea profund.

— Am reuşit să-ţi obţin un permis cu care să poţi ajunge pe continent, îi zise el lui Hunter. Domnişoara Dublin te va însoţi ca să fim siguri că îl respecţi. Imediat ce te va părăsi, vei fi din nou liber să acţionezi cum îţi place.

Hunter îi zâmbi calm.

— Nu, mulţumesc. Mă voi descurca singur.

— Ascultă, se răsti Brognola, m-am băgat în mare rahat din cauza ta! Îmi datorezi un serviciu, nu? Dacă mai apare încă o altercaţie cu poliţia, ăia de la Washington au să mă linşeze. Trebuie neapărat să te conducă...

— Nici vorbă! În schimb, dacă vrea să mă însoţească un timp, sunt de acord.

Brognola fu nevoit să se mulţumească cu asta.

Smiley fu încântată.

Era deci sfârşitul aventurii. Lyons şi Anders plecau la Hong Kong unde sperau să dea de pista chinezilor. Toby Ranger avea să petreacă câteva zile în spital sub observaţie, în cazul în care ar fi suferit de urmările accidentului. După care trebuia să se ducă şi ea la Hong Kong.

Smiley trebuia să meargă şi ea acolo imediat după ce termina cu un anume Bob Hunter.

Brognola se întorcea la Washington unde se aştepta să treacă prin momente penibile provocate de şefii lui de la Departamentul de Justiţie şi de şefii lui de la NSC.

Uneori ar fi preferat să-şi urmeze agenţii şi să-i însoţească în acţiune.

Slavă Domnului că existau oameni ca Anders şi Lyons! Şi mai ales ca Bob Hunter.

— Îţi voi trimite „specialista” în China peste câteva zile, îi zise Hunter lui Brognola strângându-i cu căldură mâna.

— Da, mi-ar fi greu să mă lipsesc de ea.

— Şi ei.

Brognola – Justice Doi – se uită la Hunter care se depărta împreună cu Smiley.

— Trage tare, Hunter! murmură el.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....11
CAPITOLUL III.....17
CAPITOLUL IV.....22
CAPITOLUL V.....30
CAPITOLUL VI.....36
CAPITOLUL VII.....40
CAPITOLUL VIII.....44
CAPITOLUL IX.....51
CAPITOLUL X.....54
CAPITOLUL XI.....60
CAPITOLUL XII.....64
CAPITOLUL XIII.....70
CAPITOLUL XIV.....74
CAPITOLUL XV.....78
CAPITOLUL XVI.....86
CAPITOLUL XVII.....93
CAPITOLUL XVIII.....99
CAPITOLUL XIX.....102

CAPITOLUL XX.....108
CAPITOLUL XXI.....112
EPILOG.....118
CUPRINS.....119

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Elicopterul coborî în curbă, trecu la nivelul copacilor şi se lăsă şi mai mult. Ajunse deasupra luminişului, urcă brusc câţiva metri apoi acceleră paralel cu solul. Oamenii începură să iasă din clădiri claie peste grămadă şi o sirenă se porni să sune în momentul în care elicopterul se lăsă brusc în picaj.

Hunter le strigă să sară, înainte de a se avânta afară din aparat.

Ceilalţi îl urmară, apoi elicopterul urcă din nou spre cer, trăgând continuu pentru a degaja terenul în faţa grupului de comando condus de Hunter.

Hunter trăgea mecanic, fără ca mintea să-i fi dat ordin s-o facă. Era conştient de împuşcăturile trase în urma lui.

În faţă, oamenii cădeau, mureau într-un mod cumplit: urlând, prăbuşindu-se pe pietrele poroase şi inundându-le cu sângele lor.

EDITURA Z 2000 EDITURA Z 2000 EDITURA Z 2000

ISBN 973-9127-74-3 **Lei 15 000**